Traducerea: Chelba Gabriela
Editura: Total Press
© copyright 1991 by Sheldon Literary Trust

SIDNEY SHELDON
VIRUS

Prolog

Zair, Africa
7 septembrie 1976

John Nordyke, în vârstă de 21 de ani, student la biologie la Universitatea din Yale, se trezise în zori la marginea unui sat situat la nord de Bumba în Zair. Se întoarse în sacul său de dormit, ud de transpiraţie şi aruncă o privire prin plasa de nylon a cortului său de alpinist, ascultând clipocitul ploii tropicale, care, revărsându-se asupra pădurii, domina zgomotele satului ce se trezea la viaţă. O adiere uşoară aducea cu ea mirosul cald şi acru al baligii de vacă amestecat cu fumul penetrant al focului din bucătărie. Foarte departe, deasupra lui, văzu maimuţe sărind în arborii stufoşi care acopereau cerul.

John a dormit rău toată noaptea şi când s-a trezit se simţea atât de slăbit încât nu se putea ţine pe picioare. Se simţea chiar mai rău decât aseară când a avut febră şi frisoane aproape la o oră după cină. Şi-a spus că poate s-a îmbolnăvit de friguri. Cu toate acestea el era convins că a luat medicamentul preventiv: fosfat de clorochină. Problema este că n-a putut evita roiul de ţânţari care se ridica în fiecare seară din mlaştinile ascunse ale pădurii virgine.

Clătinându-se, a plecat totuşi în sat pentru a cere informaţii despre cel mai apropiat dispensar. Un misionar i-a spus că în Yambuku, un orăşel situat câţiva kilometri spre est, se află o misiune belgiană.

Bolnav şi neliniştit, John îşi strânse lucrurile în grabă, înghesuindu-şi cortul şi sacul de dormit în rucsac şi plecă spre Yambuku.

John reuşise să-şi ia un concediu de şase luni de la universitate pentru a merge în Africa să fotografieze animale ameninţate cu dispariţia; printre acestea, gorila munţilor. Acesta era de fapt visul copilăriei sale, să imite exploratorii celebri ai secolului XIX, care au deschis drum pe continentul negru.

Yambuku era puţin mai mare decât satul pe care tocmai îl părăsise şi spitalul misiunii nu-i inspira nicio încredere. Acesta era construit dintr-un ansamblu de clădiri în piatră, care însă se aflau într-o stare jalnică. Acoperişurile erau din tablă rulată sau din paie ca cele ale caselor indigene şi, în mod cert, o parte din clădiri nu dispuneau de electricitate.

John fu primit de o călugăriţă îmbrăcată în haine tradiţionale, care nu vorbea decât franceza şi care-l rugă să-şi aştepte rândul format dintr-o mulţime de indigeni, aflaţi în toate gradele de epuizare şi de boală. Privindu-i pe ceilalţi pacienţi, se întrebă dacă nu cumva, stând în preajma lor, s-ar putea îmbolnăvi mai grav decât era. În cele din urmă fu examinat de un medic belgian, care vorbea şi puţină engleză. Examenul rapid confirmă temerile lui John, căci diagnosticul indică un început de malarie. Doctorul îi prescrise o injecţie cu clorochină şi îl sfătui să revină după o zi sau două, în caz că nu se va simţi mai bine. Odată examinarea terminată, John fu trimis în sala de tratament unde din nou trebui să aştepte mult pentru a-şi primi injecţia. Cu stupoare, remarcă şi lipsa oricăror măsuri aseptice. Infirmiera nu avea ace suficiente şi se mulţumea să folosească doar trei seringi, rând pe rând. John era sigur că acestea nu erau destul de bine sterilizate pentru a omorî toţi microbii. Şi apoi, infirmiera scotea seringile din baia de sterilizare cu degetele. Pentru că rândul său se apropia, era pe punctul de a protesta, dar pe lângă faptul că nu vorbea curent franceza, ştia că avea totuşi nevoie de acest tratament.

Timp de două zile, John se simţi mai bine. Rămase în preajma oraşului Yambuku şi pentru a nu se plictisi făcu câteva fotografii bărbaţilor din tribul Budza care, fiind vânători iscusiţi, s-au arătat foarte încântaţi de a-şi face cunoscută măiestria în întreaga lume. În cea de a treia zi însă, în timp ce se pregătea să-şi reia călătoria urcând spre fluviul Zair, pe urmele lui Henry Stanley, John s-a simţit dintr-o dată foarte rău. Totul a început cu o violentă durere de cap, urmată imediat de frisoane, apoi de febră şi greaţa, iar cele din urmă de diaree. În speranţa că această stare va fi trecătoare, se întoarse în cortul său şi petrecu noaptea visându-se acasă, acolo unde se găseau aşternuturi curate şi o baie la capătul coridorului. Dimineaţa îşi dădu seama că era slăbit şi deshidratat şi, în plus, constată că vomitase de multe ori în timpul nopţii. Extrem de speriat îşi făcu bagajul rapid şi o porni greoi pe drumul ce ducea spre spitalul misiunii belgiene, însă, chiar când ajunse în incinta spitalului vomă cu sânge foarte roşu şi căzu prăbuşindu-se.

O oră mai târziu se trezi într-o cameră cu încă doi bolnavi, ambii suferind de malarie rebelă la orice tip de medicament.

Medicul, acelaşi care l-a examinat pe John la vizita sa anterioară, se arătă neliniştit de gravitatea stării sale şi, în plus, constată câteva noi simptome: o surprinzătoare erupţie cutanată pe piept şi hemoragii superficiale pe pleoapele ochilor. În aceste condiţii, medicul îşi dădu

seama că nu era un caz tipic de malarie. Încercând o precauţie suplimentară, el decise prescrierea unui tratament cu cloranfenicol, în caz că tânărul ar putea suferi şi de o formă de febră tifoidă.

16 septembrie 1976

Dr. Lugasa, comisar al sănătăţii publice în regiunea Bumba, privea prin fereastra deschisă a biroului său fluviul Zair care scânteia în lumina soarelui de dimineaţă. Îi păru râu că nu se numeşte Congo şi că nu are misterul şi celebritatea ce înconjoară acest nume. Apoi, nu fără efort, reveni la treburile sale şi reciti scrisoarea pe care o primise de la spitalul misiunii din Yambuku în legătură cu decesul unui american, un oarecare John Nordyke şi cel al unui agricultor venit de pe o plantaţie din apropierea râului Ebola. După opinia medicului misiunii, decesele au avut drept cauză o maladie cu o propagare rapidă căci doi bolnavi spitalizaţi în aceeaşi cameră cu americanul, patru membri ai personalului care l-au îngrijit, cei din anturajul agricultorului şi încă alţi zece consultanţi exteriori prezintă aceleaşi grave simptome.

Doctorul Lugasa ştia că avea de ales între două soluţii. Prima, aceea de a nu face nimic şi, indiscutabil, era cea mai bună. Doar Dumnezeu ştia câte maladii contagioase mai ascundea jungla tropicală!

A doua, consta în completarea a numeroase formulare oficiale care urmau apoi a fi trimise la Kinshasa, unde cineva bine plasat în ierarhia cadrelor medicale ar fi decis, fără îndoială, că este mult mai prudent să lase evenimentele să-şi continue drumul lor, fără a interveni din afară. De asemenea, dr. Lugasa ştia că, dacă se va hotărî să completeze formularele, va fi obligat să facă şi o călătorie până la Yambuku, fapt ce nu-i surâdea deloc mai ales în acest sezon umed şi cald.

De aceea, cu un vag sentiment de culpabilitate, dr. Lugasa aruncă scrisoarea în coşul cu hârtie.

23 septembrie 1976

O săptămâna mai târziu, doctorul Lugasa îşi plimbă nervozitatea de pe un picior pe altul în timp ce aştepta aterizarea bătrânului DE3 pe aeroportul din Bumba. Cel care coborî primul fu doctorul Bouchard, superiorul lui Lugasa, care sosea tocmai de la Kinshasa. În ajun, dr. Lugasa îi telefonă lui Bouchard pentru a-l informa că o gravă epidemie a unei boli necunoscute s-a răspândit în jurul spitalului misiunii din Yambuku. Maladia lovise nu numai indigenii ci şi personalul spitalului. Cu toate acestea, Lugasa nu spusese nimic despre scrisoarea pe care o primise în urmă cu o săptămâna.

Cei doi medici se salutară înainte de a urca în splendida Toyota Corola a doctorului Lugasa. Bouchard îl întrebă dacă mai are şi alte informaţii despre Yambuku, în afara celor oficiale.

Lugasa tuşi uşor, contrariat încă de ştirile anunţate dimineaţa la radio. Se pare că la Yambuku din cei 17 membri ai personalului medical, 11 erau deja morţi, la fel şi aproximativ 140 dintre locuitorii satului. Spitalul se închisese întrucât rămăseseră prea puţine cadre medicale, care oricum nu ar fi putut face faţă situaţiei.

Bouchard decise să pună în carantină întreaga regiune Bumba. Dădu imediat toate telefoanele care erau necesare şi îi comunică lui Lugasa că este absolut necesar să se deplaseze împreună, în ziua următoare, la Yambuku pentru a vedea cu ochii lor ce se petrece acolo. Ideea nu-i surâdea deloc doctorului Lugasa.

24 septembrie 1976

A doua zi, când cei doi medici ajunseseră în curtea pustie a spitalului misiunii din Yambuku, fură întâmpinaţi de o linişte sinistră. Un şobolan străbătu în lung balustrada de deasupra pridvorului gol şi o duhoare putredă îi pătrunse adânc. Acoperindu-şi nasul cu o batistă, ei părăsiseră locul cu pricina şi se îndreptă cu prudenţă spre clădirea cea mai apropiată. Acolo găsiră două cadavre care se aflau într-un avansat grad de degradare din cauza căldurii. În cea de a treia clădire a spitalului, singurul vieţuitor era o infirmieră care delira din cauza febrei. Cei doi medici trecură apoi în sala de operaţii, acum pustie, şi se grăbiră să-şi îmbrace halatele, să-şi pună mănuşile şi măştile, măsuri însă prea tardive pentru a se mai proteja. Se ocupară în primul rând de infirmiera bolnavă, iar apoi începură să caute şi ceilalţi membri ai personalului medical. Printre cei 30 de morţi din spital, găsiră patru pacienţi care, deşi aflaţi la un pas de moarte, mai respirau încă.

Dr. Bouchard trimise un mesaj prin radio la Kinshasa, cerând armatei aviatice a Zairului să vină în Yambuku pentru a transporta în capitală bolnavii de la spitalul misiunii, care mai erau încă în viaţă. De asemenea, Bouchard a insistat ca personalul medical din capitală să adopte tehnici drastice de izolare a bolnavilor din Yambuku, subliniind periculozitatea acestei maladii extrem de contagioase.

30 septembrie 1976

Infirmiera belgiană transportată cu avionul spre Kinshasa muri la orele trei dimineaţa, în ciuda celor şase zile de tratament intens. Nu fusese pus niciun diagnostic dar după autopsie, probe de sânge, de ficat, splină şi creier, fură trimise Institutului de medicină tropicală de la Anvers, Belgia, Centrului pentru Controlul Bolilor din Atlanta, Statele Unite, şi Institutului de Cercetări Microbiologice din Porton Down, în Anglia. În regiunea Yambuku erau acum 280 de cazuri atinse de această maladie, iar rata mortalităţii ajunsese la 90%.

13 octombrie 1976

Virusul Yambuku a fost izolat, în acelaşi timp, în laboratoarele a trei ţări. Se ştia deja că avea o structură asemănătoare cu cea a virusului Marburg, descoperit în 1967 în cazul unei epidemii mortale ce lovise maimuţele verzi dintr-un laborator din Uganda. Noul virus, mult mai periculos decât Marburg, fu numit Ebola, după numele râului ce curgea la nord de Bumba. Era considerat microorganismul cel mai puternic după ciuma bubonică.

16 noiembrie 1976

La două luni de la prima sa manifestare, maladia necunoscută de la Yambuku era considerată ca şi oprită căci niciun caz nu mai fusese semnalat în regiune în ultimele săptămâni.

3 decembrie 1976

Carantina din regiunea Bumba fu ridicată şi legăturile aeriene restabilite. Virusul Ebola se întorsese, în mod cert, la sursa sa la fel de misterioasă. O echipă internaţională de specialişti, printre care doctorul Cyrill Dubchek de la Centrul pentru Controlul Bolilor, ce a avut un rol important în localizarea virusului febrei din Lhassa, a străbătut toată regiunea contând să descopere un eventual rezervor al virusului Ebola la mamifere, păsări sau insecte. Din nefericire, virologii n-au găsit nimic. Nici măcar o urmă.

Los Angeles, California
14 ianuarie 1986

Doctorul Rudolph Richter, marele şi recunoscutul oftalmolog originar din Germania de Vest, membru fondator al clinicii Richter din Los Angeles, îşi potrivi ochelarii. Îşi privi anunţurile publicitare de pe masa rotundă din sala de conferinţe a clinicii. În dreapta, fratele şi asociatul său, William, absolvent al unei şcoli superioare de comerţ, examina anunţurile cu mare atenţie. Reclama era destinată campaniei din trimestrul viitor în vederea încadrării de noi cadre care să lucreze în domeniul asigurării medicale în cadrul clinicii. Această muncă se adresa în special tinerilor, aflaţi într-o stare fizică foarte bună, fapt pe care William îl subliniase deja în anunţuri.

Rudolph era mulţumit de treaba făcută de fratele său. Era de altfel şi primul lucru agreabil pentru el în ziua aceea. Totul începuse rău chiar de dimineaţă, când pe autostrada San Diego, în urma unui acroşaj, BMW-ul său, absolut nou, se alesese cu câteva zgârieturi de toată frumuseţea. A urmat apoi acea operaţie urgentă şi dificilă care l-a reţinut la clinică până târziu. A mai fost şi bolnavul acela atins de o formă ciudată de SIDA, cu complicaţii extrem de bizare, care i-a tuşit în faţa atunci când a trebuit să-i examineze retinele. Şi ca să fie tot tacâmul, a fost muşcat şi de una din maimuţele care serveau cercetărilor asupra herpesului ocular. Doamne, ce zi!

Rudolph aprecie un anunţ destinat numărului de dimineaţă al revistei Los Angeles Time. Era perfect. Campania publicitară, condusă de William, prevedea şi o reclamă de 30 de secunde la televiziune în cadrul jurnalului de seară. Era un clip publicitar cu fete în bikini, care, extrem de vesele, jucau volei în compania unor băieţi superbi pe o plajă din Malibu. Aceasta îi aminti lui Rudolph de un anunţ costisitor pentru Pepsi-Cola, numai că de această dată era vorba de a vinde ideea asistenţei medicale propusă de un organism cum era Clinica Richter, în locul preparatelor medicamentoase clasice care puteau fi plătite bucată cu bucată.

În jurul lui Rudolph şi al lui William se aflau şi alţi medici ai clinicii, printre care şi doctorul Navarre, medicul-şef. Toţi cei prezenţi erau membri în Consiliul de administraţie şi fiecare deţinea un anumit număr din acţiunile spitalului.

William îşi drese vocea şi îi anunţă că aşteaptă întrebările lor. Nimeni nu puse o întrebare, ba mai mult îşi exprimară aprobarea unanimă. Apoi, după o discuţie aprinsă în legătură cu construcţia unei anexe a clinicii, destinată aderenţilor, din ce în ce mai numeroşi, din regiunea Newport Beach, şedinţa fu încheiată.

Doctorul Richter se întoarse în biroul său şi aranja foarte încântat, mostrele publicitare în port-documentul său. Biroul lui era o încăpere luxoasă în ciuda salariului său relativ modest. Dar acest salariu era un mic accesoriu pe lângă banii care-i reveneau din acţiuni, căci Clinica Richter, la fel ca şi doctorul Richter, se aflau într-un real progres financiar.

După ce-şi termină treburile curente, dr. Richter merse să analizeze starea a doi pacienţi operaţi de dânsul, două cazuri de desprindere a retinei cu o patologie dificilă înainte de operaţie. Constată mulţumit că totul e bine.

Întorcându-se spre cabinetul său îşi spuse că totuşi făcuse puţină chirurgie deşi era singurul medic oftalmolog din clinică. Era regretabil, dar spre deosebire de alţi oftalmologi din oraş el avu totuşi şansa unor cazuri interesante. Fratele său avusese o idee genială când îl sfătuise să deschidă această clinică în urmă cu opt ani.

Îşi scoase halatul alb, îmbrăcă blazerul bleumarine şi părăsi clinica, cu port-documentarul în mână. Era trecut de ora nouă seara şi cele două etaje ale parcării erau aproape goale. În timpul zilei, este întotdeauna plin şi William îi propuse să mărească parcarea nu numai pentru a crea noi locuri, dar mai ales pentru revalorizarea imaginii clinicii. Rudolph nu prea înţelegea astfel de probleme şi, de fapt, deocamdată nu-i prea păsa de asta.

Pierdut în reflecţiile sale despre randamentul clinicii, dr. Richter nu remarcă prezenţa a doi bărbaţi ascunşi în întuneric care aşteptau în umbra garajului. Nu-i observă nici atunci când aceştia începură să-l urmărească. Bărbatul mai mare dintre cei doi părea că are cotul blocat în poziţie fixă. Purta o geanta voluminoasă pe care o ţinea în aer din cauza articulaţiei sale paralizate.

Ajungând la maşina sa, dr. Richter simţi doi bărbaţi care-l urmăreau pas cu pas. Gâtul i se uscase. Înghiţea greu saliva şi aruncă o privire speriată peste umăr. Cei doi necunoscuţi păreau că se îndreaptă direct spre el. Când trecură pe sub locul ce lumina parcarea, dr. Richter constată că cei doi erau bine îmbrăcaţi, căci purtau cămăşi curate şi cravate de mătase ceea ce-l mai linişti puţin. În orice caz, doctorul merse destul de repede, făcând un tur în jurul maşinii. Îşi scoase cheile, deschise portiera, aruncă servieta pe scaunul alăturat şi în timp ce se aşeză simţi mirosul agreabil al pielii din maşină. Dar când să închidă portiera, o mână îl împiedică. Doctorul Richter ridică ochii spre figura calmă, fără expresie a unuia dintre bărbaţi care-l urmăriseră. O umbră de surâs apăru ca răspuns privirii întrebătoare a medicului.

El încercă din nou să închidă portiera, dar celălalt se opunea ferm din exterior.

— Îmi puteţi spune cât e ora? întrebă politicos bărbatul.

— Bineînţeles, spuse Richter uşurat că avea o explicaţie pentru

prezenţa necunoscutului.

El îşi privi ceasul, dar înainte de a răspunde, se simţi tras brutal afară din maşină. Încercă să se apere, fără prea multă convingere. Mâini strânse îl examinară violent, în încercarea lor de a găsi portofelul şi medicul simţi cum pantalonul său se deşiră. Unul dintre bărbaţi exclamă: «Eşti om de afaceri», iar celălalt adăugă: «Ia-i geanta». Richter îşi dădu seama că i-au luat şi ceasul de buzunar.

Totul se terminase la fel de repede cum începuse. Doctorul auzi paşi care se îndepărtau, apoi o portieră de maşină închizându-se şi în cele din urmă, scrâşnetul pneurilor pe ciment. Câteva secunde rămase nemişcat, bucuros că încă trăieşte, îşi recupera ochelarii de pe jos, îi puse la ochi şi constată că lentila stânga era spartă. Fiind chirurg îşi analiză mai întâi starea mâinilor, chiar înainte de a se ridica. Apoi se interesă de el: cămaşa sa albă şi cravata erau murdărite, îi lipsea un nasture de la blazer, pantalonul era deşirat de la buzunarul drept până la genunchi.

— Doamne, Dumnezeule, ce zi! spuse el cu voce scăzută pentru dânsul, gândindu-se după această agresiune, că acroşajul de dimineaţă a fost nesemnificativ.

După un moment de ezitare, îşi regăsi cheile, reuşi să intre în clinică şi se întoarse în biroul său. Chemă serviciul de securitate, apoi se întrebă dacă nu cumva trebuie să anunţe şi poliţia municipală. Însă, ideea că această întâmplare ar putea face o publicitate rea clinicii îl opri. Şi apoi ce ar putea întreprinde poliţia? Tot gândindu-se ce e mai bine să facă, telefona soţiei pentru a anunţa că va ajunge acasă puţin mai târziu. Apoi merse la toaletă pentru a se privi în oglindă. Avea o zgârietură pe obrazul drept, determinată de impactul pielii cu parcela de pietriş din garaj. Se tamponă uşor cu un antiseptic în timp ce se gândea la ce ar putea spune despre agresorii săi. Avusese puţin mai mult de o sută de dolari în portofel, toate cărţile de credit şi actele, printre care şi legitimaţia sa de medic al statului californian. Dar, totuşi, cel mai mult regreta ceasul, un cadou de la soţia sa. Oricum, ar fi putut să-l înlocuiască cu altul, îşi spuse. În acest moment auzi un ciocănit în uşa cabinetului.

Omul din serviciul securităţii se scuză. O asemenea situaţie nu se mai întâmplase şi regreta profund că nu s-a aflat acolo pentru a-l proteja pe medic. Îi spuse doctorului Richter că în urmă cu jumătate de oră inspectase garajul şi totul părea a fi în regulă. Richter îl asigură că nu are ce să-i reproşeze. Singura problemă care-l neliniştea era aceea de a lua toate măsurile pentru ca un astfel de incident să nu se mai repete. Apoi medicul îi explică de ce nu a implicat şi poliţia în toată afacerea asta.

Ziua următoare, Richter nu s-a simţit prea bine, dar a pus aceste simptome pe seama şocului din parcarea spitalului şi pe faptul că nu a dormit prea bine în timpul nopţii.

La ora cinci şi jumătate se simţea, însă, atât de rău încât a trebuit să-şi anuleze întâlnirea pe care o avea cu amanta sa, o secretară de la serviciul de arhive medicale. În cele din urmă se duse totuşi la ea, dar nu stătu prea mult. Se întoarse acasă, îşi petrecu noaptea în patul său, întorcându-se de pe o parte pe alta, fără a reuşi să doarmă.

A doua zi, doctorul Richter era într-adevăr bolnav. Deşi stinse veioza

de lângă pat, îşi simţea capul gol şi avea ameţeli. Încercă să nu se gândească la muşcătura maimuţei, nici la bolnavul de SIDA care-i tuşise în faţă. Ştia prea bine că SIDA nu se transmite prin contacte atât de uşoare: ceea ce-l neliniştea era eventualitatea unei complicate şi complexe infecţii. La ora trei şi jumătate avu un frison şi început de dureri de cap, la fel de groaznice ca o migrenă. Din cauza puternicei febre care-l cuprinse îşi anulă toate întâlnirile de după-amiază şi plecă de la clinică. În acel moment era mai mult decât sigur că avea gripă. Când ajunse acasă, fu suficientă o privire a soţiei sale care văzându-l atât de palid şi cu ochii înroşiţi îl trimise în pat. La orele opt se simţea atât de rău şi capul îl durea îngrozitor încât luă un analgezic. La orele nouă, acuză violente crampe de stomac şi diaree. Soţia sa, extrem de speriată dori să-l cheme pe doctorul Navarre, dar Richter îi spuse că nu e chiar atât de grav, că totul se va aranja. Mai luă un comprimat şi reuşi să doarmă puţin. La orele patru dimineaţa se trezi şi se târî până în baie unde vomă sânge. Înspăimântată, soţia sa chemă ambulanţa care-l transportă la clinică. El nu mai protestă. Nu mai avea putere. Şi oricum ştia că niciodată în viaţa sa până acum nu mai fusese atât de bolnav.

Capitolul 1

20 ianuarie 1986

Erau câteva aspecte care o deranjau pe Marissa Blumenthal. Nu ştia dacă aceasta se datora unor cauze interne sau unor schimbări survenite în exterior, dar oricum îşi dădea seama că este incapabilă să se concentreze. Îşi ridică ochii de pe cartea ţinută pe genunchi şi constată că lumina palidă a iernii de dincolo de fereastră deveni neagră ca cerneala. Îşi privi ceasul: era aproape şapte.

Murmură:

— Doamne, ce repede s-a înserat!

O expresie care îi aminti de copilărie. De mai multe ore stătea cufundată într-un fotoliu acoperit cu vinilin dintr-un colţ al bibliotecii CDC – Centrul pentru Controlul Bolilor din Atlanta. Avea o întâlnire diseară şi trebuia să fie acasă în jur de şase şi jumătate. Îşi duse manualul greu de virologie scris de Field în raftul cu rezervări, încordându-şi muşchii care o dureau din cauza joggingului. Ea alergase dimineaţă, dar numai 4 kilometri în loc de 6 cum făcea de obicei.

— Doriţi o mână de ajutor pentru a pune pe etajeră această carte enormă? o întrebă, foarte matern doamna Campbell, bibliotecara, în timp ce-şi încheia veşnica sa jachetă tricotată.

Într-adevăr, nu era prea cald în acea bibliotecă. Şi ca de obicei, era ceva adevăr în comentariul doamnei Campbell. Manualul de virologie cântărea mai bine de 4 sau 5 kilograme şi cred că asta reprezenta a zecea parte din greutatea Marissei. Ea măsura doar un metru şi cinzeci şi cinci de centimetri înălţime. Cu tocuri, era adevărat. Pentru a pune cartea la loc ea fu nevoită să-şi ia un mic elan.

— Da, aş avea nevoie de ajutor să pun la loc această vechitură, spuse Marissa, mai mult pentru a evita să nu-mi cadă în cap.

Doamna Campbell schiţă un surâs discret. Era cordială şi prietenoasă, ca de altfel tot personalul de la CDC. Marissa, pe de altă parte, se simţea aici mai curând ca la facultate decât ca într-un organism al administraţiei federale unde lucra din 1973. Întâlnise peste tot o atmosferă de conştiinciozitate profesională şi de încredere mutuală. Ziua secretarelor şi al personalului de serviciu se termina la ora 4.30, dar cadrele medicale rămâneau întotdeauna mai târziu, lucrând uneori până în zorii zilei. Toţi credeau în munca pe care o desfăşurau.

Biblioteca era într-adevăr foarte mică. Jumătate din cărţi şi reviste erau îngrămădite la întâmplare pe rafturi, aşezate ici şi colo. Din acest punct de vedere, CDC, un organism al Sănătăţii publice depinzând de administraţia federală, era obligat să se limiteze la bugetul redus.

Şi Marissa, în timp ce părăsea clădirea, constată o dată în plus că locul acesta era de fapt o rotiţă din marele angrenaj al administraţiei federale. Holurile erau toate vopsite în acel verde pal ca peste tot în clădirile administraţiei şi parchetul era acoperit cu o mochetă de vinilin gri foarte uzată în mijloc. Lângă ascensor inevitabilul portret al lui Ronald Reagan surâdea. Imediat sub tablou cineva scrisese: «Dacă nu sunteţi mulţumiţi de bugetul pe acest an, aşteptaţi anul viitor!».

Marissa urcă un etaj. Biroul ei, un nume ce, bineînţeles, flata mica debara, se afla deasupra bibliotecii. Era o cămăruţă fără fereastră care un timp servise ca dulap în perete. Între zidurile din piatră vopsite în culori ţipătoare se găsea totuşi loc pentru un birou din metal, un dulăpior pentru acte şi un scaun comod cu rotile. Oricum Marissa avusese noroc să obţină acest spaţiu, căci în centru era o adevărată dispută pentru orice loc.

În orice caz, dincolo de aceste handicapuri, Marissa era mulţumită că lucrează la CDC. De-a lungul anilor, Centrul oferise servicii uimitoare medicinii, nu numai în Statele Unite, ci şi în străinătate. Ea îşi aminti, de asemenea, modul în care Centrul rezolvase, acum câţiva ani, misterul bolii Legionarilor. Şi erau sute de alte exemple de acest gen de la crearea acestui organism în 1942 sub forma de *L'Office of Malaria Control* – Serviciul de Control al Malariei, destinat înlăturării acestei boli în America de Sud. În 1946 a fost rebotezat *Comunicable Disease Centre* – Centrul Bolilor Transmisibile, şi s-au înfiinţat atunci o serie de noi laboratoare pentru studiul diferenţiat al bacteriilor, ciupercilor, paraziţilor, viruşilor. Anul următor a mai fost creat un laborator pentru zoonoze, boli ale animalelor transmisibile la om cum ar fi ciuma, turbarea şi antraxul. În

1970, Centrul îşi schimbă din nou numele devenind de această dată *Center for Disease Control* – Centrul pentru Controlul Bolilor.

În timp ce-şi aranja formularele în servieta dată de administraţie, ea se gândi la succesele trecute ale CDC. O istorie care o incitase de la început. După ce îşi termină anul de stagiu la un internat de pediatrie din Boston, ea îşi depuse candidatura şi fu acceptată la *Epidemiology Intelligence Service* (EIS) – Serviciul de investigaţii epidemiologice, unde lucră doi ani de zile ca anchetatoare. Fusese, de fapt, un fel de post de detectiv medical.

Trei săptămâni şi jumătate înainte de Crăciun, ea termină un curs elementar care era destinat să o pregătească pentru noul ei rol. Urmă şi nişte cursuri despre administraţia Sănătăţii publice, despre statisticile biologice şi epidemiologice, adică studiul şi controlul sănătăţii şi al bolilor pe un anumit eşantion de oameni.

Un surâs dezamăgit apăru pe faţa Marissei în timp ce-şi îmbrăcă mantoul bleumarin. Ea urmase un curs elementar, fără îndoială, în timpul studiilor medicale, dar oricum se simţea absolut incompetentă pentru a face faţă unui real caz de urgenţă. Dacă ar fi trimisă în misiune pe teren, ar trebui să facă multă pregătire înainte de a pleca.

Era una să ştii să faci o sinteză coerentă a diverselor cazuri a unei maladii pentru a-i determina cauzele, procesul de transmitere şi contaminare, şi era altceva, extrem de diferit, să combaţi o adevărată epidemie ce afectează persoane reale. Problema care se punea era deci nu «da», ci, «când».

Marissa îşi luă servieta, stinse lumina şi străbătu culoarul spre lift. Ea urmase cursul elementar de epidemiologie împreună cu alţi 48 de medici, bărbaţi şi femei, care la fel ca dânsa aveau ceva experienţă la activ. Printre cei prezenţi la curs se mai număraseră însă şi câţiva microbiologi, câteva infirmiere şi chiar un dentist. Ea se întrebă acum dacă toţi au trecut prin aceeaşi criză de conştiinţă. Între medici nu se vorbeşte, în general, de aşa ceva. Este împotriva «imaginii de marcă».

La sfârşitul cursului ea a fost distribuită în departamentul de virologie, la serviciul specializat în agenţi patogeni. Fu extrem de încântată de această situaţie şi mai ales de faptul că reuşise prima în promoţia sa. Dar Marissa nu avea prea multe cunoştinţe în virologie, de aceea o mare parte din timp şi-l petrecea la bibliotecă. Ea îşi dorise mult să lucreze în acest departament pentru că epidemia SIDA avansa virologia în prim planul cercetării medicale. Până în prezent, specialiştii acestui domeniu fuseseră mereu vioara a doua, în spatele bacteriologiei. Acum, însă, în virologie se desfăşurau cele mai interesante evenimente şi Marissa dorea din tot sufletul să participe la asta.

Ajunsă în faţa ascensorului, Marissa salută grupul de persoane care aşteptau sosirea liftului. Pe unii dintre cei de faţă îi cunoştea, dar aceştia erau în general cei care lucrau la departamentul de virologie şi al căror birou administrativ era la capătul culoarului pe acelaşi palier cu unicul ei oficiu. Pe majoritatea nu se străduise să-i cunoască, însă unii dintre ei o recunoscuseră şi o salutară. Ea tocmai trecuse printr-o criză de neîncredere în propria sa competenţă profesională, dar acum îşi dădu

seama că majoritatea colegilor o apreciau şi o stimau.

Marissa ajungând la parter îşi trecu semnătura în dreptul numelui tipărit în registru, o obligaţie pentru toate cadrele ce rămâneau în instituţie mai târziu de ora cinci şi apoi se îndreptă spre parcare. Chiar dacă era iarnă, aceasta nu se compara deloc cu ceea ce îndurase la Boston, în Massachusetts, timp de patru ani şi de aceea nu se grăbi să-şi încheie paltonul. Maşina sa, o Honda Prelude tip sport, era acolo unde o lăsase dimineaţă, la fel de prăfuită, cuminte şi neglijată. Maşina purta încă numărul de Massachusetts. Schimbarea acestuia era unul din numeroasele mici probleme ale Marissei pentru care nu avea niciodată timp.

Locuinţa în care Marissa stătea cu chirie era aproape de CDC. Spaţiul din jurul Centrului era dominat de Universitatea Emory, care donase o parte din terenul ei administraţiei federale, la începutul anilor patruzeci. Numeroase cartiere rezidenţiale agreabile înconjurau universitatea, însă Marissa alesese o locuinţă în vechiul cartier Druid Hills. Casa aparţinea unui cuplu care trebui să plece în Africa, la Mali, în cadrul unui vast program de controlare a naşterilor.

Marissa ajunse pe Peachtree Street. Trecu prin faţa casei şi viră la stânga. Era o construcţie unică din lemn cu un singur etaj, foarte bine întreţinută, la fel şi grădina din jur. Stilul locuinţei era greu de definit, cu excepţia celor două coloane greceşti de la intrare. Toate ferestrele aveau jaluzele din lemn, fiecare cu o gaură în mijloc în formă de inimă. Într-o scrisoare trimisă părinţilor, Marissa le scrise despre aceste ferestre ca de nişte adevărate bibelouri.

Din strada unde ajunse, viră la stânga şi apoi încă o dată luă stânga. Casa era situată pe un teren ce se întindea până în stradă, de aceea pentru a putea ajunge la garaj, ea trebui să intre prin spate. Era o alee în faţa casei, care nu avea nicio legătură cu aleea din spate şi nici cu garajul. Înainte, cele două alei se intersectaseră, dar cineva construise apoi un teren de tenis în acel loc şi acum aleile erau separate.

Deoarece trebuia să mai iasă în acea seară, Marissa nu parcă maşina în garaj. Făcu pur şi simplu un semitur după care merse un pic cu spatele. În timp ce urcă pe peronul din spate, o întâmpină cockerul, un cadou primit de la una din colegele cu care lucrase la internatul de pediatrie. Câinele părea că abia aştepta să-i spună «bună seara».

Marissa nu se gândise niciodată să-şi cumpere un câine, dar în urmă cu şase luni o lungă relaţie care spera să se soldeze cu o căsătorie luă sfârşit. Roger Schulman, fostul ei logodnic era un tânăr medic neurochirurg care lucra la Spitalul Principal din Massachusetts. El o anunţase deodată că a acceptat să-şi continue studiile la o universitate din California, în Los Angeles şi că doreşte să plece acolo singur. Până în acea clipă ei se înţeleseseră că Marissa va merge cu Roger oriunde se va hotărî el să-şi continue studiile. Marissa ceruse deja un post de medic la San Francisco sau la Houston. Roger nu spuse nimic însă de plecarea la Los Angeles.

Marissa era ultimul din cei patru copii ai familiei. Mai avea trei fraţi şi un tată de meserie neurochirurg, care întotdeauna fusese rece şi

autoritar. Ea nu avusese niciodată prea multă încredere în dânsa şi ruptura cu Roger o duruse atât de mult, încât îi era groază în fiecare dimineaţă să se mai ducă la spital. Din cauza depresiei profunde pe care o traversa, Nancy, prietena ei, îi oferi câinele. La început Marissa era într-adevăr enervată de această situaţie, însă Taffy, micuţul animal care purta nume pe zgarda din jurul gâtului, reuşi să cucerească inima Marissei, şi întocmai cum prevăzuse Nancy, câinele o ajută să se gândească şi la alte lucruri în afară de necazul ei. Acum Marissa era nebună după Taffy, căci el ţinea «viaţa» sub acoperişul ei. Îl iubea şi la rândul său câinele îi întorcea dragostea. De când lucra la CDC, Marissa se gândi cu îngrijorare la ce se va întâmpla dacă ea va fi trimisă în misiune. Problema o ocupă mult timp până în ziua în care familia Judson, vecinii săi din dreapta se îndrăgostiră pur şi simplu de micuţul câine şi îi propuseră să-l lase pe Taffy în grijă lor cât timp ea va fi plecată. Era într-adevăr minunat.

În timp ce-şi controla corespondenţa îl lăsă pe Taffy să-şi consume surplusul de energie în fuga sa spre bradul din faţa casei. Familia Judson nu uita niciodată să-l scoată afară la prânz. Dar apoi, până la întoarcerea Marissei, seara, el trebuia să stea liniştit în bucătărie, ceea ce era prea mult pentru un căţeluş zburdalnic de numai opt luni.

Din păcate, Marissa trebui să pună capăt zbenguielii lui Taffy. Era deja şapte şi la opt era aşteptată la cină. Ralph Hempston, un oftalmolog renumit, care o invitase de mai multe ori în oraş şi chiar dacă nu reuşi s-o facă să-l uite pe Roger, ea aprecia inteligenţa sa, precum şi plăcerea lui când ea accepta vreo invitaţie la cină, la teatru sau la vreun concert. Marissa constată cu încântare că niciodată el nu contase să împingă lucrurile mai departe de atât. Astă seară era prima dată când o invită acasă la el şi ţinu să-i precizeze că este vorba de o adevărată serată şi nu de o întâlnire *tete-â-tete.*

El părea că lasă această relaţie să-şi urmeze cursul ei normal, şi Marissa îi era într-adevăr recunoscătoare, chiar dacă diferenţa de vârstă dintre ei era de douăzeci de ani. Ea avea treizeci de ani, iar el cinzeci.

În mod paradoxal, celălalt bărbat cu care Marissa mai ieşise de câteva ori de când venise în Atlanta era cu patru ani mai tânăr ca ea. Tad Shockley, doctor în microbiologie, lucra la acelaşi servici ca şi Marissa. El se îndrăgostise la prima vedere din clipa în care o zări în cafenea, chiar în. Prima săptămână de când fusese angajată la Centru. Tad era total opus lui Ralph Hempston. Plin de o mulţime de complexe, el nu reuşi până în prezent să-i propună Marissei decât o seară la cinema. Ei petrecuseră în total vreo cinci sau şase seri şi din fericire, nu încercase să profite de avantajele sale.

Marissa făcu un duş rapid, se uscă şi îşi retuşă machiajul aproape automat. În grabă îşi inspectă garderoba, încercând apoi câteva toalete. Nu era înnebunită după modă, dar îi plăcea să fie bine îmbrăcată. Alese, în cele din urmă, o fustă de mătase şi un jerseu, cadou de Crăciun. Jerseul îi ajungea până la jumătatea coapsei şi asta îi dădea impresia că o face să pară mai înaltă. Îşi luă apoi o pereche de pantofi negri cu toc foarte înalt şi se privise în oglindă din cap până în picioare.

Din cauza taliei sale mici, Marissa nu era prea încântată de fizicul ei.

Avea o faţă cu trăsături fine, iar tatăl său îi spusese cu mult timp în urmă că nu era frumoasă, ci «fermecătoare». Ochii ei căprui erau străjuiţi de gene foarte dese, iar părul ondulat şi des era un şaten luminos, cu reflexe aurii. Purta aceeaşi coafură în ultimii şase ani, părul ondulat căzut pe umeri şi strâns la spate cu o agrafă ca o carapace de broască ţestoasă.

Locuinţa lui Ralph era la o distanţă de cinci minute mers cu maşina, însă casa sa se afla într-un cartier mult mai elegant. Vila lui era foarte mare şi avea spaţii verzi extrem de bine îngrijite. Casa lui Ralph era situată pe un teren vast, iar legătura cu strada se făcea printr-o alee cu o curbă elegant mărginită cu azalee şi rododendroni. Ralph îi spuse că ar trebui să le vadă pentru a le crede.

Construcţia era în stil victorian, cu două etaje şi având un turn octogonal ce domina unghiul drept al faţadei. O verandă mare, cu ornamente, începea de la turn şi se întindea pe toată faţada până la peretele care cotea spre stânga. Deasupra porţii principale cu două uşi automate şi sprijinindu-se pe înălţimea verandei, se întindea un balcon circular, prevăzut cu un acoperiş la fel ca cel al turnului.

Ferestrele luminate dădeau, de departe, un aer de sărbătoare casei. Marissa vină spre stânga aşa cum îi indicase Ralph. Crezuse că va întârzia puţin, dar constată că sosise prima.

Trecând prin faţa casei, privi scara de incendiu care cobora de la etajul al doilea. Ea o remarcase din seara în care Ralph se opri pentru a-şi căuta avertizorul de alarmă pe care-l uitase. El îi explică cum foştii proprietari oferiseră camerele de sus personalului de serviciu şi serviciul de securitate al municipiului îi obligase să construiască acea scară de incendiu. Oricum culoarea neagră a metalului contrastă în mod bizar cu lemnul vopsit în alb.

Marissa parcă în faţa garajului, a cărui verandă semăna cu cea a casei. Ea deschise poarta din spate şi observă o aripă atât de modernă cum nu văzuse în faţa casei. Privind prin fereastră îşi dădu seama că aceasta era aferentă bucătăriei. Părea că nimeni nu o aştepta. Ea renunţă să încerce să vadă dacă poarta era deschisă şi întorcându-se la intrarea principală, sună. Ralph îi deschise imediat:

— Îţi mulţumesc că ai sosit la timp, spuse el în timp ce o ajuta să-şi scoată paltonul.

— La timp? Aveam impresia că suntem în întârziere.

— Ah, nu, spuse Ralph. Ceilalţi invitaţi nu vin mai devreme de opt şi jumătate.

El îi agăţă paltonul în garderoba de la intrare. Marissa fu surprinsă să-l găsească pe Ralph în smoking. Ea ştia că este un bărbat frumos, dar eleganţa lui o frapa.

— Sper că m-am îmbrăcat destul de corespunzător, îi zise ea. Nu mi-aţi spus că va fi o serată atât de elegantă.

— Sunteţi minunată ca de obicei. Eu am însă un pretext rezonabil de a purta smokingul în seara asta. Veniţi să vă arăt un pic casa.

Marissa îl urmă gândindu-se, ca de obicei, că el reprezenta topul de medic ideal: solid, cu o figură simpatică şi cu tâmplele grizonate. Intrară într-un salon mic. Decorul era agreabil însă în cameră se simţea răcoarea

nopţii. O subretă, îmbrăcată în alb şi negru, prepara băuturile.

— Să începem de aici. Băuturile sunt pregătite la barul din salon, spuse Ralph.

El deschise apoi o uşă dublă culisantă şi intrară în living. Şi aici se găsea un bar, în partea stânga, unde un bărbat tânăr cu vestă roşie ştergea paharele cu o bucată de mătase.

Imediat după salon, în spatele unei arcade era sala de ceremonii. Marissa constată că masa era pusă pentru mai puţin de douăsprezece persoane.

Ea traversă sala de ceremonii în spatele lui Ralph şi ajunse într-o aripă nouă, unde se găsea încă un salon uriaş şi o bucătărie mare, modernă. Cina era pregătită de trei sau patru persoane.

După ce se convinse că totul merge bine, Ralph o conduse pe Marissa în salon şi spuse că-i ceruse să vină mai devreme decât ceilalţi invitaţi pentru că spera ca ea să accepte să joace rolul de stăpână a casei. Puţin surprinsă, căci de fapt nu ieşiseră împreună decât de cinci sau şase ori, Marissa acceptă.

Soneria sună. Erau primii invitaţi. Din păcate, Marissa nu avea memoria numelor. Dar cu toate acestea îşi aminti de un anume doctor Hayward şi de soţia sa care avea un uimitor păr grizonat. Şi apoi de un doctor Jackson şi de doamna acestuia care purta un diamant mare cât o minge de golf. Apoi singurele nume pe care şi le mai amintea erau cele ale doctorului Sandberg şi soţiei sale, ambii psihiatrii de profesie.

Marissa, care se forţa să întreţină conversaţia, se simţea puţin eclipsată de blănurile scumpe şi bijuteriile costisitoare. Aceşti oameni nu erau neînsemnaţi medici de cartier. Când toată lumea se afla în picioare, în living, cu câte un pahar în mână, la uşă mai sună cineva. Ralph nu era de faţă. Marissa fu nevoită să deschidă şi spre mare ei surpriză îl recunoscu pe doctorul Dubchek, şeful ei de la Serviciul special de patologie din cadrul departamentului de virologie.

— Bună seara, doctor Blumenthal, îi spuse Dubchek amabil, fără nici cea mai vagă umbră de surpriză.

Marissa era în schimb extrem de tulburată. Nu se aşteptase să fie invitaţi medici de la CDC. Dubchek dădu mantoul cameristei. Purta un costum bleumarin după cea mai bună modă italiană. Era un bărbat seducător, cu ochii săi negri ce sclipeau de inteligenţă şi faţa sa brăzdată, cu trăsături aristocratice.

Îşi trecu mâna prin păr şi spuse surâzător:

— Pe curând!

Marissa îi întoarse zâmbetul şi se întoarse în sala mare plină de lume.

— Barul este acolo, îi spuse ea.

— Şi Ralph unde este?

— În mod sigur în bucătărie, zise Marissa.

Dubchek se îndepărtă, în timp ce soneria se auzi din nou. Şi de această dată Marissa rămase stupefiată. Era Tad Shockley!

— Marissa! exclamă Tad la fel de surprins ca şi ea.

Marissa îşi reveni repede în fire şi îi făcu loc să intre. Apoi, în timp ce-i lua paltonul, îl întrebă:

— De unde îl cunoşti pe doctorul Hempston?

— Doar din simple întâlniri. Am fost într-adevăr surprins când am primit această invitaţie. Dar ţinând cont de banii puţini pe care-i câştig, spuse el zâmbind, nu puteam scăpa o cină ca asta.

— Ştii că şi Dubchek este aici? întrebă Marissa cu un ton aproape acuzator.

— Nu, spuse Tad. Dar ce importanţă are?

El privi spre sala de ceremonii, apoi spre voluminoasa scară interioară:

— O casă într-adevăr magnifică.

Marissa surâse şi ea. Tad cu părul său blond tăiat scurt şi cu tenul său luminos părea prea tânăr pentru a fi doctor. Purta un sacou de catifea reiată, o cravată din lână şi un pantalon de flanelă gri uzat.

— Tu de când îl cunoşti pe doctorul Hempston?

— Este un prieten, nimic mai mult, spuse cu un ton evaziv Marissa, în timp ce-i făcea semn lui Tad să intre în salon pentru a servi un pahar.

Când toţi invitaţii sosiră, Marissa putu să se îndepărteze de uşa de la intrare. La bar, îşi luă un pahar de vin alb şi căută pe cineva cu care să închege o discuţie. Înainte de anunţul cinei, ea pălăvrăgi cu doctorul Sandberg, cu doctorul şi doamna Jackson.

— Bine ai venit la Atlanta, tânără domnişoară! îi spuse doctor Sandberg.

— Vă mulţumesc, zise Marissa, în timp ce încerca să-şi ia ochii de la inelul doamnei Jackson.

— Cum aţi ajuns la CDC? o întrebă doctorul Jackson.

Avea vocea gravă şi sonoră. Nu prea semăna el cu Charlton Heston, dar avea toate calităţile să joace în *Ben Hur*.

Marissa privi ochii săi de un albastru profund şi se gândi cum ar putea răspunde la o întrebare, aparent sinceră. Ea nu se putea apuca să-i povestească despre fuga la Los Angeles a fostului ei amant şi nici de faptul că avea nevoie să-şi schimbe modul de viaţă. Acestea nu erau genul de motivaţii la care se aşteptau cei de la CDC.

— Întotdeauna m-a interesat domeniul sănătăţii publice, îi spuse ea.

Era şi puţină minciună în ceea ce afirmase.

— Mereu m-au pasionat poveştile despre misterul în medicină, adăugă ea.

Surâse. Ceea ce tocmai spusese, era de fapt adevărat:

— Şi apoi începusem să mă satur de nasuri care curgeau şi de urechi astupate.

— Aţi făcut studii de pediatrie.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie.

— Da, am lucrat la spitalul pentru copii din Boston, zise Marissa.

În general nu prea îi plăcea să stea de vorbă cu psihiatri, şi asta pentru că nu se putea împiedica să se întrebe dacă ei cunosc mai bine decât ea propriile-i motivaţii, una din cauzele pentru care ea alesese medicina a fost şi aceea de a rivaliza cu fraţii ei în relaţia cu tatăl lor.

— Vă place medicina clinică? o întrebă doctor Jackson. În ce priveşte activitatea practică v-aţi gândit să vă implicaţi?

— Bineînţeles, spuse Marissa.

— Cum? întrebă din nou doctorul Jackson fără a-şi da seama că o încurca din ce în ce mai mult. Credeţi că vă veţi descurca şi cu munca la cabinet şi cu cea de la clinică?

— Cina e servită, se auzi vocea lui Ralph deasupra tuturor conversaţiilor din salon.

Marissa se simţi salvată, mai ales că doctor Jackson şi doctor Sandberg începură să-şi caute nevestele. Pentru câteva clipe, ea avusese impresia că fusese supusă unui interogatoriu.

În sala de ceremonii, Marissa descoperi că Ralph era aşezat la un capăt al mesei, iar ea la celălalt. În dreapta ei se afla doctor Jackson, care uită, din fericire, întrebările pe care i le pusese în legătură cu medicina clinică.

În stânga ei se găsea doctor Hayward cu părul său grizonat.

În timpul cinei, Marissa îşi dădea seama din ce în ce mai mult că stătea la masă cu crema medicinei din Atlanta. Cei de faţă nu erau doar medici, ci şi nişte oameni grozav de bogaţi, singurele excepţii se numeau Cyrill Dubchek, Tad şi bineînţeles dânsa.

După mai multe pahare de vin bun, Marissa se regăsi mai elocventă ca de obicei, dar în acelaşi timp se simţi şi puţin jenată când constată că toată lumea de la masă asculta povestea copilăriei ei în Virginia. Cu un surâs uşor ea se hotărî, totuşi, să tacă şi bine făcu, întrucât conversaţia se orienta spre cauza medicinii americane şi a stringentei probleme a asigurării medicale, care într-un fel submina bazele medicinii particulare.

Gândindu-se la blănurile şi bijuteriile doamnelor prezente, Marissa îşi spuse că persoanele de faţă nu vor suferi prea mult de pe urma unei atare schimbări de situaţii.

— Ce se va întâmpla cu CDC? îl întrebă doctor Hayward pe Cyrill, aşezat în faţa sa. Aveţi şi voi probleme bugetare?

Cyrill schiţă o grimasă cinică care-i evidenţiară cele două riduri profunde de pe obraji:

— Trebuie să ne batem în fiecare an foarte tare cu cei de la Serviciul Bugetar şi cu Comisia de Finanţare a Camerei. De altfel, am pierdut deja o sută de posturi din cauza restructurării creditelor.

Doctorul Jackson tuşi uşor şi întrebă:

— Şi dacă am avea din nou o gravă epidemie de gripă ca cea din 1917-1919? Dacă serviciul vostru ar fi chemat la datorie, aţi avea efectivul necesar?

Cyrill Dubchek ridică din umeri:

— Asta depinde de situaţie. Dacă nu există mutaţii la nivelul genelor şi dacă putem crea uşor o cultură de probă, putem, destul de rapid, să găsim un vaccin eficace. Cât timp am avea nevoie n-aş putea să vă spun. Tu ce spui Tad?

— Ştiu şi eu, o lună, o lună şi ceva, spuse Tad. Dar asta dacă avem nevoie. Iar apoi e nevoie de mult timp pentru a produce suficient vaccin astfel încât intervenţia noastră să fie eficace.

— Asta îmi aminteşte de eşecul în legătură cu gripa de porc, de acum câţiva ani, interveni doctorul Hayward.

— Dar n-a fost vina Centrului, spuse Cyrill apărându-se. Nu am avut nicio îndoială în legătură cu agentul apărut la Fort Dix. Dar oricum asta a rămas un mister. Nici până acum nu ştiu de ce nu s-a răspândit acea maladie, despre care nimeni nu ştie mare lucru.

Marissa simţi o mână pe umărul său. Se întoarse. Era subreta îmbrăcată în alb şi negru.

— Doctor Blumenthal? murmură ea.

— Da.

— Sunteţi chemată la telefon.

Marissa privi spre Ralph, aşezat tocmai în celălalt capăt al mesei, dar el vorbea cu doamna Jackson. Se scuză şi urmă servitoarea până în bucătărie. Se simţi acum aşa cum se simţise în noaptea când prima dată fu chemată să intervină ca internist. Era sigură că cei care sunaseră erau de la CDC. În acea seară trebuia să fie de serviciu şi lăsase la poartă numărul de telefon al lui Ralph pentru orice eventualitate. Nimeni altcineva nu ştia unde se află.

— Dr. Blumenthal? fu întrebată de telefonista de la CDC, când Marissa răspunse la telefon.

Apoi operatoarea i-l dădu pe medicul de gardă:

— Felicitări, îi spuse acesta, pe un ton jovial. Am primit un anunţ de epidemie. Serviciul de Stat din California doreşte o asistare din partea CDC pentru o problemă din Los Angeles. Este vorba de o maladie necunoscută şi aparent foarte gravă care a fost declarată în renumita clinică Richter. Vi s-a făcut deja o rezervare pentru zborul Delta pe Coasta de Vest, mâine la ora unu şi zece minute. Vi s-a reţinut şi cameră la Motel Tropic. Totul pare a fi minunat. În orice caz, mult noroc.

După ce puse receptorul în furcă, Marissa mai rămase un timp cu mâna pe aparat pentru a-şi trage sufletul. Nu se simţea deloc pregătită pentru aşa ceva. Bieţii oameni din California au sunat la CDC în speranţa că un specialist în epidemiologie va sosi să le rezolve problema şi când colo vor avea surpriza să o vadă pe ea, Marissa Blumenthal, o femeie de doar un metru şi cinzeci de centimetri înălţime. Ea se întoarse în sala de ceremonii pentru a se scuza şi pentru a-şi lua la revedere.

Capitolul 2

21 ianuarie 1986

În timp ce-şi recupera valiza, Marissa aşteptă miniautobuzul agenţiei

de închirieri. În cele din urmă reuşi să închirieze o maşină şi când în sfârşit ajunse la Motelul Tropical, ziua abia începea.

Se înscrise la recepţie, gândindu-se la Roger. Cu toate acestea nu-i telefonă. În avion, îşi jurase de sute de ori că n-o să-l sune.

Motelul era deprimant, dar ei prea puţin îi păsa. Oricum, Marissa nu se gândea să rămână aici prea mult timp. Se spălă pe mâini şi pe faţă, apoi îşi aranja părul strângându-l la spate cu o agrafă.

Întrucât nu avea niciun motiv să se lungească prea mult pe această problemă, se întoarse în maşina sa închiriată şi plecă spre Clinica Richter. Îşi simţi palmele umede pe volan.

Clinica era bine situată în cadrul unui mare bulevard. Marissa intră în parcare, luă un tichet şi căută un loc pentru maşină cât mai aproape de intrare. Întreaga clădire avea un aer modern şi se întindea pe şase etaje. Ea coborî din maşină, se întinse pentru a se dezmorţi şi apoi îşi luă servieta. Aceasta conţinea notiţele ei de la cursul de pregătire de epidemiologie, un blocnotes, creioane, un mic manual de virologie, un ruj de buze şi un pachet de chewing-gum. Ce bătaie de joc!

Odată intrată, Marissa recunoscu mirosul familiar al dezinfectantului din spital, fapt care o mai linişti puţin. Se simţea oarecum în domeniul ei. Ghişeul pentru informaţii era pustiu. Întrebă omul de serviciu care curăţa pardoseala unde se află Direcţiunea spitalului şi acesta îi indică o linie roşie pe jos. Marissa o urmă până ajunse la serviciul de urgenţe. Acolo nu se petrecea nimic deosebit; erau doar câţiva pacienţi în sala de aşteptare şi două infirmiere în spatele biroului principal. Marissa reuşi să-l găsească pe medicul de gardă căruia îi explică cine este.

— Ah, foarte bine! spuse medicul cu entuziasm. Suntem extrem de încântaţi că aţi sosit. Doctorul Navarre v-a aşteptat toată noaptea. Mă duc să vă anunţ sosirea.

Marissa se juca cu agrafa de prins hârtie şi când ridică ochii observă că cele două infirmiere o urmăreau. Ea le surâse şi ele îi întoarseră zâmbetul.

— Doriţi să vă aduc o cafea? propuse cea mai mare dintre ele.

— Sunteţi foarte drăguţă, îi spuse Marissa.

În afară de angoasa profundă, ea resimţi efectele celor două ore de somn agitat în avionul care o aduse din Atlanta.

În timp ce-şi sorbea cafeaua caldă, Marissa îşi aminti povestirile cu suspans medical, scrise de Berton şi publicate în «New Yorker». Îşi dorea şi ea să participe la o afacere ca cea rezolvată de John Snow, tatăl epidemiologiei moderne, care a oprit pe neaşteptate la Londra o epidemie de holeră găsind prin deducţie că originea acestei maladii se află într-o pompă de apă. Tot meritul muncii lui Snow a fost acela de a înţelege dinainte că originea microbiana a acestei boli putea fi demonstrată.

Nu-i aşa că ar fi interesant să i se întâmple şi ei o situaţie asemănătoare?

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru un bărbat brunet şi seducător. Strânse uşor din ochi obosit de lumina puternică din sala de urgenţe şi se îndreptă direct spre Marissa cu un zâmbet larg.

— Doctor Blumenthal, spuse el, suntem foarte bucuroşi să vă vedem.

Dumneavoastră nici nu vă puteţi închipui…

Ei îşi strânseră mâinile şi doctor Navarre îşi coborî privirea spre Marissa, o clipă surprins de mica sa statură şi de aerul ei juvenil. Politicos, o întrebă cum a călătorit şi dacă îi este foame.

— Cred că aţi dori să mă apuc imediat de lucru, spuse Marissa.

Doctorul Navarre fu total de acord cu ea. În timp ce o conducea spre sala de conferinţe a spitalului, el se prezentă: era şeful serviciului medical. Asta îi scăzu şi mai mult încrederea în sine, căci Marissa era sigură că doctorul Navarre ştie de o sută de ori mai multe decât ea despre bolile contagioase.

El îi făcu semn să se aşeze la masa rotundă din sala de conferinţe, apoi ridică receptorul şi formă un număr. Aşteptând legătura, îi explică Marissei că doctorul Spencer Cox epidemiologul statului californian ardea de nerăbdare să vorbească cu ea.

«Asta-i minunat!», se gândi ea în timp ce se chinuia să zâmbească.

Doctorul Cox părea la fel de bucuros ca şi doctorul Navarre când o auzi pe Marissa. El îi explică cum că întârzierea lui se datora faptului că fusese prins într-o epidemie de hepatită «B» în golful San Francisco şi care, se gândise el, avea multe asemănări cu SIDA.

— Presupun că doctorul Navarre v-a spus că problema din Clinica Richter nu a atins până în prezent decât şapte pacienţi.

— Încă nu mi-a spus nimic, zise Marissa.

— Sunt sigur că doctorul Navarre o va face, spuse Cox. Şi pentru că tot sunteţi aici am să vă informez că avem circa cinci sute de cazuri de hepatită «B». Mă înţelegeţi acum de ce nu pot veni la clinică imediat.

— Bineînţeles, spuse Marissa.

— Mult succes, îi zise Cox. Apropo, sunteţi de mult timp la CDC?

— Nu chiar, recunoscu Marissa. Urmă o scurtă pauză…

— Ei bine să mă ţineţi la curent, îi mai zise doctorul Cox.

Marissa înapoie receptorul lui Navarre, care-l puse în furcă.

— Am să vă explic totul, spuse el, revenind la vocea neutră de medic aflat în exerciţiul funcţiunii, jucându-se cu fişele din buzunarul halatului. Avem şapte cazuri de febră de origine necunoscută, dar în mod clar foarte grave, caracterizaţi printr-o depresie profundă asociată cu complicaţii diverse. Primul pacient care a suferit de această boală, internat la noi este unul din fondatorii clinicii, chiar doctorul Richter. Al doilea caz, cel al unei femei care lucrează la serviciul de arhive medicale.

Doctorul Navarre îşi scoase fişele din buzunar şi le puse pe masă. Fişele conţineau observaţii despre fiecare pacient în parte. El le aranjă apoi în ordinea în care avusese loc depistarea cazurilor.

Marissa îşi deschise discret servieta fără a-l lăsa pe doctorul Navarre să-i vadă conţinutul şi îşi scoase bloc-notesul şi un creion. Ea îşi reaminti în grabă cursurile pe care le urmase şi se chinui să clarifice toate aceste noţiuni şi informaţii noi într-o manieră utilă. Despre boală: este într-adevăr ceva nou? Este într-adevăr o problemă? Era la nivelul tabelului de multiplicări cu doi şi al statisticilor elementare. Marissa ştia că va trebui să definească boala, chiar dacă nu era capabilă încă să pună un diagnostic precis. Etapa a doua constă în a depista caracteristicile organismelor

receptoare: vârstă, sex, stare de sănătate, obiceiuri alimentare, distracţii etc, apoi trebuia să determine momentul, locul şi circumstanţele în care fiecare pacient a manifestat primele simptome pentru a depista ce elemente au avut în comun aceste cazuri. Apoi ar mai fi în discuţie şi problema transmiterii bolii care ar conduce la localizarea agentului infecţios. În cele din urmă ar trebui să suprime gazda sau rezervorul agentului. Teoretic, totul părea destul de uşor, dar Marissa ştia că va fi o problemă dificilă, chiar şi pentru cineva experimentat ca Dubchek.

Ea îşi şterse palma umedă de fustă, iar apoi luă din nou creionul între degete.

— Deci, spuse ea privind pagina albă, deoarece nu a fost pus încă niciun diagnostic, care ar fi mai probabil?

— Orice, spuse Navarre.

— Gripă? întrebă Marissa, în speranţa că nu va părea totuşi prea naivă.

— Puţin probabil, zise Navarre. Pacienţii prezintă simptome respiratorii, dar acestea nu sunt dominante. Pe de altă parte, testele serologice pentru virusul gripei au ieşit negative pentru cei şapte pacienţi. Nu ştiu ce este, dar e foarte probabil să nu fie gripă.

— Ce alte idei aveţi? întrebă Marissa.

— Numai negative, spuse Navarre. Toate testele făcute au ieşit negative: culturile de sânge, de urină, de expectoraţii, de sare şi chiar de lichid cefalo-rahidian. Ne-am gândit la malarie şi chiar am încercat un tratament, chiar dacă frontierele sanguine nu au pus în evidenţă paraziţi. Am încercat şi tratamente pentru febra tifoidă, cu tetraciclină şi cloramfenicol, în ciuda culturilor negative, dar exact ca în cazul tratamentului antimalarie, nu am obţinut niciun efect. Situaţia pacienţilor se înrăutăţeşte pe zi ce trece în ciuda a tot ceea ce facem.

— În acest caz, aveţi alte ipoteze? întrebă Marissa.

— Bineînţeles, răspunse Navarre. Am consultat de mai multe ori specialişti în boli infecţioase. Toţi sunt de părere că este o problemă virală, chiar dacă rămâne un mic procent şi posibilitatea leptospiroze.

Doctorul Navarre căută printre fişe şi scoase una:

— Ah, iată aici ultimele diagnostice: leptospiroză, vedeţi, febră galbenă, mononuclează şi de asemenea, alte infecţii determinate de heteroviruşi, cerebroviruşi sau adenoviruşi. Inutil să vă mai spun că am făcut prea puţine progrese în ce priveşte diagnosticul, fără a mai vorbi de tratament.

— De cât timp doctorul Richter este spitalizat? întrebă Marissa.

— Sunt deja cinci zile. Cred că doriţi să vedeţi pacienţii pentru a vă da seama despre ce este vorba.

Doctorul Navarre se ridică fără a aştepta răspunsul Marissei. Pe culoar fu nevoită aproape să alerge pentru a ţine pasul cu dânsul. Trecură de cele două uşi automate şi intrară propriu-zis în spital. În ciuda nervozităţii sale, Marissa nu se putu împiedica să nu admire luxul mochetelor, decorul, care semăna cu cel al hotelurilor de lux.

Ea intră în lift în spatele lui Navarre, care o prezentă unui anestezist. Marissa îi răspunse la salut, dar gândurile ei erau în altă parte. Ea credea

că simpla observare a pacienţilor nu servea la nimic pentru moment, dincolo de faptul că se simţea şi oarecum «expusă». Era o situaţie care nu li se prezentase la cursul preparator din Atlanta. De aceea, în mod neaşteptat se afla în faţa unei probleme grave. Şi ea ce-ar putea spune?

Ajunseră în sala infirmierelor, la etajul patru. Dr. Navarre găsi timp pentru a o prezenta pe, Marissa personalului de noapte, care se pregătea să schimbe tura.

— Cei şapte pacienţi sunt toţi la acest etaj, spuse el. Aici se află personalul nostru cel mai experimentat. Cei doi a căror stare este critică se află în rezerve separate în cadrul serviciului de îngrijire intensivă, de cealaltă parte a sălii. Ceilalţi sunt în camere individuale. Aveţi aici dosarele.

— Cred că doriţi să-l vedeţi mai întâi pe cel al doctorului Richter.

Dr. Navarre îi întinse Marissei dosarul doctorului Richter.

Prima foaie conţinea date referitoare la funcţiile vitale: puls, respiraţie, temperatură. În dimineaţa celei de-a cincea zi de spitalizare, se constatase că tensiunea arterială a doctorului scăzuse, iar temperatura urcase. Nu erau semne bune. Ea aruncă o privire rapidă peste tot dosarul. Ştia că pe acest pacient urma să-l vadă cât de curând. Dar deja ea se convinse că aflase destul pentru a-şi da seama că cei prezenţi făcuseră o treabă mult mai bună decât ar fi putut-o realiza ea. Laboratoarele, după opinia ei, încercaseră totul. Şi atunci, se mai întrebă încă o dată, ce Dumnezeu căuta ea aici, prefăcându-se că se joacă de-a expertul!

Ea reveni la paginile de început ale dosarului şi citi pasajul intitulat «anamneză». Şi imediat o străfulgera o idee. Cu şase săptămâni înainte de apariţia simptomelor, dr. Richter participase la un congres de oftalmologie la Nairobi, în Kenya.

Îşi continuă lectura care-i stimulase curiozitatea. O săptămâna înainte de a se îmbolnăvi, dr. Richter asistase şi la un congres de chirurgie a pleoapelor, la San Diego. Două zile înainte de spitalizare fusese muşcat de un *cercopitheceus aethiops*. Marissa îi arătă textul doctorului Navarre.

— Este o specie de maimuţă, spuse el. Dr. Richter o ţinea mereu în laborator pentru că cerceta herpesul ocular.

Marissa reţinu acest aspect. Apoi ea privi rezultatele de laborator şi notă că pacientul avea un număr ridicat de globule albe, o viteză de sedimentare şi o rată a trombocitelor slabă. Alte rezultate au evidenţiat şi o proastă funcţionare a ficatului şi rinichilor. Chiar şi electrocardiograma manifesta anumite anomalii. Acest om era foarte grav bolnav. Marissa puse dosarul pe etajeră.

— Sunteţi gata? întrebă dr. Navarre.

Marissa îi făcu semn că da, deşi ar fi preferat să nu vadă încă bolnavul. Ea nu avea vise mari şi nu spera să găsească un simptom clinic semnificativ, neglijat până acum, care ar fi putut să-i ofere cheia misterului. A vedea bolnavii acum era cinema pur, şi din nefericire, era extrem de periculos. Aşa încât îl urmă pe dr. Navarre cu multă reticentă.

Intrară în camera serviciului de îngrijire intensivă, plină de maşini electronice, complicate. Pacienţii, adevărate victime, erau imobili între firele şi tuburile de plastic, în mirosul de alcool şi al zgomotelor aparatelor

de respirat şi al stimulatoarelor cardiace. Peste tot se simţea tensiunea obişnuită a infirmierelor care lucrau.

— L-am pus pe dr. Richter într-o cameră specială, spuse Navarre oprindu-se în faţa unei uşi închise.

În stânga uşii, era un geam de sticlă prin care Marissa putea observa bolnavul din cealaltă cameră. Ca şi ceilalţi internaţi, acest pacient se afla sub o mulţime de flacoane cu care comunica intravenos. În spatele său un tub catodic înregistra în permanenţă electrocardiograma pe ecran.

— Cred că doriţi să vă îmbrăcaţi cu un halat şi să vă puneţi o mască, îi spuse Navarre. Noi luăm măsuri de precauţie cu toţi bolnavii din motive evidente.

— Bineînţeles, spuse Marissa încercând să-şi ascundă neliniştea.

Dacă ar fi putut, s-ar fi ascuns într-o bulă de plastic. Îşi îmbrăcă halatul, îşi puse o bonetă, o mască şi mănuşile de cauciuc în acelaşi timp cu dr. Navarre.

Fără a-şi da seama, respiraţia Marissei se acceleră în timp ce privea pacientul, despre care se putea spune că în curând «va da colţul». Acesta avea tenul de culoarea cenuşii, ochii goi, pielea flască. Pe de altă parte, avea o contuzie pe obrazul drept, buzele uscate, şi o crustă de sânge pe dinţii din faţă.

Marissa privi abătută pacientul, căci nu ştia ce ar putea face pentru el. În acelaşi timp îşi dădu seama că dr. Navarre îi urmăreşte fiecare mişcare. Pleoapele lui Richter se ridicară lent şi Marissa observă câteva şuviţe de sânge pe albul ochilor.

— Mi-e rău, recunoscu dr. Richter, cu o voce răguşită şi înceată.

— Este adevărat că aţi fost în Africa în urmă cu o lună? îl întrebă ea.

— Sunt deja şase săptămâni de atunci, spuse dr. Richter.

Ea fu obligată să se aplece pentru a-l auzi şi îl asculta cu inima strânsă.

— Aţi avut contacte cu diferite animale? întrebă Marissa.

— Nu, spuse Richter după o mică pauză. Am văzut multe, dar nu am atins niciun specimen.

— Aţi vizitat bolnavi?

Dr. Richter făcu semn că nu. Se vedea că îi venea greu să vorbească. Marissa se ridică şi arătă vânătaia de sub ochiul drept al pacientului:

— Nu aveţi idee ce ar putea fi? îl întrebă ea pe dr. Navarre.

— Ba da, spuse el. Dr. Richter a fost agresat cu două zile înainte de a se îmbolnăvi. S-a rănit la obraz când a fost trântit la pământ.

— Bietul om, spuse Marissa şi simţi faţa crispându-i-se în faţa durerii doctorului Richter.

Apoi, un minut mai târziu, ea spuse:

— Cred că pentru astăzi am văzut destul.

Chiar în faţa uşii care dădea spre camera serviciului de îngrijire intensivă era suspendat un sac mare de plastic. Marissa şi Dr. Navarre îşi scoaseră hainele izolante şi le înapoiară apoi la etajul patru, infirmierelor. Marissa îşi spălă apoi de zor mâinile în lavabou, fără a încerca să se oprească.

— Şi maimuţa care l-a muşcat pe dr. Richter? întrebă ea.

— O ţinem în carantină, spuse Navarre. I-am făcut şi ei toate testele posibile. Pare să fie foarte sănătoasă.

Aparent ei se gândiseră la tot. Marissa ceru din nou dosarul doctorului Richter pentru a vedea dacă se notase şi hemoragia ţesutului conjunctiv. Remarcă prezenţa acestei constatări.

Ea respiră profund şi-l privi pe dr. Navarre, care aştepta cu nerăbdare reacţia ei.

— Am mult de lucru la aceste dosare, spuse ea, nimic altceva.

Brusc îşi aminti că citise câteva lucruri despre un tip de boală numită «febra hemoragică virală». Foarte rară, dar mortală, venea din Africa în cele mai multe din cazuri. În speranţa că ar putea adăuga ceva diagnosticelor provizorii deja puse de clinicieni, ea semnală această posibilitate.

— Este o ipoteză care a fost deja formulată, îi spuse Navarre. Este şi unul din motivele pentru care am apelat atât de rapid la CDC.

Marissa se gândi acum la dictonul medical care spunea că atunci când aştepţi copite trebuie să te gândeşti la cai şi nu la zebre. Ipoteza sa cu zebrele nu şi nu…

Spre marea sa uşurare, dr. Navarre fu chemat pentru o urgenţă.

— Scuzaţi-mă, spuse el. Trebuie să plec. Pot să vă mai ajut cu ceva?

— Cred că ar trebui să îmbunătăţim izolarea pacienţilor. Dumneavoastră i-aţi transferat pe toţi în acelaşi segment al spitalului. Dar cred că aceşti bolnavi ar trebui să stea într-o aripă complet izolată, cu infirmiere special instruite, cel puţin până vom avea o idee despre modul de transmitere al bolii.

Dr. Navarre o privi pe Marissa şi pentru câteva secunde ea se întrebă oare ce gândeşte el. Apoi medicul spuse:

— Aveţi absolută dreptate.

Marissa duse cele şapte dosare într-o cămăruţă situată în spatele sălii infirmierelor. Acolo le citi pe toate şi constată că pe lângă dr. Richter, încă patru femei şi doi bărbaţi sunt atinşi de aceeaşi maladie. Trebuie să fi avut toţi un oarecare contact între ei sau poate au fost toţi expuşi aceleiaşi surse de contaminare. Marissa se gândi că trebuie să strângă mai multe informaţii despre boală şi pacienţi pe care să le trimită apoi la Atlanta.

Revenind la dosarul doctorului Richter, Marissa îl citi de la un capăt la altul şi înţelese însemnările făcute de infirmiere. Pe o pagină separată a carnetului său, ea notă fiecare detaliu care i se părea semnificativ şi mai ales faptul că vomase sânge. Asta nu prea aducea a gripă. Tot lucrând, gândurile Marissei reveneau de fiecare dată la sejurul doctorului Richter în Africa. Asta devenea cu atât mai semnificativ cu cât o perioadă de incubaţie a bolii mai scurtă de o lună de zile nu putea explica aceste simptome, cu atât mai puţin că nu era vorba de malarie. Este adevărat că sunt boli determinate de viruşi asemănători celui care declanşează SIDA, cu perioade de incubaţie destul de mare, dar totuşi SIDA nu este o maladie infecţioasă acută. Perioada de incubaţie a unei boli infecţioase acute este în general o săptămâna sau câteva zile. Marissa citi cu atenţie toate dosarele, notând tot ce ţinea de vârstă, sex, mod de viaţă, meserie

şi mediu. Completă aceste informaţii pe foi separate pentru fiecare pacient în parte. Înţelese, astfel, foarte repede că bolnavii erau persoane foarte diferite între ele. În afară de dr. Richter, se mai îmbolnăviseră o secretară de la serviciul de arhive medicale al clinicii Richter, doi manageri, un instalator, un agent de asigurări şi un agent imobiliar. Şansa de a le găsi puncte comune este foarte slabă şi de aceea Marissa se gândi că poate au intrat toţi în contact cu sursa generatoare.

Citirea acestor dosare îi relevă Marissei şi un fel de tablou clinic al bolii. Aparent, ea debuta brusc, cu dureri groaznice de cap, dureri musculare şi o puternică febră. Apoi toţi pacienţii suferiseră mai mult sau mai puţin de dureri abdominale, diaree, stări de vomă, dureri de gât şi în piept. Marissa se cutremură gândindu-se că poate şi ea este expusă la această boală.

Ea îşi frecă ochii. O dureau din cauza lipsei de somn. Trebuia să meargă să vadă şi ceilalţi bolnavi, chiar dacă nu-i prea convenea. Dosarele prezentau numeroase goluri, în special asupra activităţii fiecărui pacient în zilele imediat precedente simptomelor bolii.

Ea începu cu secretara medicală, care se afla în camera cea mai apropiată de rezerva doctorului Richter, apoi trecu sistematic de la un bolnav la altul. Toţi pacienţii se aflau într-o stare atât de gravă încât nu puteau vorbi. În timpul scurtelor interogatorii, Marissa încercă să afle dacă bolnavii s-au cunoscut între ei. Răspunsurile erau toate negative, cu excepţia faptului că toţi îl cunoscuseră pe dr. Richter. Deci, doctorul ar fi putut propaga chiar el boala, mai ales că în mod cert cu secretara de la arhive sigur a avut contact. Marissa ceru personalului de gardă dosarele cu consultaţiile externe ale pacienţilor. În timp ce aştepta, dr. Navarre o strigă:

— Veşti proaste, îi spuse. Avem un alt bolnav. Lucrează aici, în laborator. Acum se află în sala de urgenţe. Puteţi să coborâţi?

— Este izolat?

— Atât cât s-a putut face jos, îi spuse Navarre. Îi pregătim deja o rezervă a lui la etajul patru. De altfel acolo, la etajul patru vom crea o aripă izolată unde îi vom transfera pe toţi. Sperăm cât mai repede.

— Cu cât va fi mai rapid cu atât mai bine, zise Marissa. Pentru moment, ne vom ocupa de acest caz, dar mai târziu aş vrea să verific toate examenele de laborator.

— Nu am nicio obiecţie, spuse Navarre. Mergeţi să-l vedeţi pe băiat?

— Bineînţeles, spuse Marissa.

În timp ce se îndreptă spre sala de urgenţe se gândi cu îngrijorare că se află în faţa unui început de gravă epidemie. Pentru tehnicianul de laborator erau două posibilităţi, ambele îngrijorătoare. El ar fi putut contacta boala la fel ca şi ceilalţi, adică de la sursa acestui virus mortal ce bântuia clinica Richter sau ar fi putut fi expus unui agent patogen în timpul utilizării a diferite obiecte contaminate anterior de vreunul din pacienţi.

Personalul de urgenţă izolase noul bolnav în una din rezervele psihiatrice. Pe uşă era aplicată inscripţia: «Intrarea interzisă». Marissa privi dosarul tehnicianului. Avea 24 de ani şi se numea Alan Moyers. Avea

40 de grade temperatură.

Marissa îşi strânse hainele de protecţie şi intră în cămăruţa unde bolnavul o privi cu ochi ficşi.

— Mi s-a spus că nu vă simţiţi prea bine, zise Marissa.

— Într-adevăr, mă simt de parcă aş fi fost călcat de un camion, zise Alan. Niciodată nu m-am simţit atât de rău, nici măcar anul trecut când am contactat o gripă severă.

— Care a fost primul simptom pe care l-aţi remarcat?

— Durerea de cap, spuse Alan. El se lovi uşor cu mâna pe frunte.

— Aici mă doare. Este îngrozitor. Nu puteţi să îmi daţi ceva să-mi treacă durerea?

— Aveţi frisoane?

— Da, au început chiar odată cu durerile de cap.

— Vi s-a întâmplat ceva anormal în laborator acum o săptămână sau mai puţin de-o săptămână?

— În ce sens? întrebă Alan în timp ce închise ochii. Am câştigat la poker.

— Nu mă gândeam la ceva de ordin profesional. Nu aţi fost muşcat de vreun animal?

— Nu. Nu mă ocup niciodată de animale.

— L-aţi cunoscut pe dr. Richter?

— Bineînţeles. Toată lumea îl cunoaşte pe dr. Richter. Ah! Îmi amintesc ceva. M-am înţepat într-o zi, în timp ce făceam analiza unor probe de sânge. Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

— Vă amintiţi numele bolnavului care era trecut pe flacon?

— Nu. Tot ce îmi amintesc este că bolnavul nu avea Sida. Ştiu asta sigur pentru că m-am speriat şi am consultat imediat diagnosticul pacientului.

— Şi ce era...?

— Flaconul nu era însemnat. Când este vorba de Sida, flacoanele sunt marcate. Deci nu am Sida, nu?

— Nu, Alan, nu sunteţi bolnav de Sida, spuse Marissa.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, zise Alan. Nici nu ştiţi ce frică mi-a fost atunci.

Marissa plecă să-l caute pe dr. Navarre, dar acesta era ocupat cu un bolnav care tocmai suferise un atac de inimă. Marissa îi ceru infirmierei să-i spună doctorului că o poate găsi la etajul al IV-lea. Întorcându-se spre lift, Marissa încercă să-şi clarifice ideile pentru a le comunica dr. Dubchek. Deodată simţi că cineva o trage de braţ şi se întoarse.

— Scuzaţi-mă îi spuse un bărbat cu barbă, care purta o pereche de ochelari cu ramă metalică. Dumneavoastră sunteţi dr. Blumenthal, de la CDC?

Mirată că fusese recunoscută, Marissa îl privi întrebătoare pe bărbatul care-i blocase intrarea în ascensor.

— Eu sunt Clarence Herns, de la ziarul «Los Angeles Times», soţia mea lucrează în garda de noapte în serviciul de îngrijire intensivă. Ea mi-a spus că aţi venit să-i vedeţi pe dr. Richter. Îmi puteţi spune ce are?

— Nimeni nu ştie.

— Este grav?

— Cred că nevasta dumneavoastră v-ar putea răspunde la această întrebare mai bine decât mine?

— Ea zice că e pe moarte şi mai sunt încă şase cazuri asemănătoare, printre care se află şi o secretară de la serviciul de arhive medicale. După părerea mea asta seamănă a un început de epidemie.

— Nu sunt sigură că «epidemie» este cuvântul cel mai potrivit. Este posibil să mai avem un caz nou astăzi, dar acesta este deja singurul în ultimele două zile. Sperăm să fie şi ultimul, dar cine ştie?

— Ceea ce spuneţi este totuşi îngrijorător, zise ziaristul.

— Este adevărat, spuse Marissa. Dar acum nu am prea mult timp la dispoziţie pentru a discuta cu dumneavoastră această problemă. Sunt foarte ocupată.

Ea îl respinse apoi uşor pe domnul Hems şi luă liftul. Intră în cămăruţa din spatele infirmeriei, la etajul patru. Reuşi să ia legătura cu Dubchek prin PEV. Era ora trei fără un sfert la Atlanta şi era sigură că şeful ei se afla la Centru. Îl auzi imediat la celălalt capăt al firului.

— Ei, cum a fost în prima zi de misiune? întrebă el.

— Destul de dur, spuse Marissa. Ea descrie apoi, cât putu de succint cele şapte cazuri pe care le-a văzut, recunoscând în acelaşi timp că nu ştie nimic în plus faţă de medicii de la clinică.

— Nu trebuie să vă neliniştiţi, spuse Dubchek. Nu uitaţi că epidemiologia priveşte lucrurile altfel decât clinicianul, în sensul că aceiaşi indici pot avea semnificaţii diferite. Clinicianul tratează fiecare caz în parte, pe când noi trebuie să avem în vedere ansamblul. Vorbiţi-mi despre boală.

Marissa descrise simptomul clinic în timp ce-şi privea notiţele din bloc-notes. Îşi dădu seama că Dubchek se interesa în special de faptul că doi dintre bolnavi vomaseră sânge, că un altul avusese diaree cu sânge şi că trei dintre pacienţi au suferit hemoragii oculare. Când Marissa îi spuse că dr. Richter fusese la un congres de oftalmologie în Africa, Dubchek exclamă:

— Ştiţi ce mi-aţi descris?

— Nu prea, recunoscu Marissa.

Acesta era un vechi truc al studentului la medicină: să încerci să rămâi pe poziţie neutră fără a fi ridicol.

— Este vorba despre febra hemoragică virală, spuse Dubchek... Şi dacă vine din Africa este vorba de febra Lhassa sau poate Marburg ori chiar Ebola. Doamne Dumnezeule!

— Păi Richter a fost în urmă cu şase săptămâni în Africa!

— La dracu, spuse Dubchek plin de nervi. Cea mai lungă perioadă de incubaţie pentru această maladie este în jur de cinzeci de zile, sunt suficiente şi patruzeci, iar uneori douăzeci de zile, susţin anumiţi medici.

— Doctorul a fost muşcat şi de o maimuţă cu două zile înainte de a se îmbolnăvi, mai spuse Marissa.

— Nu, este prea scurtă perioada de incubaţie. Sunt necesare minim cinci zile. Unde este maimuţa acum?

— În carantină, zise Marissa.

— Bine.

Ar trebui să nu se apropie nimeni de acest animal, mai ales dacă moare. O să testăm totuşi maimuţa pentru virus. Dacă este şi ea atinsă de maladie va prezenta virusul Marburg. Oricum, această boală are aspectul unei febre hemoragice şi până la proba contrară va trebui s-o numim astfel. Mai ales că a apărut pe neaşteptate şi nu există încă un vaccin sau un tratament adecvat.

— Şi în ce priveşte rata mortalităţii? întrebă Marissa.

— Ridicată. Spune-mi dr. Richter nu are o erupţie cutanată?

Marissa nu-şi mai amintea:

— Am să verific.

— Primul lucru pe care vi-l cer este să luaţi probe de sânge, eşantioane de urină, extracţii din gât de la toţi cei şapte pacienţi pentru a alcătui o cultură de viruşi pe care să o trimiteţi apoi urgent la CDC. Vă sugerez să folosiţi serviciul poştal Delta, căci este cel mai rapid. Aş vrea să recoltaţi dumneavoastră probele de sânge aşa că aveţi grijă. Să fiţi foarte atentă. Dacă puteţi luaţi o probă de sânge şi de la maimuţă. Să introduceţi extracţiile în zăpadă carbonică înainte de a ni le expedia.

— Astăzi am văzut un pacient care ar putea fi încă o victimă a acestei boli, spuse Marissa. Lucra tehnician în laboratorul clinicii.

— Trataţi-l pe el ca şi pe ceilalţi, zise Dubchek. Se pare că treaba devine din ce în ce mai gravă. Asiguraţi-vă că bolnavii sunt total izolaţi şi că infirmierele de gardă îi veghează în permanenţă. Şi spuneţi conducerii clinicii să nu mai facă niciun examen de laborator până nu sosesc eu.

— S-a făcut, spuse Marissa. Dar când veniţi?

— Mai durează puţin, până pregătim laboratorul mobil Vickers. Între timp, până ajung eu, încercaţi să puneţi în carantină pe toţi cei care au avut relaţii cu bolnavii şi căutaţi să luaţi legătura şi cu organizatorii congresului de oftalmologie din Africa, ca să vedeţi dacă şi alţi participanţi s-au îmbolnăvit. Ah! Încă ceva. Nu spuneţi nimic presei. Cu toată publicitatea care se va face vis-a-vis de Sida, cred că opinia publică nu ar mai putea suporta vestea unei alte maladii virale mortale. Mai mult chiar, se poate naşte o panică generală. Şi dumneavoastră Marissa să purtaţi întotdeauna costumul izolant şi de asemenea să vă puneţi ochelarii când mergeţi să vizitaţi pacienţii. Cred că veţi găsi ochelari la serviciul de patologie. Eu am să fac tot posibilul să ajung acolo cât mai curând.

Închizând telefonul, Marissa fu încercată câteva clipe de angoasă. Se întrebă dacă nu se expuse deja virusului distrugător. Apoi se îngrijoră gândindu-se la cele ce discutase cu Clarence Hems, de la «Los Angeles Times». Dar acum ce mai putea face. Ce a fost, a fost. Era foarte încântată că dr. Dubchek va veni aici. De fapt se gândise încă de când ajunse în Los Angeles că toată povestea asta o va copleşi. După ce trimise după dr. Navarre, Marissa ceru unei infirmiere să o ajute în pregătirea materialului necesar recoltării unor probe de sânge. Marissa îi ceru flacoane cu anticoagulant, saci de plastic şi hipoclorit de sodiu pentru a dezinfecta exteriorul sacilor. Mai avu nevoie de flacoane pentru urină şi de spatule pentru extracţii. Apoi ea mai ceru de la microlaborator să-i trimită flacoane pentru virus, ambalaje pentru transport şi nişte zăpadă

carbonică. Când sosi dr. Navarre îi transmise cererile doctorului Dubchek în legătură cu garda permanentă a bolnavilor şi cu stoparea examenelor de laborator până la venirea lui. Ea mai adăugă că ar dori să discute şi un plan de punere în carantină sistematică a celor care ar fi putut avea eventuale contacte cu virusul. Tot acum, dr. Navarre află cu surprindere că această boală are legături atât de strânse cu febra hemoragică.

Urmând sfatul lui Dubchek, Marissa îşi luă o pereche de ochelari de la departamentul patologic. Niciodată nu s-ar fi gândit că riscă să fie contaminată şi prin intermediul ochilor, dar recunoscu în sinea ei că pleoapele au o mucoasă la fel de vulnerabilă la virus că şi mucoasa nazală. Imediat fu echipată complet, cu bască, ochelari, mască, halat, mănuşi ea merse din nou în rezerva doctorului Richter pentru a-i lua extracţii.

Mai întâi îl examină să vadă dacă prezintă o erupţie cutanată. Nu avea nimic pe braţe, dar Marissa descoperi o mică placă roşie pe coapsa dreaptă. Apoi, îi deschise cămaşa de spital şi descoperi o erupţie uşoară, clară şi puţin în relief ce se întindea pe tot pieptul, exact cum prevăzuse dr. Dubchek, constată Marissa cu respect.

Ea începu prin a-i recolta sânge, apoi umplu flaconul pentru urină cu ajutorul unei sonde urinare. După ce sigila cele două flacoane, le şterse cu hipoclorit de sodiu şi le introduse într-un sac. Apoi după ce dezinfecta şi al doilea sac, părăsi încăperea.

După ce îşi verifică ţinuta izolantă, Marissa intră la al doilea pacient, secretara medicală, pe nume Helen Townsend. Marissa repetă aceleaşi procese ca şi în rezerva doctorului Richter. De asemenea, constată că şi Helen avea o uşoară erupţie cutanată pe piept, în schimb nu prezenta alte pete roşii pe corp. Ea părea a fi mai puţin bolnavă decât Richter, dar la fel ca şi ceilalţi pacienţi, ea se simţea prea rău pentru a-i pune Marissei întrebări în legătură cu recoltările şi extracţiile care le făcea. Singur, Alan Moyers, reuşi să-şi adune destulă forţă pentru a rezista puţin în timp ce Marissa îşi făcea treaba. La început el refuzase recoltarea de sânge, cerând mai întâi să i se spună diagnosticul. Era îngrozit. Când Marissa îi zise adevărul, şi anume că nu ştie ce are şi că sunt necesare aceste probe pentru a-i depista maladia, sfârşi prin a se supune.

În ce priveşte maimuţa, Marissa nu reuşi să-i recolteze sânge. Gardianul animalelor lipsise toată ziua şi ea nu dorea să aibă singură de-a face cu maimuţa. Animalul se prezentă bine, dar nu părea deloc amabil. El îşi balansa picioarele deasupra Marissei în timp ce trăgea de grilajul cuştii.

După ce termină de ambalat şi când se convinse că totul este în siguranţă şi că nici măcar gazul zăpezii carbonice nu poate penetra în eşantion, se urcă în maşină, merse până la aeroport, de unde expedie coletele spre Atlanta.

Când se întoarse spre clinica Richter, Marissa se opri puţin şi pe la bibliotecă unde găsi câteva manuale ce conţineau şi capitole despre maladiile virale. Parcurse în grabă textele referitoare la febra din Lhassa şi la viruşii Marburg şi Ebola. Abia acum înţelesese reacţia lui Dubchek la telefon: aceşti viruşi erau cunoscuţi drept cei mai periculoşi.

Ajungând la etajul al patrulea al clinicii, Marissa descoperi că cei opt

pacienţi au fost izolaţi într-o aripă separată şi că dosarele de consultaţii exterioare pe care le ceruse sosiseră. Marissa trimise din nou după dr. Navarre şi apoi începu să studieze dosarele.

Primul fu cel al lui Harold Stevens, agent imobiliar. Ea privi sfârşitul dosarului şi descoperi că ultima sa consultaţie externă fusese făcută de către dr. Richter. Harold Stevens suferea de un glaucom cronic cu unghi deschis şi venea la consultaţiile doctorului Richter în mod regulat. Ultima vizită fusese în 15 ianuarie, deci cu patru zile înainte de internarea sa.

Marissa privi apoi ultima menţiune de pe fiecare dosar. Toţi pacienţii fuseseră consultaţi de dr. Richter pe 15 sau 16 ianuarie. Toţi cu excepţia Helenei Townsend, secretara de la arhive medicale şi a lui Alan, tehnicianul de laborator. Ultima menţiune de consultaţie externă în dosarul doamnei Townsend era vizita la un obstretico-ginecolog pentru o cistită. Alan fusese consultat anul trecut de un ortopedist pentru o entorsă în urma unui meci de baschet cu echipa spitalului. Cu excepţia secretarei medicale şi a tehnicianului de laborator, toţi ceilalţi pacienţi au avut drept sursă a îmbolnăvirii pe dr. Richter. Asta înseamnă că el a consultat pe cei cinci pacienţi când deja avea anumite simptome ale maladiei.

Marissa putea explica apariţia bolii la tehnician în urma înţepării cu un ac contaminat, în schimb nu reuşea să înţeleagă cauza îmbolnăvirii secretarei Helen Townsend. În aceste condiţii Marissa se gândi că Helen îl întâlnise pe Richter mai la începutul săptămânii. Boala sa nu a început deci în 48 de ore după ce s-a declanşat cea a doctorului. Deci, s-ar fi putut ca medicul Richter să-şi fi petrecut mai mult timp la serviciul de arhivă la începutul săptămânii.

Gândurile Marissei fură întrerupte de un funcţionar al administraţiei. Dr. Navarre îl trimisese să o anunţe pe Marissa că este aşteptată în sala de conferinţe a spitalului.

Revenind în încăperea de unde plecase dimineaţă, se gândi că fusese o zi a naibii de lungă. Se simţea epuizată când dr. Navarre deschise uşa şi îi prezentă persoana de faţă, pe William Richter, fratele doctorului Richter.

— Doresc să vă mulţumesc personal că aţi venit, spuse William.

Purta un costum reiat impecabil, dar faţa sa trăda lipsa somnului.

— Dr. Navarre mi-a vorbit despre diagnosticul provizoriu pe care l-aţi dat în cazul fratelui meu. Pot să vă asigur că vom sprijini din tot sufletul şi cu toate mijloacele noastre pentru a putea stopa extinderea bolii. Dar în acelaşi timp ne gândim şi la consecinţele dezastruoase pe care le-ar putea avea această clinică pentru noi. Cred că şi dumneavoastră veţi fi de acord cu noi că lipsa publicităţii, în aceste circumstanţe, este cea mai bună reclamă.

Marissa se simţi puţin scandalizată, căci deşi erau atâtea vieţi în joc, şi Dubchek îi spusese aceleaşi lucruri.

— Înţeleg neliniştea dumneavoastră, îi spuse ea amintindu-şi jenată că deja vorbise cu un ziarist. Oricum vom întări măsurile de carantină.

Marissa începu să-i spună despre intenţia de a contacta persoanele care au avut relaţii apropiate cu bolnavii. De fapt, era vorba de a strânge informaţii despre indivizi care au avut relaţii primare şi secundare cu pacienţii. Contactele primare se refereau la persoanele care au avut relaţii

foarte apropiate cu bolnavii, în timp ce contactele secundare aveau în vedere persoanele care au avut relaţii cu cele încadrate în rândul persoanelor cu contacte primare.

— Dar în acest caz, exclamă dr. Navarre, este vorba de mii de oameni.

— Din nefericire da, zise Marissa. Vom avea nevoie de tot personalul disponibil de la clinică. Vom face, de asemenea, apel şi la resursele serviciului sănătăţii statului.

— Noi vă vom pune la dispoziţie tot personalul disponibil, o asigură domnul Richter. Dar aş dori ca asta să rămână «între noi». Şi, nu credeţi că ar fi mai bine să aşteptăm până vom şti diagnosticul?

— Dacă vom aştepta, s-ar putea să fie prea târziu, zise Marissa. Vom putea oricând să ridicăm carantina dacă nu va mai fi necesară.

— Da, dar nu vom putea ascunde asta presei, bombăni domnul Richter.

— Sincer vorbind, spuse Marissa, cred că presa ar putea juca un rol util în problema asta, în sensul că m-ar putea ajuta în depistarea persoanelor care au avut contacte cu bolnavii. Trebuie să anunţăm cât mai rapid persoanele care au avut relaţii primare cu pacienţii să rămână izolaţi cel puţin o săptămână şi să-şi verifice temperatura de cel puţin două ori pe zi. Dacă vor avea peste 38 de grade, atunci să se prezinte de urgenţă la clinică. Cei ce au avut contacte secundare îşi pot desfăşura normal viaţa, dar vor trebui să-şi controleze temperatura o dată pe zi.

Marissa se ridică spunând:

— Când va sosi domnul dr. Dubchek poate el va avea alte idei. Dar ceea ce v-am spus până acum face parte din sistemul obişnuit practicat de CDC. Rolul meu este, oricum, cel de a depista originea virusului.

Marissa părăsi sala de conferinţe, lăsând în urmă doi bărbaţi stupefiaţi. Ea trecu din clădirea spitalului în cea a clinicii şi întrebă unde se află biroul doctorului Richter. Află că se găseşte la etajul întâi. Uşa era închisă, dar nu cu cheia. Marissa o deschise şi intră. Secretara doctorului se afla în spatele biroului ei. Se părea că nu aştepta vizite, întrucât îşi stinse în grabă ţigara şi ascunsese cenuşa într-un sertar.

— Ce doriţi? întrebă ea.

Trebuie să fie o femeie în jur de cinzeci de ani, cu părul aproape în totalitate gri. Ecusonul de pe halat indica numele: domnişoara Cavanagh. Purta o pereche de ochelari, aşezaţi pe vârful nasului, ale cărei rame erau unite printr-un lanţ ce-i înconjura gâtul.

Marissa se prezentă şi spuse:

— Important este că vreau să descopăr cum a contactat doctorul această boală. Este deci, necesar să încerc să refac munca pe care a depus-o doctorul în ultimele două săptămâni. M-aţi putea ajuta? Doresc s-o întreb şi pe soţia sa acelaşi lucru.

— Da, vă ofer tot sprijinul meu, zise domnişoara Cavanagh.

— Vă amintiţi, cumva, de ceva neobişnuit?

— În ce sens? întrebă oarecum indiferentă domnişoară Cavanagh.

— O muşcătură de maimuţă, spre exemplu, sau o agresiune în parcare, răspunse Marissa pe un ton sec.

— Da, ambele lucruri s-au întâmplat.

— Ştiu, spuse Marissa. Aş vrea să aflu alte chestii neobişnuite, diferite.

— Nu-mi amintesc nimic deocamdată. Ah! Ar mai fi ceva. Un acroşaj al maşinii sale.

— Ah! Vedeţi că ştiţi. Lucruri de acest gen mă interesează, spuse Marissa pe un ton încurajator. Mai gândiţi-vă. Ah, şi încă ceva, dumneavoastră v-aţi ocupat de călătoria doctorului la congresul medical din Africa?

— Da.

— Şi de cea de la San Diego?

— Bineînţeles.

— Aş dori numerele de telefoane ale organizatorilor. V-aş fi recunoscătoare dacă le-aţi găsi. Apoi, aş mai vrea o listă cu toţi pacienţii pe care doctorul i-a consultat în ultimele două săptămâni înainte de a se îmbolnăvi. Şi o ultimă chestiune: o cunoşti pe Helen Townsend?

Domnişoara Cavanagh îşi ridică ochelarii de pe nas şi-i lăsă să atârne la gât. Apoi, întrebă:

— Suferă şi ea de aceeaşi boală ca dr. Richter?

— Noi credem că da, zise Marissa în timp ce privea cu atenţie faţa secretarei.

Era sigur că secretara ştia ceva despre Helen Townsend, dar nu era dispusă să vorbească. Continua să se joace cu tastele de la maşina de scris.

— Helen Townsend era pacienta doctorului Richter? insistă Marissa.

Domnişoara Cavanagh îşi ridică privirea.

— Nu. Era amanta lui. Eu i-am spus doctorului să fie atent. Dar el nu m-a ascultat şi acum cred că ea i-a transmis boala asta oribilă. Făcea mai bine dacă mă asculta.

— Credeţi că doctorul a vizitat-o înainte să se îmbolnăvească?

— Da. L-am urmărit.

Marissa o privi pe domnişoara Cavanagh. Nu Helen Townsend îi transmisese boala doctorului Richter, ci invers. Dar nu spuse nimic. Toate la timpul lor. Îşi dădu seama acum că toate cauzele conduceau la dr. Richter. Din punct de vedere epidemiologie era foarte important. Asta însemna, de fapt, că dr. Richter fusese primul caz şi că doar el singur a fost expus sursei virusului acesta, necunoscut. Îşi spuse că acum era şi mai necesar să reconstituie activitatea doctorului din ultimul timp. Chiar şi cele mai mici detalii ar putea fi importante.

Marissa îi ceru domnişoarei Cavanagh să se gândească la cele mai interesante evenimente din ultimele două săptămâni în legătură cu activitatea doctorului Richter. Îi spuse că va reveni, căci acum trebuia să se întoarcă în spital.

— Aş putea să vă pun o întrebare? încercă timid domnişoara Cavanagh.

— Desigur, spuse Marissa, aflată deja pe punctul de a deschide uşa.

— E posibil să am şi eu această boală?

Marissa avusese de gând să ocolească acest subiect pentru a nu o

nelinişti. Dar fiind secretara lui, intră în categoria persoanelor care au avut contact primar cu medicul. Deci, trebuia prevenită.

— Este posibil, răspunse Marissa. Tocmai voiam să vă spun că ar trebui să vă reduceţi numărul de ore de muncă timp de o săptămână. De asemenea, vă rog să vă controlaţi temperatura de două ori pe zi. Dar, personal, cred că totul va fi bine pentru dumneavoastră, întrucât a trecut deja ceva timp şi nu prezentaţi încă niciun simptom.

Întorcându-se la spital, Marissa se gândi că de când venise, teama şi oboseala îi crescuseră considerabil. Avea atât de multe de făcut. Trebuia să studieze în profunzime dosarele medicale. De asemenea, trebuia să ia legătura şi cu soţia doctorului Richter. Cu ajutorul secretarei şi al soţiei, ea spera să reuşească să reconstituie cu destulă precizie activitatea doctorului în ultimele două săptămâni ce au precedat îmbolnăvirea.

În timp ce se întorcea la etajul patru, Marissa îl întâlni pe dr. Navarre. Şi el era la fel de obosit ca şi ea.

— Starea doctorului Richter s-a agravat, îi spuse. Sângerează peste tot. În orificiile lăsate de injecţii, la nivelul gingiei şi-al tubului digestiv. A avut şi un blocaj renal, care i-a scăzut mult presiunea sanguină. I s-a făcut transfuzie de sânge, dar fără niciun rezultat şi ce-i mai grav este că nu avem nicio idee de cum am putea interveni mai eficient.

— Care este situaţia lui Helen Townsend? întrebă Marissa.

— Nici starea ei nu-i prea bună, zise dr. Navarre. A început şi ea să aibă hemoragii.

Navarre se aşează greoi. Marissa ezită un moment înainte de a lua receptorul telefonului. Apoi, ceru prin PVC Atlanta, sperând totuşi că dr. Dubchek să fie plecat deja în drum spre Los Angeles. Din păcate, el încă nu plecase şi ea îl auzi imediat la celălalt capăt al firului.

— Lucrurile merg foarte prost, îi spuse Marissa. Doi dintre pacienţi prezintă semne de hemoragii severe. Din punct de vedere clinic, asta demonstrează tot mai mult că este vorba de febră hemoragică virală. Şi în plus, nimeni nu ştie cum ar putea interveni mai eficient.

— Într-adevăr nu prea ai ce face, zise Dubchek. Puteţi încerca cu heparină asociată cu un tratament de susţinere. Asta ar fi tot. Când se pune un diagnostic specific, se poate utiliza şi serum hyperimmum. Pe de altă parte, am primit eşantioanele, iar Tad chiar s-a apucat să le studieze.

— Când credeţi că veţi putea veni aici? întrebă Marissa.

— Curând, zise Dubchek. Laboratorul automatic Vickers este aproape gata.

□□□

Marissa se trezi brusc. Din fericire, nu intrase nimeni în cămăruţa din spatele infirmeriei. Îşi privi ceasul. Era ora zece şi un sfert seara.

Când se ridică în picioare simţi un fel de ameţeală. O durea capul şi puţin gâtul. Speriată, se rugă, ca aceste simptome să fie cauzate de oboseală şi nu de febra hemoragică virală. A avut o seară îngrozitoare cu puţine cazuri noi, urgente, în care pacienţii se plângeau toţi de dureri de cap, temperatură ridicată şi stări de vomă. Unul din ei avusese deja semn

de hemoragie. Aceşti bolnavi erau membri ai familiei victimelor precedente, ceea ce-i dovedi încă o dată Marissei necesitatea unei carantine riguroase. Virusul era deja la a treia sa generaţie. Strânsese din nou eşantioane de virus pe care la trimisese la Atlanta cu un avion poştal de noapte.

Ea îşi mărturisi că se află la capătul puterilor şi se hotărî să se întoarcă la hotel. Chiar când se decise să plece, o infirmieră o anunţă că soţia doctorului Richter doreşte să o vadă. Era aşteptată în sala pentru vizitatori.

Agreabilă, elegantă, Anna Richter nu avea încă patruzeci de ani. Ea o asigură pe Marissa că va face tot posibilul pentru a o ajuta să reconstituie evenimentele care o interesau. Dar se arătă extrem de îngrijorată, nu numai pentru starea soţului ei, cât mai ales pentru cei doi copii ai lor.

Marissa ezită să insiste asupra detaliilor.

Doamna Richter îi promise că-i va furniza informaţiile complexe a doua zi. Dr. Blumenthal o conduse apoi până la BMW-ul doctorului. Apoi se sui în propria-i maşină şi se întoarse la Motelul Tropic, scufundându-se în patul său.

Capitolul 3

22 ianuarie 1986

A doua zi, când ajunse la clinică, Marissa fu surprinsă văzând în faţa spitalului mai multe camioane ale televiziunii, ale căror antene se înălţau spre cerul dimineţii. Când încercă să intre în parcare, ea fu oprită de un ofiţer de poliţie, care-i examina legitimaţia de la CDC.

— Ştiţi aici este carantină, îi explică el.

Apoi o sfătui să intre în clinică pe uşa principală a spitalului, adică pe acolo unde erau parcate camioanele televiziunii.

Marissa ascultă de recomandarea poliţistului, dar se întrebă ce oare s-a mai întâmplat în decursul celor şase ore cât a lipsit ea. Cablurile televiziunii şerpuiau pe jos până în sala de conferinţe şi ea fu surprinsă de agitaţia enormă care era pe culoare. Remarcând prezenţa dr. Navarre, îi ceru să-i spună ce se petrece.

— Prietenii dumneavoastră au anunţat o conferinţă de presă, explică el.

Doctorul avea o figură pierdută, nu era ras şi avea un aer obosit. Apoi, luând ziarul îl arătă Marissei. Pe manşetă era scris: «O nouă

epidemie SIDA».

Articolul era ilustrat cu o fotografie în care Marissa vorbea cu Clarence Herns.

— Dr. Dubchek a spus că o asemenea eroare nu trebuie să se mai repete. Îi zise Navarre.

Marissa suspină:

— Reporterul acesta m-a abordat chiar când am sosit, spuse ea. Vă asigur că nu i-am zis nimic. Nici eu nu ştiam atunci prea multe.

— De acum e prea târziu, îi zise Navarre punându-i o mână pe umăr. Dr. Richter a murit noaptea trecută şi cu încă patru cazuri noi, cred că nu mai este cazul să ascundem totul presei.

— Când a sosit dr. Dubchek? întrebă Marissa ferindu-se de o echipă de operatori care se grăbea spre sala de conferinţe.

— Puţin după miezul nopţii, zise Navarre.

— Dar poliţia ce face aici? întrebă Marissa, remarcând un alt bărbat în uniformă care străjuia uşa spitalului.

— După moartea doctorului Richter, mai mulţi bolnavi au început să părăsească spitalul. Şi atunci, comisarul Sănătăţii Statului a dat ordin ca toată clădirea să fie în carantină.

Marissa se scuză apoi şi încercă să-şi facă drum prin mulţimea de ziarişti şi oameni de televiziune masaţi în faţa sălii de conferinţe. Era încântată că Dubchek sosise pentru a lua în mâinile sale întreaga afacere, dar în acelaşi timp se întreba puţin îngrijorată de ce nu luase oare legătura cu ea. Când intră în sală, Dubchek tocmai se pregătea să vorbească.

Arăta bine. Calmul şi seriozitatea sa aduseseră imediat liniştea în sală. Începu prin a se prezenta pe el însuşi şi pe ceilalţi medici de le CDC, dr. Mark Vreeland, şeful Serviciului medical de epidemiologie, dr. Pierre Abbott, directorul Departamentului de virologie, dr. Clark Layne, directorul programelor pentru boli infecţioase în spital şi dr. Paul Eckenstein, directorul Centrului de boli infecţioase. Dubchek încercă apoi să minimalizeze incidentul, explicând că nu este vorba de «o nouă epidemie de SIDA». Epidemiologistul statului California a cerut ajutorul CDC pentru a studia câteva cazuri atinse de o boală necunoscută, care s-a gândit el ar fi putut avea, mai mult decât sigur, o origine virală.

Privind ziariştii prezenţi, Marissa văzu că aceştia nu prea credeau în cele spuse de Dubchek cu atâta calm. Oricum, ideea unei noi maladii virale necunoscute şi neliniştitoare, era, în mod cert, o informaţie de senzaţie.

Dubchek mai spuse că până în prezent sunt 16 cazuri şi consideră că deocamdată poate fi controlată sau ţinută sub control această problemă. Arătând spre dr. Layne, anunţă că el se va ocupa de măsurile de carantină, adăugând că experienţa a demonstrat de mai multe ori că acest gen de boală poate fi ţinută sub control printr-o izolare riguroasă a bolnavilor în interiorul spitalului.

Clarence Hems îşi drese vocea, apoi spuse:

— Este adevărat că dr. Richter a adus acest virus de la congresul din Africa?

— Nu ştim încă sigur, zise Dubchek. Este posibil dar încă nesigur. Perioada de incubaţie a fost prea lungă, ţinând cont de faptul că de când s-a întors dr. Richter din Africa a trecut mai mult de o lună. Perioada de incubaţie pentru boli de acest fel este, în general, aproximativ o săptămâna.

Un alt reporter se ridică.

— Dacă perioada de incubaţie pentru SIDA poate merge până la 5 ani, cum puteţi limita perioada de incubaţie pentru această boală la mai puţin de o lună?

— Asta este de fapt problema, zise Dubchek, care începu să-şi piardă răbdarea. Virusul SIDA este total diferit de acesta. Şi de fapt mass-media asta trebuie să înţeleagă pentru a informa corect publicul.

— Aţi izolat noul virus? întrebă un al reporter.

— Încă nu, recunoscu Dubchek. Dar sperăm să nu avem prea multe dificultăţi, chiar dacă este vorba de un virus complet nou, diferit total de virusul HIV. În cel mult o săptămână sperăm să obţinem o cultură.

— Dar dacă virusul nu a fost izolat, reluă acelaşi reporter, cum puteţi afirma că este diferit de cel care provoacă SIDA?

Dubchek îl privi fix. Marissa simţi agasarea medicului. Totuşi, îi răspunse calm:

— De-a lungul anilor, ne-am dat seama că sindroame clinice total diferite între ele sunt cauzate de microorganisme total diferite. Asta este tot deocamdată, vă vom ţine la curent cu cercetările noastre. Vă mulţumesc că aţi fost atât de matinali.

Sala de conferinţe explodă sub mulţimea întrebărilor pe care reporterii doreau să le mai adreseze doctorului. Dubchek însă nu le dădu nicio atenţie şi părăsi sala de conferinţe împreună cu ceilalţi medici. Marissa încercă să iasă din mulţime, dar nu reuşi. În sala de conferinţe, poliţistul în uniformă împiedica ziariştii să intre în spital. Marissa cu ajutorul legitimaţiei CDC, reuşi să treacă. Reuşi să-l ajungă din urmă pe Dubchek, care se oprise să ia ascensorul.

— Ah, iată-vă! zise el.

Cu o intonaţie amicală în voce, el o prezentă celorlalţi bărbaţi:

— Nu ştiam că veţi veni în număr atât de mare.

— N-am avut de ales, îi răspunse dr. Layne. Dr. Abbott completă:

— În ciuda declaraţiilor făcute de Cyrill la conferinţa de presă, epidemia este îngrijorător de gravă. Apariţia febrei hemoragice virale africane în ţările dezvoltate a devenit un coşmar pentru noi încă de la primele sale manifestări.

— Şi nici măcar nu suntem siguri că este vorba de febra virală africană, adăugă dr. Eckenstein.

— Eu sunt sigur, spuse dr. Greenland. Şi cred că în curând vom descoperi că maimuţa este sursa îmbolnăvirii.

— Nu am reuşit să iau probe de la maimuţă, recunoscu repede Marissa.

— Nu face nimic, zise Dubchek. Am sacrificat deja animalul ieri seară şi am trimis eşantioane de probe la Centru. Extracţiile din ficat şi din splină vor oferi mai multe informaţii decât o probă de sânge.

Ajunseră la etajul patru, unde doi tehnicieni de la CDC tocmai analizau probele în laboratorul automat Vickers.

— Îmi pare rău de articolul din «Los Angeles Time», zise Marissa când se află singură cu Dubchek. Reporterul m-a abordat imediat ce am ajuns la clinică.

— Nu face nimic, spuse Dubchek. Evită însă repetarea unei asemenea situaţii.

Apoi el îi surâse, făcându-i din ochi. Marissa nu înţelese însă ce ar fi vrut să însemne aceste gesturi.

— De ce nu m-aţi chemat chiar când aţi sosit? întrebă ea.

— Pentru că am aflat că eraţi extrem de epuizată, îi explică el, şi apoi nu aveam niciun motiv urgent ca să vă chem. Noi ne-am petrecut toată noaptea instalând laboratorul, făcând autopsia maimuţei şi discutând câte ceva despre organizare. De asemenea am ameliorat izolarea folosind nişte ventilatoare. În afară de asta, doresc chiar să vă felicit. Găsesc că aţi lucrat foarte bine şi eficient pentru că aţi pus lucrurile pe roate.

— Pentru moment sunt extrem de ocupat, continuă Dubchek. Dar aş vrea să ştiu cât mai multe amănunte despre concluziile pe care la aveţi până în prezent. Am putea, spre exemplu, să luăm cina împreună mâine seară? V-am reţinut şi dumneavoastră o cameră în hotelul unde suntem noi cazaţi. Sunt sigur că este mai bine ca la Motelul Tropic.

— Dar nu este chiar aşa de rău la Tropic, zise Marissa.

Ea se simţi însă, puţin stingherită, ca şi cum instinctul său ar fi vrut să-i sufle ceva.

□□□

Marissa se întoarse în cămăruţa sa din spatele infirmeriei şi începu să studieze dosarele, dar şi propriile sale însemnări. Ea telefonă şi la organizaţiile care s-au ocupat de cele două congrese medicale la care a fost prezent şi dr. Richter. Ea le spuse că ar fi interesată să afle dacă şi alţi participanţi au contactată o boală virală. Apoi, cu oarecare durere în suflet, formă numărul de telefon al locuinţei Richter şi întrebă dacă poate veni să ia o listă cu activităţile doctorului pe care i-o promisese ieri seară doamna Richter. Vecinul, care răspunsese la telefon, rămase consternat de această cerere însă, după ce o consultă pe văduvă, îi spuse Marissei să vină într-o jumătate de oră.

Când sună la uşa splendidei locuinţe a doctorului Richter, foarte bine situată, Marissa îşi dădu seama că este destul de încordată. Acelaşi vecin îi deschise şi apoi puţin furios o conduse în living, unde Anna Richter sosi în câteva minute. Ea era palidă şi frumosul ei păr buclat cu o seară înainte îi cădea acum pe umeri în şuviţe rigide..

Vecinul îi oferise un scaun şi Marissa constată cu uimire că Anna Richter plia şi deplia, cu un tic nervos, câteva foi de hârtie. Ea se gândea că acele foi conţineau lista cu ultimele activităţi ale doctorului pe care i-o ceruse. Ce tensiune trebuia să trăiască femeia asta! Se gândi Marissa. Oare îi va spune ceva? Anna, însă, îi dădu pur şi simplu hârtiile spunându-i:

— N-am reuşit să dorm în noaptea asta. Aceste liste poate vor putea ajuta o altă familie.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— A fost atât de bun… Un tată aşa de bun… pentru bieţii mei copilaşi.

Marissa se gândi că dr. Richter trebuie să fi fost un soţ foarte bun, în ciuda legăturii sale cu Helen Tawnsend şi necazul Annei părea sincer. Marissa o părăsi imediat ce se ivi momentul potrivit.

Notele pe care le citi în drum spre maşină erau uluitor de detaliate. Ajutată de o nouă conversaţie cu domnişoara Cavanagh şi de agenda doctorului, Marissa spera să poată reconstitui în cele mai mici detalii activitatea din ultimul timp a doctorului Richter.

Întorcându-se la spital, ea îşi pregăti câte o foaie de hârtie pentru fiecare zi a lunii ianuarie şi începu să înscrie pe ele activităţile doctorului. Ea descoperi că el se plânsese domnişoarei Cavanagh de un bolnav de SIDA, un oarecare Meterco, care suferea de o tulburare retiniană imposibil de diagnosticat. Era o problemă pe care Marissa trebuia fără îndoială să o studieze.

După amiază, telefonul sună în mica încăpere unde se găsea Marissa. Fu surprinsă să-l descopere la celălalt capăt pe Tad Shockley. Îl auzea atât de clar încât avu impresia că el îi telefonează din Los Angeles.

— Nu, spuse Tad răspunzând la întrebarea sa. Sunt tot la Atlanta. Dar trebuie să vorbesc neapărat cu Dubchek. Operatoarea spitalului mi-a spus că poate dumneavoastră ştiţi unde este.

— Dacă nu este în camera CDC, cred că s-a întors la hotel. Se pare că toată echipa de la Centru a lucrat întreaga noapte.

— Bine. Am să încerc să-l găsesc la hotel. Dar dacă nu reuşesc să vorbesc cu dânsul, vă rog pe dumneavoastră să-i transmiteţi un mesaj.

— Bineînţeles, zise Marissa.

— Nu este o vestea prea bună. Marissa se crispă.

— Este ceva personal?

— Nu, zise Tad surâzând. E în legătură cu virusul de care toţi vă ocupaţi. Probele pe care mi le-aţi trimis au fost formidabile. Mai ales cele ale doctorului Richter. Sângele său era plin de virus, mai mult de şase milicorde pe milimetru.

— Ai putea să-mi spui ce ai găsit?

— Bineînţeles, îi zise Tad satisfăcut. Testele, indirecte de relevare a anticorpilor în fluorescentă au demonstrat că este vorba de Ebola. Deci, dr. Richter suferă de febra hemoragică Ebola.

— A suferit, zise Marissa oarecum şocată de entuziasmul lui Tad.

— A murit deja? întrebă Tad.

— Da, ieri seară, răspunse Marissa.

— Totuşi, nu trebuie să ne mirăm. Rata mortalităţii a celor atinşi de această maladie este de 90%.

— Dumnezeule! exclamă Marissa. Cred că ăsta este cel mai periculos virus de care am auzit până acum.

— Unii încă se mai îndoiesc cu originea virusului, spuse Tad, dar eu cred că este Ebola. Cea mai dificilă problemă este că nu se ştie nimic despre această boală, pentru că au fost semnalate până acum prea puţine

cazuri. Doar două apariţii în Africa şi acelea necunoscute. O să aveţi mult de lucru pentru a depista cum a ajuns acest virus în Los Angeles.

— Poate că nu, îi zise Marissa. Ştiu, spre exemplu, că dr. Richter a fost muşcat de o maimuţă venită din Africa chiar înainte de a se îmbolnăvi. Şi apoi, dr. Vreeland este aproape sigur că maimuţa este sursa acestei îmbolnăviri.

— Este, fără îndoială, adevărat, zise Tad. Tot maimuţele au fost responsabile de apariţia febrei hemoragice în 1967. Virusul a fost botezat Marburg, după numele oraşului german unde a fost depistat prima dată. Acesta este un virus care seamănă mult cu Ebola.

— Asta se ştie, zise Marissa. Acum este rândul tău să joci. Ţi-am trimis deja bucăţi din ficatul şi din splina maimuţei. Aş dori să le examinezi imediat ce le primeşti şi să ne ţii la curent cu ce descoperi.

— Cu plăcere, spuse Tad. Până sosesc probele, mă voi ocupa de virusul Ebola ca să văd dacă vom putea face uşor culturi. Voi încerca să descopăr originea acestui virus. Spuneţi-le lui Dubchek şi celorlalţi că este vorba de Ebola. Asta ar trebui să le sporească atenţia. Vă voi suna cât de curând posibil. Şi încă ceva, fiţi prudenţi!

Ieşind, străbătu holul aruncând o privire în încăperea rezervată corpului medical de la CDC. Era goală. Marissa intră apoi în camera vecină şi îi întrebă pe tehnicienii de laborator unde erau ceilalţi. Ei îi spuseră că cei mai mulţi dintre medici au coborât la serviciul de patologie pentru că încă alţi doi pacienţi au murit şi fiindcă au fost semnalate câteva noi cazuri de urgenţă. Dr. Dubchek se întorsese însă la hotel. Marissa spuse tehnicienilor că tocmai a aflat că virusul poate fi Ebola. Ea îi rugă apoi să transmită această veste şi celorlalţi medici.

□□□

Beverly Hilton era exact cum îl descrisese Dubchek. Pe departe mult mai agreabil decât Motelul Tropic şi în plus era şi mult mai aproape de clinica Richter. Acesta era încă un efort în plus pentru Marissa, care-l urmă pe comisionarul hotelului de-a lungul coridorului de la etajul opt, unde se afla camera ei. Băiatul aprinse toate luminile, în timp ce ea aştepta la uşă. Apoi îi dădu un dolar şi el se retrase.

Dacă Dubchek nu ar fi insistat, ea nu s-ar fi mutat de la Motelul Tropic. După ce discutase cu Tad, Marissa ezitase să-l caute pe şeful ei la hotel, temându-se să nu-l trezească. Totuşi, Dubchek îi telefonă Marissei la câteva ore după convorbirea ei cu Tad. Îi transmise mesajul lui Shockley, specificându-i că este vorba de febra hemoragică Ebola. Dubchek primi vestea cu atâta sânge rece ca şi cum s-ar fi aşteptat la acest răspuns. Dubchek îi explică apoi cum poate să ajungă la hotel, unde deja are rezervată camera 805. De asemenea, îi reaminti că va cina împreună la ora şapte şi jumătate, în camera lui, pentru a putea discuta în timpul mesei despre toate celelalte detalii culese de ea.

Privind patul, Marissa îşi dădu seama cât este de obosită, dar era deja trecut de ora şapte. Îşi scoase din bagaj trusa de machiaj şi intră în baie. Făcu un duş, îşi pieptănă părul, iar apoi îşi refăcu machiajul. Când fu gata,

scoase din valiză fişele cu însemnările referitoare la activităţile doctorului Richter în ultimele săptămâni. În câteva minute se află în faţa uşii lui Dubchek.

El o privi cu un surâs. Dubchek era pe punctul de a telefona, după toate aparenţele, lui Tad. Marissa se aşează şi încercă să urmărească firul discuţiei. Probele de la maimuţă ajunseseră şi se părea că toate testele erau negative.

— Vreţi să spuneţi că microscopul electronic nu a evidenţiat existenţa vreunui virus? întrebă Dubchek.

Urmă apoi o lungă pauză, timp în care Tad îi prezentă rezultatele de la fiecare test. Privindu-şi ceasul, Marissa calculă că acum în Atlanta trebuie să fie ora unsprezece. Tad făcea într-adevăr ore suplimentare. Apoi îl privi pe Dubchek care părea extrem de încordat. Ea şi-l aminti din seara când venise la Ralph şi o impresionase cu stilul lui sigur şi relaxant.

Din când în când, el îşi ridică ochii şi Marissa avu impresia unei priviri hărţuite, cu luciri neaşteptate. Îşi scoase vesta şi cravata şi când se întoarse după bloc-notes, ea îi descoperi pielea de la baza gâtului, bronzată în formă de «V».

În cele din urmă închise receptorul şi se îndreptă surâzând spre ea.

— Sunteţi, în mod cert, lucrul cel mai agreabil pe ziua de azi. Şi cred că şi prietenul nostru Tad are aceeaşi părere. Altfel, nu-mi explic îngrijorarea lui pentru comportamentul dumneavoastră de a vă asuma atâtea riscuri.

— Cred că sunt totuşi mai puţin expusă decât ceilalţi medici de la CDC, zise ea, vag jenată de direcţia pe care o luase discuţia.

Dubchek surâse.

— Cred că Tad vă consideră mai fragilă decât restul echipei.

Pentru a conduce conversaţia spre subiecte profesionale, Marissa îl întrebă la ce rezultate au condus analiza bucăţilor de ficat şi splină din corpul maimuţei.

— Nimic semnificativ, încă, zise Dubchek făcând un gest nervos cu mâna. Dar nu trebuie să ne bazăm doar pe microscopul electronic. Tad a pregătit şi nişte culturi de virus. Sperăm să deţinem mai multe informaţii peste o săptămână.

— Şi în tot acest timp, spuse Marissa, vom face cercetările la întâmplare?

— Probabil, zise Dubchek.

El părea distrat şi îşi trecu o mână peste ochi. Marissa se grăbi să-i ofere notele ei:

— Cred că asta v-ar putea interesa. Dubchek luă foile şi le răsfoi în timp ce Marissa vorbea.

Ea îi explică, în ordine cronologică, tot ce făcuse de când sosise la Los Angeles. Îi demonstră, într-o manieră convingătoare, că dr. Richter a fost cazul iniţial, că el a luat de undeva virusul Ebola şi că a transmis boala pacienţilor săi. Îi preciză apoi relaţia care a existat între dr. Richter şi Helen Townsend şi-i menţionă cele două congrese medicale la care asistase doctorul. Organizatorii acestor două manifestări îi trimiseseră deja listele complete cu participanţii. Erau trecute chiar adresele şi

numerele de telefon.

De-a lungul acestui monolog al Marissei, Dubchek îi făcea semn că o ascultă prin mişcări uşoare ale capului, însă figura sa îi trăda interesul puţin pe care-l manifesta faţă de expresia ei. Deoarece nu se simţea urmărită, Marissa vorbi mai lent şi în cele din urmă termină prin a tăcea, întrebându-se dacă nu cumva comisese vreo eroare profesională capitală. Dubchek surâse:

— Foarte bine lucrat, zise el simplu. Încep să nu mai cred că asta este prima dumneavoastră misiune de teren.

— Era şi timpul! Trebuie să fie cina. Sunt mort de foame.

Masa fu mediocră. Carnea şi legumele pe care Dubchek le comandase erau fără gust. Marissa se întrebă de ce n-au coborât să ia masa în salon. Ea se gândise că vor discuta despre problemele spitalului, însă în timpul mesei, întreaga discuţie fu orientată spre serata de la Ralph, spre modul în care se cunoscuseră la CDC şi abia în cele din urmă spre misiunea pe care ea o îndeplinea aici. La sfârşitul cinei, Dubchek îi zise surâzând:

— Aş vrea să vă spun că sunt văduv.

— Oh! Îmi pare rău, zise Marissa în timp ce se întreba pentru ce o pune la curent cu viaţa lui particulară.

— M-am gândit că trebuie să ştii asta, adăugă el ca şi când i-ar fi citit gândurile. Soţia mea a murit în urmă cu doi ani într-un accident de maşină.

Marissa făcu un semn prin mişcarea capului, neştiind ce-ar putea răspunde.

— Şi dumneavoastră? întrebă Dubchek. Este cineva în viaţa dumneavoastră?

Marissa tăcu o clipă, jucându-se cu toarta ceşcuţei de cafea. Nu avea niciun chef să vorbească despre ruptura ei cu Roger.

— Nu pentru moment, zise ea în cele din urmă.

Se întrebă, totuşi, dacă Dubchek ştia că ieşise de câteva ori cu Tad. Nu fusese un secret, dar nicio ştire de notorietate publică. Şi apoi niciunul din ei nu discutaseră despre aceste întâlniri la laborator. Marissa se simţea din ce în ce mai încordată. Avea impresia că zidul ce acoperea viaţa ei particulară fusese distrus, în ciuda tuturor eforturilor ei.

Privindu-l pe Dubchek se gândi că este într-adevăr seducător. Poate chiar asta o şi jena. Dar, oricum, ea nu avea de gând să aibă raporturi prea personale cu el. Îşi dorea acum să părăsească acea cameră şi să se întoarcă la spital.

El se ridică.

— Dacă mai vrem să ne întoarcem la clinică, este timpul să plecăm.

Asta îi conveni de minune Marissei. Se ridică pentru a-şi recupera foile cu însemnări de pe măsuţă. Deodată îl simţi pe Dubchek apropiindu-se de ea, pe la spate. Înainte ca să mai poată reacţiona, el puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse spre dânsul. Rămase surprinsă să constate că nu putea nici măcar să schiţeze un gest. Parcă era paralizată. Pentru câteva clipe buzele lor se atinseră. Apoi se dădu înapoi scăpând foile pe jos.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse. Nu am făcut-o intenţionat, dar din

clipa când v-am zărit intrând la CDC mi-am dorit acest moment. Dumnezeu ştie că nu obişnuiesc să mă întâlnesc cu o femeie care lucrează cu mine, dar este prima dată, după moartea soţiei, când o femeie mă interesează atâta. Dumneavoastră nu-i semănaţi deloc. Jane era înaltă şi blondă. Dar, ca şi dumneavoastră, era extrem de pasionată în munca ei. Era muziciană şi în zilele când cânta foarte bine avea aceeaşi expresie de entuziasm ca şi dumneavoastră.

Marissa tăcea. Se simţea meschină. Dubchek nu o urmărise atunci când îi relată concluziile şi însemnările sale. În plus era foarte jenată, încordată şi nu dorea deloc să aranjeze treburile.

— Marissa, spuse el gentil, mi-ar face plăcere dacă ai accepta să ieşi cu mine în Atlanta, la întoarcere. Asta bineînţeles dacă nu sunteţi angajată într-o relaţie cu Ralph, sau dacă nu vă face plăcere...

El nu-şi termină fraza. Marissa se aplecă pentru a-şi aduna foile.

— Dacă vreţi să ne întoarcem la spital, atunci să mergem, zise ea sec.

El o urmă, foarte încordat, până la lift.

Mai târziu, liniştită, în maşina sa închiriată, Marissa se gândi. Cyrill era bărbatul cel mai seducător pe care-l cunoscuse vreodată, în afara lui Roger. De ce oare se purtase atât de inconsecvent?

Capitolul 4

27 februarie 1986

Cinci săptămâni mai târziu, în timp ce taxiul o ducea de la aeroport spre Peachtree Street, Marissa se întrebă dacă va mai putea avea relaţii profesionale agreabile cu Dubchek. El se întoarse în Atlanta la câteva zile după scena de la Beverly Hilton şi cât rămase la Los Angeles, întâlnirile lor avură loc doar în incinta clinicii Richter şi de cele mai multe ori acestea au fost scurte şi jenante.

Străbătând străzile cu case pline de lumină şi voci vesele, Marissa se simţi nespus de singură.

Ajungând acasă, plăti taxiul şi se grăbi spre locuinţa familiei Judson pentru a-l recupera pe Taffy.

Intrând în casă, Marissa regla caloriferul la o temperatură agreabilă şi privi spre corespondenţa abundentă din ultimele cinci săptămâni. Înnebunit de plăcere, micuţul câine nu o părăsea o clipă, privind-o cu o atenţie constantă.

Fiindu-i foame, Marissa deschise frigiderul şi constată cu regret că o parte din mâncare devenise necomestibilă. Totuşi, se hotărî să cureţe frigiderul mâine. Acum era prea obosită. Mâncă o parte din conţinutul unei conserve, bău Coca-Cola şi începu să citească corespondenţa. Constată că afară de o scrisoare de la fraţii săi şi una din partea părinţilor, restul era publicitate farmaceutică.

Telefonul sună şi Marissa ridicând receptorul recunoscu cu plăcere vocea lui Tad, care-i ura bun venit la Atlanta.

— Ce zici de un păhărel? întrebă el. Pot să trec să te iau, dacă vrei.

Prima ei reacţie fu să răspundă că este prea obosită din cauza călătoriei. Dar îşi aminti că în ultima lor discuţie telefonică, el îi spuse că terminase cercetările asupra virusului HIV şi că a început să studieze problemele de fond în legătură cu virusul Ebola. Îl întrebă cum au decurs testele.

— Foarte bine, zise Tad. Partea morfologică a studiului este deja terminată, iar acum mă ocup de analiza proteinelor.

— Mi-ar plăcea enorm să văd cum lucrezi, îi spuse Marissa.

— Îţi arăt cu plăcere tot ce pot, îi răspunse Tad. Din păcate, însă, lucrurile cele mai interesante se petrec în laboratorul cu maximă izolare.

— Nu mă îndoiesc, spuse Marissa.

Ea ştia că în lume există doar patru laboratoare de acest gen: unul la CDC, unul în Anglia, altul în Belgia şi unul în Uniune Sovietică. Nu ştia dacă şi Institutul Pasteur din Franţa avea un astfel de laborator. De asemenea, Marissa cunoştea, că din motive de securitate, intrarea în laboratorul cu maximă izolare din CDC se făcea numai pe baza unei autorizaţii speciale. Pentru moment, ea nu avea permis şi deci nici acces. Probabil că asta îi stârni şi mai mult curiozitatea, căci îi apuse lui Tad că îşi doreşte nespus de mult să-l viziteze.

— Dar nu ai autorizaţie, îi replică Tad.

— Ştiu asta, zise Marissa. Dar cred că nu este nimic ilegal sau grav dacă îmi vei arăta experimentele şi testele virusului Ebola în laborator, înainte de a merge să ciocnim un păhărel. Şi apoi este destul de târziu pentru ca cineva să-şi dea seama că noi vom fi un timp în laborator.

— Dar intrarea este interzisă, îi zise extrem de îngrijorat Tad.

Marissa îşi dădu seama că ar putea, totuşi, să-l manipuleze în aşa fel ca în cele din urmă să accepte.

— Dar nu va afla nimeni, îi spuse ea. Şi apoi, fac şi eu parte din echipa care studiază virusul Ebola.

— Bine, dacă ţii atât de mult, zise Tad, nu fără reticenţă.

Îi mai spuse că va ajunge la ea în jumătate de oră şi o rugă să-i promită că nu va spune nimănui despre vizita asta nocturnă în laborator.

Marissa îi promise, cuminte ca un copil.

□□□

— Să ştii că nu prea îmi place situaţia asta, nu se putu abţine Tad în timp ce se îndreptau spre CDC.

— Nu trebuie să-ţi faci atâtea griji. Ce Dumnezeu! Doar fac parte din

serviciul de investigare epidemiologică.

— Nu înţeleg ce-i cu graba asta. Am putea să cerem mâine o autorizaţie şi pentru tine, obiectă Tad.

Marissa se întoarse brusc spre el:

— Vrei să renunţăm, acum?

Dubchek se întorcea în ziua următoare de la Washington şi ar fi putut să-i facă o cerere oficială pentru a primi autorizaţia de intrare în laborator, însă după toate câte se întâmplaseră, Marissa se îndoi de reacţia lui. Cu toate acestea, amintindu-şi seara de la Beverly Hilton, ea se întrebă de ce nu avea destul curaj pentru a-şi cere scuze şi mai mult, de ce nu putea să-i spună că i-ar place la nebunie să mai petreacă o seară cu el. Dar răceala dintre ei, în special din partea lui, care se agrava zi de zi, îi tăia orice gând.

Tad gară maşina în parcare şi apoi intrară pe uşa principală în Centru. Semnară registrele sub privirea atentă a omului de pază, căruia îi arătară şi legitimaţiile CDC. La rubrica din registru «obiectivul vizitei», Marissa trecu «birou». Aşteptară liftul şi urcară până la etajul doisprezece. Apoi alergară pe culoar până la capătul clădirii principale şi deschiseră o uşă care dădea spre exterior. Aici se găsea o pasarelă din grilaj care unea clădirea principală a Centrului cu laboratorul de virologie.

— Securitatea pentru laboratorul cu maximă izolare este foarte strictă, zise Tad în timp ce deschidea uşa ce dădea spre corpul clădirii unde se aflau laboratoarele. Deţinem aici toţi viruşii patogeni cunoscuţi la ora actuală în lume.

— Toţi? întrebă extrem de impresionată Marissa.

— Aproape toţi, îi zise Tad cu tonul unui părinte mândru de copii săi.

— Şi Ebola?

— Avem eşantioane din toate manifestările precedente ale virusului. Deţinem şi virusul Marburg, şi cel al variolei, chiar dacă acum a dispărut în lume, cel al febrei galbene, virusul poliomielitei, al Sidei. Deci, după cum vezi, avem tot ce te-ar putea interesa.

— Doamne, e un adevărat muzeu al groazei! exclamă Marissa.

— Poţi să-i spui şi aşa.

— Şi cum conservaţi viruşii?

— Prin congelare în azot lichid.

— Şi sunt contagioşi?

— E de ajuns să-i dezgheţi.

Străbătură un culoar, presărat de o parte şi de alta cu birouri. Marissa mai trecuse o dată pe aici, la angajare când trebui să ajungă în oficiul lui Dubchek. În cele din urmă se opriră în faţa unei încăperi reci.

— Asta ar putea să te intereseze, zise Tad, în timp ce deschidea uşa laboratorului.

Un bec lumina încăperea. Marissa pătrunse în aerul rece şi umed. Tad o urmă şi ea avu un frison de teamă când uşa se închise în urma lor. În jurul ei, peste tot, Marissa rămase uimită de numărul imens de sticluţe şi eprubete.

— Ce sunt astea? întrebă Marissa.

— Seruri congelate, zise Tad luând un flacon, care avea înseriate pe o

etichetă dată şi numărul. Sunt aici probe ale pacienţilor din întreaga lume, toate bolile determinate de viruşi cunoscuţi sau necunoscuţi. Viruşii aceştia sunt aici pentru studii imunologice şi în mod natural nu sunt prea contagioşi.

Marissa era încă uimită când se întoarseră pe coridor. După aproximativ cinzeci de metri cotiră spre dreapta şi se treziră în faţa unei antice şi masive uşi. Chiar deasupra mânerului se găsea un tablou electronic cu butoane ca sistemul de alarmă folosit, în general, pentru protecţia locuinţelor. Panoul avea şi o fantă pentru cărţi, asemănătoare celor de credit. Tad introduse propria sa carte.

— Computerul înregistrează intrarea, spuse el. Apoi tastă numărul său de cod: 90.55.85.

— Bune dimensiuni, zise Tad, făcând aluzie la măsura pieptului, talie şi bazinului tinerelor miss.

Marissa începu să râdă.

— Merçi.

Tad râse şi el. După ce comanda fu analizată de computer, se auzi un clic metalic. Tad deschise uşa şi Marissa avu strania impresie că a pătruns într-o altă lume. Peste tot în jurul ei se găseau tuburi noi în culori diverse, numeroase indicatoare şi multe altele care-i dădeau Marissei impresia unei veritabile lumi science fiction. Lumina era slabă, dar Tad deschise o uşă din lemn în spatele căreia se afla o instalaţie electrică impresionantă. Acum Marissa putea observa şi o mulţime de aparate de toate tipurile. Peste tot se simţea un miros de dezinfectant pe bază de fenol, care-i aduse aminte de sălile de disecţie din timpul studenţiei.

— Aceasta este sala de control a aparatelor din laboratorul cu maximă izolare. De aici se pot supraveghea toate ventilatoarele şi toate filtrele. Chiar şi generatoarele cu radiaţii gama. Priveşte acele lumini verzi. Asta indică faptul că totul e în perfectă stare de funcţionare. Sau oricum, cel puţin aşa sperăm!

— Speraţi? Cum adică? întrebă Marissa puţin neliniştită.

Ea îl văzu pe Tad zâmbind. Şi îşi dădu seama că spuse asta doar pentru a o tachina. Între timp, însă, Marissa constată că nu mai dorea chiar atât de mult să viziteze tot. Era adevărat că acasă la ea, în perfectă siguranţă, ideea aceasta i se păruse interesantă. Acum, însă, înconjurată de mulţimea aceasta de aparate necunoscute şi aflând despre viruşii periculoşi pe care-i conţineau, nu mai era atât de încrezătoare în alegerea ei. Dar Tad nu-i mai lăsă timp să se răzgândească. Deschise uşa etanşă şi îi făcu semn să intre. Marissa se aplecă uşor şi pătrunse în încăpere. Tad o urmă, după care închise şi bloca uşa. Deodată, Marissa fu cuprinsă de o senzaţie de claustrofobie şi fu nevoită să-şi înghită saliva pentru a-şi destupa urechile înfundate din cauza presiunii.

Ferestrele încăperii aveau formă de hublou. De jur împrejur erau etajere şi în fiecare colţ câte o bancă. În capăt se vedea o altă uşă ovală, la fel de etanşă.

— Îmbracă asta pe piele, direct, îi zise Tad dându-i un costum din bumbac. Hainele de stradă sunt interzise aici.

După un moment de ezitare, în care Marissa căută din priviri un loc

cât de cât discret, începu să-şi descheie bluza. Când fură echipată, se îndreptă spre uşa din capăt:

— În fiecare încăpere în care vom intra presiunea va fi din ce în ce mai scăzută.

Străbătură încă o încăpere, în care se echipaseră cu câte o cască şi un tub de oxigen. Apoi Tad se convinse că Marissa poate manipula fără greşeală conţinutul de oxigen din tub. În cele din urmă ajunseră în acea încăpere a laboratorului unde se desfăşurau cele mai tainice şi interesante cercetări. Tad refăcu contactul electric şi cămăruţa fu inundată de lumină. Marissa constată cu uimire că peste tot erau tuburi şi planşeuri din plastic. Aparatura era şi ea diversă: centrufugatoare, incubatoare, microscoape, computere. Tad o conduse apoi pe Marissa spre un incubator ce părea extrem de izolat. Tad deschise o portiţă de sticlă şi luă o eprubetă:

— Iată, Ebola ta, zise el.

Eprubetă conţinea puţin lichid, în care se găseau celule contaminate de virus. Virusul impunea propria sa reproducere celulelor. Conţinutul avea un aer inocent, dar Marissa ştia că această cantitate infimă de virus putea omorî întreaga populaţie a oraşului Atlanta, sau chiar a întregii ţări. Tad îi ceru eprubeta şi se duse cu ea spre microscop. Introduse eşantionul ermetic închis în aparatul electronic, reglă ocularul şi îi spuse Marissei să vină să privească:

— Vrei să-i vezi urmele sinistre în citoplasma celulară?

Ea încuviinţă. Prin masca de plastic, distingea, totuşi, foarte bine incluziunile intracelulare, despre care îi vorbea Tad. Putu observa chiar şi deviaţia nucleelor celulare.

— Este primul simptom al infestării, zise Tad. Tocmai am inoculat virusul. Este într-adevăr extrem de periculos.

Tad puse, apoi, eprubeta la loc şi începu să-i explice cercetările complicate la care lucra. Îi arătă şi aparatura sofisticată folosită şi în cele din urmă intră atât de profund în detalii încât îl urmărea din ce în ce mai greu.

În cele din urmă îi arătă, într-un colţ numărul impresionant de cuşti suprapuse, în care se aflau iepuri, maimuţe, cobai, şoareci şi şobolani.

La celălalt capăt al sălii, Tad trase un planşeu pe care nişte şoareci erau aproape morţi:

— Dumnezeule! zise el. Le-am inoculat virusul în după-amiaza asta şi acum sunt pe moarte.

O privi pe Marissa:

— Ebola al tău este extrem de periculos, la fel ca «sursa 76» din Zair.

Marissa se strădui să privească mai bine şi apoi întrebă:

— Există vreun mod de a compara cele două surse?

— Grozav, spuse Tad ridicând şoriceii morţi.

Se întoarse în laboratorul principal, unde Tad puse cadavrele micilor animale pe un planşeu pentru a le diseca.

— Acum, va fi mult mai uşor de a compara virusul Ebola cu sursele precedente. În realitate, am început cu aceşti şoricei, dar avem nevoie de estimări statice pentru definitivarea rezultatelor.

Tad se opri în faţa unei uşi de sticlă închisă etanş.

— Cred că nu arzi de nerăbdare să intri aici. Fără a mai aştepta un răspuns din partea ei, dânsul intră în încăperea mică purtând cu el cadavrele şoarecilor. Până ca Marissa să-şi găsească curajul necesar unei noi aventuri în lumea aceasta ostilă, Tad reapăru închizând rapid uşa de sticlă.

— Ştii, m-am gândit să compar polipeptidele de structură şi ARN-ul (acid ribonucleic) virusului Ebola din Los Angeles cu cel ale celorlalte surse de Ebola.

— Gata, ajunge! zise Marissa râzând. Vrei să mă înnebuneşti? Ar trebui să-mi mai revizuiesc cunoştinţele de virologie pentru a te putea urmări. Aşa că ar fi timpul să declarăm încheiată această interesantă şedinţă şi să mergem să bem vinul acela pe care mi l-ai promis.

— De acord, zise Tad plin de entuziasm.

În timp se ce îmbrăcau cu hainele de oraş, Marissa întrebă ce era încăperea aceea cu uşi de sticlă, unde el intrase cu şoarecii morţi.

— Ah! Un uriaş congelator, atât, îi răspunse Tad.

Zilele următoare, Marissa îşi dedică întreg timpul studierii hemoragiei virale şi a Ebolei în special. La biblioteca Centrului găsi o serie de articole precise despre manifestările anterioare ale virusului: Zair 1976, Sudan 1976, Zair 1977 şi Sudan 1979. De fiecare dată virusul apărea dintr-odată şi dispărea la fel de enigmatic. În ciuda numeroaselor eforturi de depistare a eventualelor surse a virusului, nu se ştia încă nimic. Marissa găsi şi descrierea primului caz apărut în Zair. Transmiterea bolii s-a făcut atunci într-un dispensar medical, aparţinând misiunii belgiene în Yambuku. Ea se întrebă dacă nu ar putea exista câteva similitudini între epidemia de la spitalul din Yambuku şi cea de la clinica Richter.

Şi astăzi, Marissa se afla în bibliotecă studiind din «Virologia» lui Field. Într-un târziu îşi privi ceasul. Era puţin trecut de două. Îşi aminti că la ora trei şi un sfert avea întâlnire cu Dubchek. În ajun, ea depusese la secretara lui o cerere oficială pentru autorizaţia necesară intrării în laboratorul cu maximă izolare, precizând în acelaşi timp şi planul cercetării experimentale pe care-l elaborase asupra transmiterii virusului Ebola. Cu toate acestea, ea nu era prea optimistă în legătură cu răspunsul lui Dubchek. El o ignorase mai tot timpul de când venise de la Los Angeles.

O siluetă îi umbri pagina cărţii şi Marissa îşi ridică privirea.

— Ce bine că încă mai trăiţi! îi zise o voce familiară.

— Ralph, murmură Marissa, uimită de prezenţa lui neaşteptată în biblioteca Centrului.

Mai multe priviri din sală se îndreptară spre ei. Marissa îi ceru să vorbească în şoaptă, iar apoi prinzându-i mâna, îl conduse pe coridor pentru a putea vorbi. În acelaşi timp, se simţi plină de afecţiune regăsind surâsul lui atât de blând.

— Ce bine îmi pare să vă revăd, îi zise Marissa. Se considera puţin vinovată că nu dădu niciun semn de viaţă de când veni de la Los Angeles. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Ralph spuse:

— De ce nu mi-aţi telefonat? Dubchek mi-a zis că v-aţi întors de patru zile.

— Tocmai aveam intenţia să vă sun astăzi, spuse ea fără prea multă convingere.

Coborâră apoi la cafeneaua Centrului. La acea oră, nu era aproape nimeni şi ei se aşezară la o măsuţă lângă fereastra ce dădea spre curtea interioară. Ralph îi spuse că în drum de la spital spre cabinetul său particular, îi trecu prin minte să vină să o viziteze.

— Am putea cina mâine împreună? întrebă el. Abia aştept să-mi povestiţi despre triumful dumneavoastră asupra virusului Ebola de la Los Angeles.

— Nu ştiu dacă douăzeci şi unu de morţi pot fi consideraţi un triumf, zise Marissa. Şi apoi, din păcate, din punct de vedere epidemiologie a fost un real eşec. Nu am reuşit să aflăm nici măcar de unde vine virusul. Amintiţi-vă ce reacţie a avut presa când a aflat că CDC nu a reuşit să descopere că originea bacteriei Legionarilor era un sistem de aer condiţionat?

— Cred că sunteţi prea severă cu dumneavoastră înşivă, îi zise Ralph.

— Dar nu ştiu, nu putem fi siguri că Ebola nu va apare din nou într-o altă zi. Şi din păcate, cred că acest fapt se va întâmpla. De aţi şti ce dezastru produce!

— Nu s-a descoperit încă adevărata sursă a virusului Ebola în Africa, zise el, încercând să o mai relaxeze.

Marissa fu însă surprinsă că Ralph era la curent cu problema aceasta şi dori să afle de unde se informase.

— De la televizor, îi răspunse el. Am impresia că jurnalul de seară va ajunge să facă cultură medicală.

Apoi, el o strânse uşor pe Marissa de mână zicându-i:

— Trebuie să consideraţi episodul de la Los Angeles ca o reuşită, pentru că aţi circumscris ceva ce ar putea deveni o epidemie de o amploare incredibilă.

Marissa zâmbi. Îşi aminti că Ralph îi oferise protecţia şi susţinerea lui pentru care ea trebuia să-i fie recunoscătoare.

— Merçi, spuse ea. Aveţi dreptate.

Mulţumesc lui Dumnezeu că măsura cu carantina a fost eficientă, ţinând cont că rata mortalităţii era de 94%. Clinica Richter este ea însăşi o victimă. Acum, are şi o proastă reputaţie din cauza virusului Ebola, la fel cum San Francisco are în legătură cu virusul HIV.

Marissa privi spre ceasul de perete al cafenelei. Era trecut de ora trei, aşa că se scuză:

— Am o întâlnire peste câteva minute. Aţi fost foarte drăguţ că aţi venit până aici.

— Plăcerea a fost de partea mea, zise Ralph.

□□□

Marissa urcă trei etaje şi ajunse în clădirea laboratorului de virologie. În timp ce se îndrepta spre biroul lui Dubchek, îşi aminti că imediat după colţul coridorului principal se afla o uşă ce dădea spre laboratorul cu maximă izolare. Era trei şi şaptesprezece minute când ajunse la

secretariatul lui Dubchek. Aici i se ceru să aştepte, iar ea se gândi că şeful făcuse intenţionat asta. După un timp îşi privi ceasul: era patru fără douăzeci. Dincolo de uşă îl auzea pe Dubchek vorbind la telefon. Era ora cinci fără vreo trei minute când uşa se deschise şi o invită pe Marissa în birou.

Încăperea era mică şi plină de hârtii, împrăştiate pe birou, pe dulapuri şi pe jos. Dubchek avea mânecile suflecate şi primii trei nasturi ai cămăşii descheiaţi. El nu se scuză şi nici nu-i dădu vreo explicaţie pentru că o lăsase să aştepte atâta. În schimb aborda acelaşi surâs care o irita grozav pe Marissa.

— Cred că aţi primit cererea mea, zise Marissa pe un ton profesional riguros.

— Da, în cele din urmă.

— Şi ce părere aveţi? întrebă ea.

— Deocamdată trebuie să vă continuaţi munca pe care o făceaţi şi până acum, pentru a căpăta mai multă experienţă.

— Şi când consideraţi că voi avea destulă experienţă?

Marissa înţelese totuşi, că Dubchek marcase un punct şi se întrebă că dacă ar fi acceptat să iasă cu el sau să cineze împreună, răspunsul lui ar fi fost acelaşi. Acum ea regretă că nu avusese curaj să revină asupra primului ei refuz. Dubchek era seducător şi îl plăcea mai mult decât pe Ralph, cu care, totuşi, acceptase să cineze.

— Voi decide eu când ca sosi acest moment, când veţi avea destulă experienţă, spuse el rupând gândurile Marissei. Eu sau Tad Shockley.

Marissa îşi mai reveni. Dacă asta depinde de Tad era sigură că va putea obţine autorizaţia necesară.

Dubchek înconjură biroul şi se aşeză lângă ea:

— Trebuie însă să vă spun acum câteva lucruri foarte importante. Am primit un telefon de la epidemiologistul din Missouri. Au la Saint Louis un singur caz grav de boală virală. S-ar putea să fie Ebola. Aş vrea să mergeţi acolo imediat pentru a face investigarea clinică, să-i trimiteţi probe lui Tad şi apoi să reveniţi cât mai repede. Iată biletul de avion.

Îi întinse Marissei o foaie şi mai spuse:

— Zborul Delta 1083, plecarea la ora 17.34, sosirea la ora 18.06.

Ea rămase stupefiată. Ştia că lucrând la Serviciul de investigare epidemiologică trebuia să aibă valiza pregătită în orice clipă, dar n-ar fi crezut că va fi chiar aşa. Se gândi un moment la Taffy.

— Vom încerca să pregătim cât mai repede laboratorul mobil, zise Cyrill, dar sperăm să nu fie absolut necesar să venim.

Apoi îi întinse mâna Marissei pentru a-i ura drum bun şi noroc, dar ea se gândea deja cu groază că în câteva ore se va afla în faţă cu acel virus înfiorător. Simţi că o ia cu ameţeală.

Intrase în acest birou cu speranţa de a obţine o autorizaţie şi se alese cu ordinul de plecare la Saint Louis. Privindu-şi ceasul o luă la fugă. Nu-şi putea permite să piardă nici măcar o secundă.

Capitolul 5

3 martie 1986

Abia când avionul ajunse pe pista de decolare, Marissa îşi aminti de întâlnirea pe care o stabilise cu Ralph. Se gândi că va trebui să-i telefoneze imediat ce va ajunge la aeroport. Acum, singura ei consolare pentru noua misiune era că ştie oricum mai multe decât prima dată. Cel puţin îşi imagina ce se aşteaptă de la ea. Deşi nu vorbise cu nimeni până acum despre aceasta, ea era înspăimântată la gândul că fiind atât de aproape de bolnavii cu Ebola ar putea oricând să se infecteze. Fiecare zi care trecea fără să se manifeste vreunul din simptomele bolii nu-i micşora teama că odată şi odată ar putea fi chiar ea o nouă victimă a acestei teribile maladii.

O altă idee care o tulbura pe Marissa era şi rapiditatea cu care apăruse acest nou caz de Ebola. Oare cum ajunsese virusul până în Saint Louis? Era o manifestare independentă de cea din Los Angeles sau era extensia a aceleiaşi formă de boală?

— Doriţi să cinaţi? întrebă stewardesa întrerupând gândurile Marissei.

— Da, vă rog chiar, zise ea, în timp ce-şi aranja măsuţa.

Dorea din tot sufletul să mănânce acum ceva, căci odată ajunsă la Saint Louis era sigură că nu ar mai fi avut timp de asta.

□□□

Taxiul o lăsă în faţă la Grater Saint Louis Community Heath Plan Hospital şi deodată ea se trezi în faţa unei porţi mari. Afară ploua îngrozitor. Marissa îşi ridică gulerul paltonului pentru a se proteja de ploaie şi vânt. Avea cu ea valiza şi servieta cu documente.

Spitalul i se păru impozant în acel sfârşit de zi, sub ploaia care cădea mărunt. Interiorul clădirii te impresiona prin culoarea scaunelor şi a mochetei, care era de un roşu aprins. O recepţioneră o conduse spre biroul administrativ.

— Dr. Blumenthal! exclamă un mic oriental din spatele biroului.

Acesta se îndreptă spre ea, îi luă valiza şi îi strânse călduros mâna.

— Eu sunt dr. Harold Taboso, îi zise el. Sunt directorul medical. Iar aici este dr. Peter Austin, epidemiologul statului Missouri. Vă aşteptam.

Marissa dădu mâna cu dr. Austin, un bărbat gras şi mic de statură, cu tenul colorat.

— Vă mulţumim că aţi venit atât de repede, spuse Taboso. Doriţi să

mâncaţi sau să beţi ceva?

— Ah, nu. Am servit deja cina în avion. Şi apoi, aş vrea să mă apuc de lucru.

— Bineînţeles, zise Taboso.

— Noi ştim ce s-a întâmplat la Los Angeles, spuse Austin, profitând de un moment de ezitare a doctorului Taboso. Din păcate s-ar părea că şi la noi va fi la fel. După cum cred că aţi fost informată există un astfel de caz în spital, iar în timpul după-amiezii au mai sosit doi bolnavi pe care-i suspectăm infectaţi de acelaşi virus.

Marissa îşi umezi buzele. Sperase din tot sufletul să fie o falsă alarmă, dar aceste două cazuri noi îi tăiaseră orice gând optimist. Se aşeză pe un scaun şi întrebă:

— Ce-mi puteţi spune despre aceşti pacienţi?

— Nu prea multe, din păcate, zise Austin. Nici nu prea am avut timp să ne ocupăm. Primul caz a sosit pe la ora patru dimineaţa. Dr. Taboso merită toate felicitările pentru că a reuşit să izoleze bolnavul astfel, pentru ca să împiedicăm orice contact cu alte persoane.

Marissa privi spre Taboso. Avea un surâs puţin reţinut şi oarecum jenat de compliment.

— Aţi făcut într-adevăr o treabă foarte bună, zise ea. Aţi efectuat şi examene de laborator?

— Desigur, îi răspunse Taboso.

— Asta ar putea ridica o serie de probleme, zise Marissa.

— Da, ştim, spuse Austin. Dar am dat ordin pentru testele de laborator înainte de a cunoaşte adevăratul diagnostic. Când ne-am dat seama ce ar putea fi, am chemat imediat un specialist de la CDC.

— Aţi încercat să aflaţi dacă vreunul din bolnavii din Los Angeles au trecut şi pe aici?

— Ne-am pus şi noi întrebarea asta, dar nu am găsit nimic în acest sens.

— Bine, conchise Marissa. Atunci haideţi să vedem pacientul. Cred că dispuneţi de toate măsurile unei izolări eficiente.

— Desigur, îi spuse Taboso în timp ce părăsea încăperea.

Traversară holul spitalului până la ascensor. Intrând în cabină, Marissa întrebă:

— Vreunul din pacienţii dumneavoastră a fost de curând în Africa?

Cei doi medici se priviră scurt şi apoi doctorul Taboso răspunse:

— Nu cred.

Marissa nu se aşteptase la un răspuns afirmativ. Ar fi fost prea frumos. Ajunseră la etajul şapte. Pe culoar, ea constată că niciuna din camerele pe lângă care treceau nu erau ocupate. Multe din ele nu aveau niciun fel de mobilier, iar pereţii holurilor păreau proaspăt vopsiţi.

Dr. Taboso remarcă expresia uimită a Marissei:

— Am să vă explic, îi zise. Când s-a construit spitalul au fost prevăzute prea puţine camere. De aceea etajul şapte nu este încă terminat, pentru că a fost construit ulterior. De aceea am decis că în astfel de cazuri de urgenţă este foarte indicat să-l utilizăm, cu atât mai mult cu cât asigură o izolare aproape perfectă.

Ajunseră în încăperea infirmierelor, care aveau toate un aer obosit. Marissa luă dosarul primului pacient. Se aşeză la birou şi notă numele bolnavului: Zabriski. Pe foaia observaţiilor referitoare la funcţiile virale, remarcă prezenţa febrei extrem de ridicate şi tensiunea arterială prea scăzută, la fel ca şi în cazurile de la Los Angeles. Pe foaia referitoare la trecutul pacientului, ea descoperi numele întreg al acestuia: dr. Carl M. Zabriski. Ridică o privire stupefiată spre Taboso:

— Pacientul acesta este medic?

— Din nefericire, da, i se răspunde.

Mai mult chiar, era oftalmolog aici la spital. Marissa se întoarse spre dr. Austin:

— Ştiaţi că şi la Los Angeles primul caz a fost tot un medic? Şi pe deasupra era şi oftalmolog.

— Da, pare o coincidenţă, zise Austin încruntându-şi sprâncenele.

— Dr. Zabriski făcea şi el cercetări pe maimuţe? întrebă Marissa.

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse Taboso. Cel puţin nu aici la spital.

— Din câte îmi amintesc în afară de dr. Richter niciun alt medic nu a mai contactat boala, zise Austin.

— Nu. Doar un singur caz. Însă au mai fost infectaţi trei tehnicieni din laborator şi o infirmieră, dar niciun alt medic, preciza Marissa.

Privind din nou dosarul, ea îl parcurse repede. Din păcate trecutul lui Zabriski nu putea fi refăcut în atâtea detalii aşa cum procedase cu dr. Richter la Los Angeles. Nu găsi nicio menţiune în legătură cu vreo călătorie. Rezultatele testelor de laborator semnalară grave tulburări ale ficatului şi rinichilor. Se părea că totul conducea spre un diagnostic sigur şi de temut: febra hemoragică virală Ebola.

Când terminară de studiat dosarul, Marissa ceru necesarul efectuării probelor şi conservării eşantioanelor de virus ce urmau a fi trimise la Atlanta. Când totul fu gata, împreună cu o infirmieră pătrunseră în cartierul izolat. Ca şi la Los Angeles îmbrăcase o ţinută izolantă: capuşon, mască, mănuşi, ochelari, halat.

În camera lui Zabriski, alte două femei purtau aceleaşi haine de protecţie: una era infirmieră, cealaltă medic.

— Cum se simte pacientul? întrebă Marissa apropiindu-se de pat.

Era o întrebare de formă, căci starea bolnavului era extrem de vizibilă. Primul lucru pe care-l observă fu erupţia de pe piept. Avea şi o hemoragie internă, căci o sondă gastrică ce-i ieşea pe o nară era plină de un sânge foarte roşu. Zabriski era încă destul de conştient, dar nu putea răspunde la întrebări.

O scurtă discuţie cu doctoriţa care-l supraveghease confirmă aşteptările Marissei.

Starea pacientului oarecum constantă pe timpul zile, se agravase în ultimele ore după ce tensiunea arterială începu să scadă.

Pentru Marissa erau suficiente informaţii. Cazul semăna din ce în ce mai mult cu cel al doctorului Richter. Astfel, că până la o probă contrarie, ea diagnostică boala medicului Zabriski şi a celorlalţi doi pacienţi ca fiind febră hemoragică Ebola.

Infirmiera o ajută pe Marissa să facă un frotiu nazal şi să ia probe de

sânge şi urină. Apoi Marissa puse probele, ca şi la Los Angeles, în săculeţ de plastic, a căror parte exterioară o dezinfecta cu hipoclorit de sodiu. După ce îşi scoase hainele de protecţie se spălă pe mâini şi revenind în camera infirmierelor telefonă lui Dubchek.

Conversaţia fu scurtă şi precisă. După opinia ei, Marissa îi spuse că toate examenele clinice indică infestarea cu Ebola.

— Izolarea? întrebă Dubchek.

— Cât se poate de bună, răspunde Marissa.

— Sosim cât putem de repede. Poate chiar în seara asta. Până când ajungem noi aş vrea să întrerupeţi orice activitatea de laborator şi să supravegheaţi o dezinfecţie minuţioasă. Şi cereţi conducerii spitalului să realizeze o carantină cu toate persoanele care ar fi putut fi în contact cu cei atinşi de virus.

Marissa tocmai se pregătea să-i răspundă, când el, pur şi simplu, închise telefonul. Ea suspină. Era un climat minunat pentru o muncă în comun.

După ce discută cu Taboso şi Austin despre indicaţiile trimise de Dubchek, cei trei se apucară de treabă. Iniţiară operaţiunea de carantină, sterilizară laboratorul, iar Marissa trimise probele la Atlanta cu zborul de noapte.

Marissa ceru apoi dosarele şi a celorlalţi doi pacienţi. O infirmieră pe nume Pat i le dădu, spunându-i:

— Nu ştiu dacă dr. Taboso v-a informat, dar soţia doctorului Zabriski este jos.

— Este şi ea internată aici? întrebă neliniştită Marissa.

— Ah, nu! răspunse Pat. Dar insistă să rămână în spital. Ea a vrut chiar să urce până aici, dar nu au lăsat-o doctorii. Domnul Taboso a invitat-o să stea în sala de aşteptare de la parter.

Marissa lăsă dosarele deoparte şi se hotărî să stea de vorbă cu doamna Zabriski. Luă ascensorul şi coborî până la etajul întâi. Privind mulţimea de oameni din jur se întrebă ce reacţie ar avea ştiind că virusul Ebola apăruse şi în acest spital.

În laborator, pe lângă echipa de noapte lucra şi dr. Arthur Rand, directorul spitalului, specialist în medicină legală. Era un bărbat în vârstă, solemn şi plin de importanţă. Purta o vestă şi un breloc de aur care-i ieşea din buzunar. Faptul că Marissa fusese trimisă de CDC nu-l impresiona deloc, iar expresia lui nu se schimbă nici atunci când ea îl informă că, după opinia ei, virusul Ebola apăruse şi în spitalul său.

— Cred că asta face parte din diagnosticul diferenţial, zise el.

— CDC a cerut să întrerupeţi orice test de laborator asupra bolnavilor suspectaţi de a fi infestaţi cu Ebola. Asta cu atât mai mult cu cât în această seară va sosi o echipă specializată de la CDC cu un laborator total izolat.

— Mergeţi să-l informaţi şi pe dr. Taboso.

— El ştie deja, spuse Marissa. Noi credem că şi laboratorul trebuie dezinfectat pentru că la Los Angeles trei cazuri au avut ca sursă de infecţie laboratorul. Şi dacă nu aveţi nicio obiecţie aş vrea să particip şi eu la această operaţiune.

— Cred că ne putem descurca şi singuri, îi spuse dr. Rand în timp ce-i aruncă o privire ca şi când i-ar fi zis: «Dragă domnişoară, nu sunt aici de ieri, de azi».

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră în caz că aveţi nevoie, zise Marissa.

Apoi plecă. Avu impresia că făcuse tot ce trebuia. La parter în sala de aşteptare, extrem de cochetă, doamna Zabriski era singură.

— Doamna Zabriski? întrebă uşor Marissa. Femeia îşi ridică privirea. Părea să aibă în jur de 50 de ani şi Marissa îi observă ochii înroşiţi de plâns.

— Sunt dr. Blumenthal, îi spuse. Regret că trebuie să vă deranjez, dar aş dori să vă pun câteva întrebări.

— Carl a murit? întrebă soţia cu privirea pierdută.

— Nu, răspunse Marissa.

— Dar va muri, nu?

Marissa încercă să evite acest subiect tragic, cu atât mai mult cu cât doamna Zabriski avea dreptate. Se aşeză lângă ea şi o întrebă:

— Nu sunt unul dintre medicii care-l îngrijesc pe soţul dumneavoastră. Eu am venit pentru a depista exact maladia de care suferă şi să încerc să aflu cum a contactat-o. Nu ştiţi, a călătorit în ultimele două luni?

— Da, zise doamna Zabriski. A fost la un congres medical la San Diego chiar luna trecută şi în urmă cu o săptămână a fost la Boston.

— La San Diego a asistat la un congres despre bolile pleoapelor?

— Aşa cred, însă Judith, secretara lui Carl vă poate oferi informaţii mult mai sigure.

Marissa simţi că o ia cu ameţeli. Deci, şi Zabriski şi Richter participaseră la acelaşi congres. O altă coincidenţă?

— Vă amintiţi la ce hotel a stat soţul dumneavoastră la San Diego? întrebă Marissa. A fost cumva Coronado?

— Cred că da, zise doamna Zabriski. Marissa îşi aminti rolul capital pe care-l jucase un anumit hotel din Philadelphia în apariţia maladiei Legionarilor. Apoi o întrebă pe doamna Zabriski despre scopul vizitei soţului ei la Boston, dar ea nu ştia prea multe. Îi dădu apoi numărul de telefon al secretarei medicului, spunându-i că Judith este la curent cu tot ce dorea ea să ştie.

Marissa îşi notă numărul de telefon şi nu se putu abţine să n-o întrebe pe doamna Zabriski dacă doctorul se plânsese recent că ar fi fost muşcat de vreo maimuţă sau dacă era apropiat de vreun animal.

— Oh, nu, i se răspunse. Sau oricum, eu nu ştiu nimic de aşa ceva…

Marissa îi mulţumi foarte mult şi se grăbi să-i telefoneze lui Judith. Îi explică cine este şi că avea mare nevoie de ajutorul ei. Secretara confirmă cele spuse de soţia medicului: dr. Zabriski fusese la congres la San Diego, stătuse la hotelul Coronado şi nu fusese muşcat de vreo maimuţă sau de orice alt animal. De asemenea, Judith îi spusese că nu crede că şeful ei l-ar fi cunoscut pe dr. Richter, întrucât nu văzuse niciodată numele acesta pe corespondenţă şi nici pe lista cu numere de telefon. La Boston, Zabriski avusese o întâlnire de pregătire a reuniunii anuale a vechilor studenţi ce

au făcut stagiul la spitalul Massachusetts, în specialitate ochi şi urechi. Judith îi dădu Marissei numărul de telefon al unui confrate al doctorului Zabriski, ce lucra încă la acel spital. În acest timp dr. Blumenthal se gândea că fără ştirea lui, Zabriski dusese virusul şi la Boston. Îşi spuse că va trebui să vorbească despre asta cu Dubchek. După ce termină convorbirea cu Judith, Marissa îşi aminti că uitase să-l sune pe Ralph... Formă imediat numărul lui şi îşi ceru scuze că-l deranjează atât de târziu, apoi îl informă despre noua ei misiune. El îi promise s-o scuze dacă îi va telefona şi în zilele următoare. O rugă, de asemenea, să-l ţină la curent cu evoluţia muncii de acolo.

Revenind la serviciul de izolare, Marissa reluă studiul dosarelor. Ceilalţi doi pacienţi erau un oarecare Carol Montgomery şi un alt doctor Brian Cester. Ambii semnalaseră o temperatură ridicată, dureri de cap şi violente crampe în stomac. Simptomele nu erau prea specifice, dar intensitatea lor era îngrijorătoare. Dosarele nu pomeneau nimic despre eventuale călătorii sau contacte cu animale. După ce îşi luă instrumentele necesare unor probe de colectare a virusului, Marissa îşi îmbrăcă hainele de protecţie şi intră să vadă primul bolnav. Era o femeie cu un an mai în vârstă decât ea. Era avocat şi lucra pentru una din cele mai celebre firme din oraş. Deocamdată era destul de lucidă şi putea vorbi, însă era profund tulburată. Marissa o întrebă dacă făcuse călătorii recente. I se răspunse negativ. Apoi o întrebă dacă îl cunoscuse pe dr. Zabriski şi de această dată răspunsul fu afirmativ: dr. Zabriski era oftalmologul ei, pe care-l vizitase chiar în urmă cu patru zile.

Marissa luă probele necesare apoi ieşi din rezervă cu inima grea că putuse pune diagnosticul, dar nu era capabilă să îngrijească pacientul. Şi acum ca şi la Los Angeles, se întrebă de ce numai anumiţi pacienţi şi doctorului Richter se îmbolnăviseră?

Marissa intră apoi din nou în camera infirmierelor, unde îşi luă o haină de protecţie nouă, după care merse să-l vadă pe dr. Brian Cester. Îi puse aproape aceleaşi întrebări şi primi aproape aceleaşi răspunsuri, cu deosebirea că Cester nu fusese pacientul lui Zabriski.

— Nu, nu am avut niciodată nevoie de consultaţii oftalmologice, zise dr. Cester după ce-i trecu o spasmă abdominală.

— Aţi lucrat cu el?

— M-a chemat să-i fac o anestezie. Dar de fapt ne întâlneam mai des la tenis decât la spital. Chiar fix în urmă cu patru zile am făcut împreună o partidă.

După ce-i luă probele necesare, Marissa îl părăsi. Ea se gândise că ar fi necesar un contact între mucoase pentru transmiterea bolii. Dar a juca tenis şi a te molipsi, era o situaţie nouă care o puse din nou în încurcătură.

După ce expedie şi acest nou transport de probe, Marissa se întoarse la etajul şapte pentru a studia din nou dosarul lui Zabriski. Cu datele obţinute de la soţie şi secretară încercă să stabilească cât mai detaliat programul ultimelor săptămâni din viaţa doctorului, aşa cum procedase şi în cazul lui Richter. Se gândea că totuşi poate va găsi ceva elemente comune între cei doi, în afară de faptul că erau oftalmologi şi că participaseră amândoi la congresul de la San Diego.

□□□

Era trecut de miezul nopţii când Dubchek, Vreeland şi Layne sosiră. Marissa se bucură când îi văzu, căci starea clinică a lui Zabriski se înrăutăţise. Doctorul care se îngrijea de bolnav ceru permisiunea unui examen de rutină a sângelui pentru a determina gradul de deshidratare al pacientului. Marissa se simţi prinsă între două urgenţe contrarii: îngrijirea bolnavului sau protejarea spitalului. În cele din urmă aprobă examenul sângelui lui Zabriski, cu condiţia ca operaţiunea să aibă loc în rezerva izolată a pacientului.

Medicii de la CDC imediat ce ajunseră se apucară de lucru. Dr. Layne instalară marile aparate de ventilaţie, în timp ce dr. Vreeland coborî pentru a spori măsurile de carantină.

Marissa intră în laboratorul izolat. Acolo se afla Dubchek numai în cămaşă gata de lucru cu încă alţi doi tehnicieni de la Centru. Era o problemă electrică la unul din aparatele de tratament chimic.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

— Mă tem că nu, zise Dubchek fără a-şi ridica privirea, iar apoi se angajă într-o conversaţie cu unul dintre tehnicieni, sugerându-i acestuia să schimbe electrozii.

— Aş dori să-mi acordaţi un minut pentru a vă spune la ce m-am gândit, zise Marissa.

Ea dorea să-i vorbească despre congresul medical de la San Diego la care participaseră doctorii Richter şi Zabriski.

— Puteţi aştepta, îi zise rece Dubchek. Punerea în funcţiune a acestui laborator este mult mai urgentă decât ipotezele epidemiologice.

Marissa se întoarse furioasă la etajul şapte, în camera infirmierelor. Nu se aşteptase la o asemenea purtare din partea lui Dubchek. Aşezându-se la birou, Marissa se gândi ce să facă. Avea două posibilităţi: fie să stea liniştită aşteptând ca Dubchek să-şi găsească zece minute libere şi s-o asculte, fie să plece la hotel să doarmă puţin.

După o scurtă deliberare alese somnul. Îşi strânse foile, le puse în servietă şi coborî la patru pentru a-şi recupera valiza.

□□□

Se trezi dimineaţă pe la ora şapte şi în timp ce îşi făcea duşul, constată că furia contra lui Dubchek îi trecuse. La urma urmei el avea dreptate. Dacă Ebola ieşea de sub control dânsul era responsabil de asta, nu ea.

Ajungând la serviciul de izolare, unul din tehnicienii de la CDC o informă că Dubchek plecase la hotel abia la ora cinci dimineaţa. Despre ceilalţi doi membri nu află nimic.

În sala de gardă a infirmierelor era o adevărată agitaţie. În timpul nopţii mai fuseseră spitalizaţi încă cinci bolnavi, dintre care unul avea deja stabilit diagnosticul de febră hemoragică virală. Marissa ceru dosarele tuturor pacienţilor internaţi la serviciul de izolare şi constată că cel al

doctorului Zabriski nu se afla printre ele. Întrebă una din infirmiere ce se întâmplase cu dosarul medicului.

— Dr. Zabriski a murit aproape de patru dimineaţa, i se răspunse.

Marissa rămase şocată. Nu ştia nici ea de ce, dar mereu sperase într-un miracol. Se aşează sprijinindu-şi capul între mâini. Îşi reveni peste câteva minute dar cu un oarecare efort, apoi se apucă de citit noile dosare. Trebuie să fie ocupată pentru a rezista. Totuşi, automat, îşi palpă gâtul pentru a vedea dacă are vreo umflătură. Simţi un punct dureros. Dacă era un ganglion limfatic bombat?

Fu întreruptă de către dr. Layne, directorul de programe din partea CDC pentru cercetarea clinică a bolilor contagioase. El avea ochii plini de cearcăne. Fizicul său trăda faptul că nu dormise toată noaptea. Totuşi îi surâse, iar ea îşi dădu seama că-i plăcea stilul lui puţin gânditor, puţin stângaci ca al unui bătrânel simpatic, ieşit la pensie. El se aşează greoi lângă ea, masându-şi uşor tâmplele:

— S-ar putea spune că lucrurile se vor petrece şi aici la fel ca la Los Angeles, zise Layne. Tocmai am mai internat un pacient, în timp ce un alt caz asemănător a fost semnalat la serviciul de urgenţă.

— Tocmai mă uitam în noile dosare, spuse Marissa, care se simţea vinovată că plecase la hotel peste noapte.

— Ştiţi că toţi pacienţii au fost infestaţi în spital? Pe mine asta mă îngrijorează cel mai tare.

— Toţi au fost pacienţii doctorului Zabriski? întrebă Marissa.

— Aceia da, zise Layne arătând spre teancul de dosare din faţa ei. Toţi l-au văzut recent pe dr. Zabriski. Deci aparent, el i-a contaminat. Alţi doi bolnavi au fost pacienţii doctorului Cester. Adică, de fapt, el i-a anesteziat în timpul operaţiilor în urmă cu zece zile.

— Şi dr. Cester, întrebă Marissa. Credeţi că s-a infestat la fel ca şi dr. Zabriski?

— Nu, zise Layne făcând semn cu capul. Am discutat cu Cester şi am aflat că jucau tenis împreună.

Marissa încuviinţă:

— Dar credeţi că acest gen de contact este suficient pentru infestare?

— Cu aproximativ trei zile înainte ca dr. Zabriski să cadă la pat, Cester i-a împrumutat prosopul său între seturi. Cred că atunci s-a produs infestarea. A fost favorizat un contact real cu fluide organice.

Eu cred că aici Zabriski a fost primul caz, aşa cum Richter a fost la Los Angeles.

Marissa se simţi ca o proastă. Şi ea discutase cu dr. Cester, dar nu reuşise să-i pună o întrebare care să o ducă la descoperirea esenţială, aşa cum procedase dr. Layne.

Dubchek deşi avea un aer obosit intră în sala de gardă a infirmierelor ras şi aranjat la patru ace. Marissa îl privi surprinsă. Dacă părăsise spitalul la cinci, înseamnă că abia avusese timp să facă un duş şi să se schimbe. Era clar că nu apucase să doarmă.

Înainte ca Dubchek să se lanseze într-o lungă conversaţie cu Layne, Marissa se grăbi să-i spună că cei doi medici Zabriski şi Richter au participat amândoi la congresul de la San Diego şi că în plus au stat la

acelaşi hotel.

— Nu, a trecut prea mult de atunci pentru a putea fi relevant, i-o tăie scurt şi categoric Dubchek. Congresul acela a avut loc în urmă cu şase săptămâni.

— Dar este probabil singurul contact între cei doi medici, protestă Marissa. Cred că ar trebui să mergem pe firul acesta.

— Dacă ţineţi aşa de mult, puteţi încerca singură, pe răspunderea dumneavoastră, îi zise Dubchek. Dar până atunci coborâţi în sala de anatomopatologie şi asiguraţi-vă că sunt luate toate măsurile de protecţie pentru autopsia lui Zabriski, care va avea loc în această dimineaţă. Spuneţi-le, de asemenea, celor ce vor efectua această operaţiune că ne trebuie eşantioane congelate din ficat, inimă, creier şi splină pentru a izola virusul.

— Din rinichi nu? întrebă Layne.

— Ah, ba da! Şi din rinichi, încheie Dubchek.

□□□

În timp ce plecă spre locul unde fusese trimisă, Marissa se simţea asemeni unui cal de curse. Se întrebă chiar dacă va mai recâştiga vreodată respectul lui Dubchek. Serviciul de anatomopatologie era foarte ocupat în acea dimineaţă. Marissa ajunse în sala de autopsie unde se întâlni din nou cu dr. Rand. Amintindu-şi comportamentul său solemn şi autoritar, ar fi preferat să nu mai fie nevoită să stea de vorbă cu el.

Sala de autopsie era îmbibată atât de tare cu miros de fenol încât ochii Marissei începură să lăcrimeze. Unul dintre tinerii de acolo îi spuse că autopsia lui Zabriski se va efectua în sala numărul trei.

— Dacă vreţi să intraţi trebuie să vă îmbrăcaţi cu haine de protecţie. Este un caz teribil de periculos, îi mai zise băiatul.

Când intră în sală dr. Rand era pe punctul de a începe autopsia. El îşi ridică privirea de pe măsuţa plină de instrumente. Corpul doctorului Zabriski era încă în sacul transparent din plastic.

— Bună ziua! le zise amabil Marissa.

Se hotărî să adopte un aer optimist, dar nimeni nu-i răspunse la salut. Ea le transmise cererile lui Dubchek, şi ei îi promiseră că vor avea grijă să le furnizeze probele de care aveau nevoie celor de la CDC. Marissa îi sugeră lui Rand să poarte ochelari.

— Mulţi bolnavi, explică ea, aici şi la Los Angeles s-au contaminat prin conjunctiva ochilor.

Dr. Rand dispăru o clipă şi se întoarse purtând o pereche de ochelari din plastic.

— Încă ceva, adăugă Marissa. CDC recomandă să nu folosiţi aparate electrice în acest caz de disecţie pentru că ar putea să apară formaţiuni importante de aerosoli.

— Nici nu aveam intenţia să folosesc instrumente electrice, îi răspunse Rand. S-ar putea să vă mire, dar trebuie să vă spun că am mai avut cazuri de boli infecţioase în cariera mea.

— Atunci cred că nu trebuie să vă mai spun că nu este indicat să vă

tăiaţi unghiile, zise Marissa. Un medic legist s-a infestat cu febră hemoragică virală în urma unei disecţii.

— Îmi amintesc, spuse dr. Rand. Era în cazul febrei Lhassa. Mai aveţi şi alte sfaturi, la fel de amabile, să-mi adresaţi?

— Nu, răspunse Marissa.

Medicul legist tăie sacul de plastic şi corpul lui Zabriski luă contact cu aerul. Marissa se întrebă dacă să plece sau să rămână. În cele din urmă decise să rămână. Privindu-l pe Rand cum examina trupul neînsufleţit îşi aminti de anii studenţiei. Deodată, însă, observă o zgârietură cicatrizată pe pielea mâinii drepte. Era ceva nou, care nu fusese semnalat în dosarul medicului. La fel şi contuzia circulară de pe coapsa stânga, largă cât o monedă de un sfert de dolar.

— Aceste contuzii sunt anterioare sau posterioare decesului?

— Anterioare, răspunse Rand iritat că fusese întrerupt.

— Şi după părerea dumneavoastră datează de mult timp? întrebă Marissa ignorând tonul doctorului Rand.

Ea se apropie pentru a privi mai atent.

— Cred că datează de aproximativ o săptămâna, răspunse Rand. Dar vom şti mai precis după ce vom face şi analiza ţesuturilor la microscop. Dar ţinând cont de starea pacientului nu cred că aceste zgârieturi sunt atât de importante. Şi acum dacă-mi permiteţi, aş dori să mă lăsaţi să-mi văd liniştit de lucru.

Marissa se gândi că totul se putea explica extrem de simplu: dr. Zabriski căzuse şi se lovise în timpul partidei de tenis. Ceea ce o preocupa pe ea era însă faptul că în raportul de observare a stării bolnavului aceste contuzii nu fuseseră menţionate.

După ce dr. Rand termină autopsia şi efectua şi probele cerute de Dubchek, Marissa îşi propuse să încerce să găsească cauzele producerii leziunilor.

Încercă să-i telefoneze din nou lui Judith, secretara doctorului Zabriski. Sună de trei ori, dar nu răspunse nimeni. Nu mai insistă, căci nu dorea să deranjeze. Se gândi că poate Judith era la serviciu, aşa că se grăbi să găsească cabinetul doctorului Zabriski, care se afla în acelaşi spital, într-adevăr. Marissa avusese dreptate. Secretara doctorului se afla deja la birou. Era extrem de delicată şi nu părea să aibă mai mult de 25 de ani. Marissa o găsi cu ochii înroşiţi de plâns.

— Doamna Zabriski este bolnavă, spuse ea îndată ce Marissa se prezentă. Este jos în sala de urgenţe, dar va fi în curând internată. Se spune că are aceeaşi boală ca şi soţul ei. Doamne Dumnezeule, oare şi eu oi fi infectată? Care sunt simptomele?

Nu fără frică, Marissa o calmă puţin spunându-i că la Los Angeles secretara medicului bolnav nu a fost atinsă de virus.

— Asta nu e prea liniştitor, comentă Judith. Oricum vreau să plec de aici, spuse în timp ce-şi strângea lucrurile de pe birou. Şi să ştiţi că nu sunt singura care vrea să plece. Sunt mulţi oameni din personalul de serviciu care vor să plece.

— Înţeleg, zise Marissa. Totuşi aş vrea să vă pun o întrebare.

— Bine, daţi-i drumul, spuse Judith care continua să-şi golească

sertarele.

— Dr. Zabriski avea câteva leziuni pe braţe şi pe coapse, chiar şi la cap. A căzut cumva? Ştiţi despre ce ar putea fi vorba?

— Ah, nimic important, răspunse Judith făcând un gest cu mâna. A fost agresat pe stradă acum o săptămâna în timp ce căuta un cadou pentru aniversarea soţiei. I-au luat portofelul şi ceasul elveţian din aur. Cred că l-au lovit şi în cap.

Aceasta lămurea pe deplin misterul leziunilor.

Marissa urcă din nou la etajul şapte, şi observă că serviciul de izolare îşi pierdu liniştea şi calmul. Cu avalanşa de noi pacienţi, infirmierele erau surmenate. Îl observă pe dr. Layne notând ceva în mai multe dosare.

— Avem alte cinci cazuri grave, printre care şi doamna Zabriski, îi spuse el.

— Da, am aflat deja, zise Marissa.

— Tad Shockley tocmai a sunat. Ne-a confirmat că este Ebola.

Marissa simţi un frison atât de puternic încât era cât pe ce să leşine.

— Îl aşteptăm din clipă în clipă pe comisarul sănătăţii din Missouri pentru a decreta carantină, continuă Layne. De altfel, se pare că un număr impresionant de cadre au părăsit spitalul: infirmiere, tehnicieni, medici. Dr. Taboso face eforturi teribile pentru a păstra încă personalul necesar aici. Aţi citit ziarul local?

Marissa răspunse printr-o mişcare a capului. Era chiar nerăbdătoare să-i spună că nici ea n-ar dori că mai stea aici dacă este atât de periculos.

— Pe manşeta ziarului scrie: *«CIUMA REVINE!»*, spuse Marissa.

Dr. Layne aborda o expresie de dezgust:

— Presa trebuie să scrie mereu ceva. Dubchek a spus că nimeni nu va trebui să vorbească ziariştilor.

Discuţia lor fu întreruptă de zgomotul unei uşi rulante. Izolată într-un sac de plastic, doamna Zabriski trecu într-un cărucior pe lângă ei. Marissa avu o strângere de inimă şi se întrebă dacă nu cumva ziarele scriau, de fapt, adevărul.

Capitolul 6

10 aprilie 1986

Marissa mai luă o gură de desert, lucru pe care şi-l permitea de prea puţine ori. Aceasta era a doua ieşire cu Ralph de când se întoarse în Atlanta. Se aflau într-un agreabil restaurant franţuzesc. După aproape

cinci săptămâni în care dormi şi mâncă pe apucate, masa din această seară fusese un real deliciu. În plus vinul pe care-l băuse i se păru atât de bun încât nici nu-şi dădu seama că i se urcase la cap. Începu să vorbească mult, dar Ralph o urmărea calm şi cu atenţie. Marissa se scuză totuşi că o luă gura înainte.

— Inutil să vă justificaţi atâta, spuse Ralph. Aş putea să vă ascult toată noaptea, mai ales că aţi reuşit să mă faceţi interesat de Los Angeles şi Saint Louis.

— Dar v-am ţinut la curent cu tot încă de când eram acolo, protestă Marissa.

— Aş vrea să-mi spuneţi cum a încercat personalul medical să lupte contra panicii, mai ales că de data aceasta au fost treizeci şi şapte de morţi?

Marissa se strădui să-i descrie bulversarea ce cuprinsese aproape subit spitalul din Saint Louis. Personalul medical şi bolnavii erau revoltaţi împotriva carantinei.

— Ştiţi uneori mă gândesc dacă nu m-am infestat şi eu, îi mărturisi Marissa cu un surâs jenat. De fiecare dată când mă doare capul îmi zic să ştii că asta e. Cel mai enervant este că nu se ştie încă nimic despre originea virusului, iar opinia lui Dubchek cum că sursa virusului ar fi legată într-un fel sau altul de personalul medical, nu mă satisface deloc.

— Dumneavoastră ce credeţi? întrebă Ralph.

— Ştiu şi eu! Oricum primele două cazuri au fost medici oftalmologi.

— Nu spuneţi asta, zise Ralph râzând. Sunt superstiţios.

Marissa îşi sorbea cu plăcere a doua cafea din acea seară şi o găsea chiar mai delicioasă decât prima.

— Totuşi, dacă Dubchek are dreptate, reluă Marissa discuţia, atunci înseamnă că cei doi medici au fost în contact cu sursa misterioasă. Am tot frământat ideea asta săptămâni întregi fără să găsesc un răspuns rezonabil. Dr. Richter a avut contact cu o maimuţă şi a fost muşcat de aceasta cu o săptămâna înainte de îmbolnăvire. După cum ştiţi teribilul virus Marburg şi-a avut sursa în maimuţe. Aşa încât m-am gândit iniţial că asta ar putea fi o explicaţie. Dar dr. Zabriski n-a avut niciun contact cu vreun animal.

— Cred că mi-aţi spus odată că dr. Richter a fost în Africa, zise Ralph. Cred că asta e ceva important, căci în Africa virusul se află în stare endemică.

— Cine ştie, răspunse Marissa. Din punct de vedere cronologic nu se prea potriveşte, căci asta ar însemna că perioada sa de incubaţie a fost de şase săptămâni, în timp ce a celorlalţi pacienţi a fost doar de maxim cinci zile. Şi apoi mai este ceva. Dr. Zabriski nu a fost în Africa şi singurul lor punct comun a fost participarea la congresul de la San Diego. Şi în cazul lui s-a îmbolnăvit după aproape două luni. Să înnebuneşti, nu alta!

Marissa făcu apoi un semn cu mâna vrând parcă să sugereze că mai bine se lasă păgubaşă.

— Cred, totuşi, că ar trebui să vă felicit pentru că, se pare, ţineţi destul de bine treburile în mână.

După câte ştiu boala asta a fost semnalată dintr-o dată în Africa.

— Da, este adevărat, recunoscu Marissa. S-a întâmplat în Zair, primul caz fiind un student american, dar până la urmă numărul celor decedaţi a fost în jur de o sută optzeci, restul până la trei sute optsprezece au fost bolnavi, dar nu au murit.

— Vedeţi, zise Ralph. Statistic ar trebui să fiţi mai optimistă.

Ea îşi îndoi apoi şerveţelul şi îl puse pe masă.

— Ce ziceţi, treceţi pe la mine să luăm un digestiv? întrebă Ralph.

Marissa îl privi mirată că se simţea atât de bine în compania lui.

— Un digestiv, bună idee, spuse ea surâzând. Ieşind din restaurant, Marissa îl luă pe Ralph la braţ. Ajungând la maşină, el îi deschise portiera. Ralph era mândru de automobilul său, un Mercedes 300SDL absolut nou. Marissa aprecie luxul acestuia, în timp ce se cufundă în scaunul căptuşit cu piele. Ea nu înţelegea de ce lumea prefera în general maşinile cu motor diesel, căci făceau un zgomot oribil la demaraj şi la relanti.

— Este mai economic, îi zise Ralph.

Totuşi, privind în jur la mulţimea de accesorii, ea nu-şi putea imagina cum un Mercedes aşa de scump ar fi putut fi şi economic.

Odată instalată pe divanul din salon, cu un pahar în mână, Marissa spuse:

— Este ceva foarte bizar în cazul celor doi medici bolnavi de Ebola. Ambii au fost agresaţi câteva zile înainte de a se îmbolnăvi.

Zicând aceasta, ea tăcu, aşteptând un răspuns.

— Este foarte suspect, zise Ralph făcându-i din ochi. Vreţi să spuneţi că e vorba de o *«Ebola Mary»*, care atacă oameni şi propagă astfel boala?

— M-am gândit eu că e o prostie, se corectă Marissa râzând. De aceea nici nu am mai spus nimănui despre asta.

— Dar oricum e bine că vă gândiţi la toate, adăugă Ralph. Să ştiţi că vechea şcoală de medicină americană este bună. Vedeţi, v-a învăţat să vă puneţi întrebări.

Marissa însă direcţionă conversaţia spre munca lui Ralph şi spre casa sa. Timpul trecea, dar el nu făcea niciun gest care să trădeze că dorea o apropiere intimă cu ea. De altfel, ea se gândi că nici n-ar şti cum să reacţioneze dacă chiar face avansuri concrete. Era, fără îndoială, un prieten bun, dar nu şi-l putea închipui deloc romantic. Din acest punct de vedere, Dubchek i se părea mult mai seducător.

Gândindu-se la Cyrill îl întrebă pe Ralph:

— Cum l-aţi cunoscut pe dr. Dubchek?

— În timpul unei conferinţe la serviciul de oftalmologie al spitalului universităţii, zise Ralph. Nişte viruşi rari ca *Ebola* sau *SIDA*, au fost detectaţi în lacrimi şi umoarea apoasă. Unii dintre ei puteau provoca chiar o uveită anterioară.

— Ah! spuse Marissa dorind să-i demonstreze că a înţeles.

În realitate nici nu prea o interesa, căci nu ştia ce ar putea fi acea uveită anterioară. Se uită că a sosit momentul potrivit pentru a-l ruga pe Ralph să o conducă acasă.

□□□

Zilele următoare, Marissa încercă să se adapteze unei vieţi normale, chiar dacă fiecare telefon care suna o făcea să se gândească că va fi trimisă din nou în cine ştie ce colţ al ţării, unde virusul Ebola făcea din nou ravagii.

La birou se gândi să studieze modul în care se transmitea această boală îngrozitoare. Plecând de la datele pe care le deţinea din investigaţiile sale la Los Angeles şi Saint Louis, ea încercă să alcătuiască o schemă detaliată cu mersul bolii de la o persoană la alta. Studiindu-şi notiţele luate despre majoritatea cazurilor ajunse la concluzia că raportul sexual nu avea un rol atât de important ca o infectare cu HIV. Febra hemoragică se putea transmite deci şi între doi străini care pur şi simplu se folosiseră de acelaşi prosop sau care au avut un banal contact. În aceste condiţii, se gândi Marissa, frica de SIDA, în comparaţie cu cea faţa de Ebola era doar o furtună într-un pahar de apă.

Pentru a-şi verifica ipotezele ea dorea să experimenteze pe cobai. Avea însă nevoie să lucreze în laboratorul cu maximă izolare şi ea nici până acum nu reuşise să obţină autorizaţie de intrare.

— Este grozav, uimitor! exclamă Tad, după ce Marissa îi demonstră tehnica pe care o inventase pentru a salva culturile de virus contaminate de bacterii. Nu-mi imaginez că Dubchek va refuza propunerea ta.

— Eu da! îi răspunse scurt Marissa.

Se întrebă dacă ar trebui să-i povestească lui Tad întâmplarea de la hotelul din Los Angeles, dar se decise să tacă deocamdată. Oricum nu servea la nimic şi ar fi complicat relaţia lui Tad cu Cyrill.

Ea îl urmă apoi pe Tad în biroul lui. În timp ce el prepara cafeaua, îl întrebă:

— Mi-ai spus, când am fost în laboratorul cu maximă izolare, că aveţi toate tipurile de viruşi, chiar şi Ebola.

— Da, avem eşantioane de la toate manifestările cunoscute ale virusului. Am congelat chiar şi probele celor două cazuri ale tale.

Marissei nu-i plăcea deloc să-l audă mereu vorbind despre recentele epidemii ca şi cum ar fi fost ale ei. Dar îşi păstră acest gând pentru ea şi îl întrebă doar:

— Unde, în altă parte, în afară de CDC, s-ar mai putea afla viruşi Ebola congelaţi?

Tad se gândi puţin.

— Nu ştiu. Te referi la Statele Unite? Marissa făcu semn că da.

— S-ar putea ca Armata să aibă aşa ceva. Ştiu că la Fort Detrick există un Centru de studii pentru războiul biologic. Am impresia că a şi venit cineva de acolo şi s-a interesat de febra hemoragică virală.

— Crezi că Armata ar avea şi ea un laborator cu maximă izolare?

Tad chicoti.

— Ei au absolut tot, orice îţi imaginezi.

— Şi deci conducerea de la Fort Detrick s-a interesat de febra hemoragică virală?

— A fost trimis cineva care s-a ocupat şi de studiul primului caz de manifestare a infecţiei cu Ebola în Zair.

Marissa îşi sorbi cafeaua încet, gândindu-se la o coincidenţă

interesantă. Îşi dădu seama că în mintea ei se năştea germenele unei idei, atât de dezagreabile încât îşi dori din tot sufletul să nu devină o ipoteză rezonabilă.

□□□

— O clipă doamnă! zise soldatul de gardă cu un puternic accent de sudist.

Marissa fu oprită în faţa uriaşei porţi de la Fort Detrick. Ideea, că Armata ar fi putut fi responsabilă de atacul cu Ebola, a populaţiei inocentei din Los Angeles şi Saint Louis, o determină să-şi ia o zi de concediu şi să vină singură la Fort Detrick pentru a ancheta acest caz.

Cele două agresiuni asupra medicilor bolnavi pur şi simplu o obseda.

Santinela reveni la maşina Marissei.

— Sunteţi aşteptată la clădirea numărul 18.

Imediat bariera vopsită în alb şi albastru se ridică şi ea intră în bază. Clădirea 18 era un bloc din beton fără ferestre, cu un acoperiş plat... Un bărbat între două vârste, îmbrăcat civil îi făcu semn când coborî din maşină. Era colonelul Kenneth Woolbert.

Marissa îl privi şi îşi spuse că are mai curând aerul unui profesor universitar decât al unui ofiţer. Era amabil, avea simţul umorului şi nu ascundea plăcerea pe care i-o făcea vizita Marissei. Îi spuse că ea este cea mai mică şi mai încântătoare anchetatoare epidemiologică pe care o cunoscuse vreodată.

Clădirea era un adevărat buncăr. Intrară printr-o succesiune de uşi vechi ce se deschideau şi se închideau automat. Mici camere de luat vederi erau amplasate peste tot. Dar laboratorul propriu-zis semăna cu unul din orice spital modern.

După o vizită rapidă, în care nici nu se aduse vorba de existenţa vreunui laborator cu maximă izolare, colonelul o conduse pe Marissa în cafeneaua lor, unde îi oferi un sandwich şi un Pepsi-Cola.

Fără ca Marissa să-l întrebe ceva, el se apucă să-i povestească că-şi începuse cariera ca anchetator asupra epidemiilor la CDC. Asta era prin anii ’50 când era foarte interesat de microbiologie şi chiar de virusologie. În anii ’60 îşi continuă studiile căci reuşise să obţină o bursă.

— Asta îmi plăcea mai mult, decât să mă ocup în continuare de copii cu gâtul umflat şi urechi înfundate, zise colonelul.

— Să nu-mi spuneţi că aţi lucrat ca pediatru! exclamă Marissa.

Se amuzară apoi descoperind că şi el fusese angajat un timp la acelaşi spital de pediatrie din Boston. Apoi îi explică Marissei cum ajunsese de la CDC la Fort Detrick, în urma unei oferte mai bune din partea Armatei. Colonelul era încântat că lucra cu cea mai nouă aparatură din lume.

— Obiectivul militar final nu vă supără? întrebă Marissa.

— Nu, zise colonelul Woolbert. Am putea spune că trei sferturi din munca mea de aici este consacrată apărări Statelor Unite împotriva unui atac biologic. Şi apoi, continuă colonelul, aici am toată libertatea. Îmi aleg singur obiectivele cercetărilor.

— În prezent la ce lucraţi? întrebă Marissa cu un ton inocent.

Urmă o scurtă pauză.

— Cred că nu violez un secret dacă vă spun că de trei zile lucrez asupra virusului gripei.

— Nu vă ocupaţi de Ebola?

— Nu, răspunse colonelul. Ultimele studii pe care le-am făcut pe Ebola datează de mai mulţi ani în urmă.

— Şi nimeni altcineva, aici la Centru, nu se ocupă de virusul Ebola?

Colonelul ezită puţin, apoi spuse:

— Cred că pot să vă spun, întrucât Pentagonul a publicat deja un astfel de articol anul trecut în revista *«Strategic studies».* Răspunsul este nu. Nimeni nu lucrează asupra virusului Ebola, nici chiar sovieticii, pentru că nu există încă un vaccin sau un tratament cunoscut contra acestui virus. Suntem de părere că, în general, febra hemoragică Ebola, odată lansată, se întinde ca un incendiu în pădure atât asupra prietenilor cât şi asupra duşmanilor.

— Cred că încă nu e cazul, zise Marissa.

— Să sperăm, spuse suspinând colonelul. Am citit cu mare interes articolele despre ultimele două epidemii. Cred totuşi că în curând ne vom gândi din nou asupra acestui microorganism.

Ultimul lucru pe care dorea Marissa să-l facă ar fi fost să încurajeze Armata să lucreze asupra virusului Ebola.

— Se pare că dumneavoastră aţi făcut parte din misiunea internaţională care a plecat, în 1976, la Yambuku, zise ea.

— Da, eram extrem de interesat atunci. Dar trebuie să vă spun că odată ajuns în Africa am trăit fiecare zi cu frica de moarte.

Marissa zâmbi. Îi plăcea de Woolbert şi chiar îi inspira încredere.

— Aţi fost primul care a mărturisit că v-a fost frică, zise ea. Eu, trăiesc acelaşi sentiment de teamă de când am fost trimisă la Los Angeles.

— Aveţi şi de ce, îi spuse el. Ebola e teribilă! Am aerul că poate fi uşor neutralizată, dar este extrem de contagioasă. Se spune că sunt suficiente două microorganisme pentru a provoca boala. Este într-un fel contrar Sidei, spre exemplu, care are nevoie de miliarde de viruşi şi chiar şi atunci, s-a dovedit statistic, poţi avea şanse să nu fii contaminat.

— Despre rezervor ce-mi puteţi spune? întrebă Marissa. Ştiu că teoria oficială susţine că nu a fost descoperit niciun rezervor în Africa. Dumneavoastră ce părere aveţi?

— Cred că este o boală a animalelor, zise colonelul. În mod cert se va descoperi că sursa este în vreo maimuţă africană. Ar putea fi deci o zoonoză prezentă la animalele vertebrale care ocazional se poate transmite şi la om.

— Sunteţi deci de acord cu teoria oficială emisă de CDC despre ultimele cazuri de boală din Statele Unite? întrebă Marissa.

— Desigur, zise Woolbert. Ce altă ipoteză ar mai putea fi?

Marissa ridică din umeri.

— Aveţi Ebola aici?

— Nu, zise colonelul. Dar ştiu unde se găseşte.

— Şi eu ştiu, zise Marissa.

Ea se gândi că Woolbert nu fusese chiar foarte sincer. Tad îi spusese că aici sigur se află un laborator cu maximă izolare, dar unde ar fi putut fi nu avea idee.

Capitolul 7

17 aprilie 1986

Marissa ridică în cele din urmă receptorul telefonului. Era centralista care o anunţă că are o legătură de la Phoenix. În aşteptarea stabilirii contactelor necesare, se uită la ceas. Era patru dimineaţa, deci la Phoenix trebuia să fie în jur de ora două noaptea. Marissa ştia ce urma să i se comunice: descoperirea vreunui nou caz suspect de a fi infestat cu Ebola. Telefonul sună din nou:

— Aici dr. Blumenthal! zise ea.

Vocea de la celălalt capăt al firului se prezentă: dr. Guy Weaver, epidemiolog de stat în Arizona.

— Regret enorm că a trebuit să vă telefonez la acesta oră, spuse el, dar mi-a fost semnalată o problemă gravă la spitalul *«Medica»* din Phoenix. Cred că aţi auzit de acest spital.

— Nu, din păcate…

— Face parte dintr-o reţea de spitale particulare care sunt conduse de Grupul Medica pentru îngrijirea aderenţilor la asistenţa medicală în această parte a Arizonei. Ne este foarte teamă să nu fim nevoiţi să recunoaştem că spitalul a fost atins de Ebola.

— Cred că aţi izolat pacientul, spuse Marissa. Noi am constatat că…

— Dar nu este vorba de un singur caz, doctore Blumenthal, i-o tăie dr. Weaver. Sunt optzeci şi patru de pacienţi.

— Optzeci şi patru! exclamă Marissa, şocată.

— Patruzeci şi doi de medici, treizeci de infirmiere, patru tehnicieni de laborator, şase funcţionari administrativi, membri ai personalului hotelier şi doi funcţionari de la întreţinere.

— Toţi s-au îmbolnăvit odată? întrebă Marissa.

— Da, şi toţi în seara asta, răspunse epidemiologul.

□□□

Îşi reţinu imediat un loc pentru primul zbor cu Delta spre Phoenix. Apoi, Marissa sună la CDC şi-i comunică responsabilului de serviciu noua

situaţie. Îi mai spuse că ea va pleca urgent la Phoenix şi-l rugă să-i transmită această informaţie lui Dubchek, când va veni la Centru.

După ce lăsă un bileţel familiei Judson pentru a avea din nou grijă de micuţul Taffy, Marissa plecă spre aeroport. Faptul că o nouă epidemie Ebola începea cu optzeci şi patru de cazuri o îngrozea. Spera ca Dubchek şi echipa lui să ajungă la Phoenix în aceeaşi după-amiază.

Încă de la aeroport fu întâmpinată de un bărbat foarte rotund şi extrem de nervos care se prezentă:

— Justin Gardiner, directorul adjunct al spitalului Medica. Daţi-mi vă rog valiza.

Mâna îi tremura atât de tare încât o lăsă în jos. Uitându-se spre Marissa se scuză spunându-i că este foarte agitat.

— Vă înţeleg perfect, spuse ea. Între timp au apărut şi alţi bolnavi?

— O mulţime, iar spitalul este cuprins de panică. O groază de pacienţi au părăsit spitalul, la fel şi membri ai personalului. Am fost nevoiţi să decretăm starea de carantină.

Îngrozită şi cu buzele uscate de frică, Marissa se întrebă dacă dorea într-adevăr să meargă acolo. Acum pediatria i se părea mult mai încântătoare.

Spitalul era o construcţie frumoasă şi foarte modernă. Ideea care-i veni în minte Marissei fu aceea că genul nou de arhitectură a spaţiilor medicale părea că favorizează apariţia virusului, în ciuda acestei ore matinale, strada din faţa spitalului era inundată de camioane ale televiziunii şi de o mulţime de reporteri. Ajungând la intrarea principală, dr. Gardiner îi spuse:

— Intraţi şi căutaţi-l pe directorul principal. Eu va trebui să rămân aici pentru a împiedica panica. Mult noroc!

La intrare arătându-şi legitimaţia CDC poliţistul îi făcu loc să intre. Ziariştii prezenţi aflând cine este o şi înconjură punându-i tot felul de întrebări.

— Personal nu cunosc încă situaţia, le zise Marissa.

Deoarece reporterii deveniseră extrem de agasanţi, un poliţist o ajută să intre în holul spitalului.

Aici era un adevărat haos. Holul era plin de lume panicată.

— Daţi-mi voie, vă rog! Se auzi o voce în dreapta Marissei.

Era un bărbat solid cu sprâncene groase, care îşi făcea extrem de greu loc prin mulţime.

— Dr. Blumenthal?

— Da, zise ea.

Ajungând lângă Marissa, bărbatul o prinse de braţ şi îi luă valiza şi servieta din mână. O conduse apoi prin mulţime la celălalt capăt al holului. Deschise o uşă şi pătrunseră pe un culoar lung şi drept, unde era linişte.

— Îmi pare rău pentru toată agitaţia asta, zise el. Sunt Lloyd Davis, directorul principal al spitalului. E ceva panică pe aici, nu? Marissa îl urmă apoi în biroul său.

— Echipa noastră abia vă aşteaptă, zise doctorul în timp ce aşeza bagajul Marissei lângă birou.

— Sunteţi siguri că ultimii pacienţi au toţi Ebola?

— O să aflăm acuşi, răspunse directorul.

— Bine, dar credeam că ştiţi că prima prioritate este de a izola bolnavii, zise ea.

— Sunt toţi foarte bine izolaţi, spuse Davis. Dr. Weaver s-a ocupat de asta.

O conduse pe Marissa spre uşă zicând:

— Bineînţeles că vom urma şi sfaturile dumneavoastră ulterioare. Dar deocamdată aş dori să vorbiţi personalului care este teribil de agitat.

— Cred că nu este chiar foarte grav, spuse Marissa.

— Mulţi sunt însă terorizaţi de ideea că sunt forţaţi să rămână în spital.

— Cam câte cazuri noi au mai fost înregistrate după ce aţi vorbit cu mine la telefon?

— Încă şaizeci. Niciunul nu este personal medical.

Asta înseamnă că virusul se află deja la a doua generaţie. Marissa ea însăşi tremura de frică gândindu-se că este sechestrată în această clădire pe unde mişună în voie groaznicul virus.

— Ştiţi cumva dacă pacienţii din primele cazuri semnalate au fost cumva agresaţi recent? întrebă Marissa fără a aştepta însă un răspuns pozitiv.

Davis se uită la ea încruntându-şi sprâncenele, întrebându-se dacă nu cumva e nebună.

Între timp ajunse în sala de conferinţe care era plină de cadre din personalul medical al spitalului. Marissa se îndreptă spre estradă cu pas nervos, sub privirile curioase şi disperate ale celor din sală. Un bărbat înalt se ridică din fotoliul situat la capătul estradei şi îi întinse mâna. Directorul îl prezentă:

— Dr. Guy Weaver.

Deci acesta este bărbatul cu care vorbise la telefon. El spuse cu o voce profundă:

— Doctore Blumenthal nici nu ştiţi ce bucuros sunt că aţi venit atât de repede.

După ce îi aşeză microfonul, dr. Weaver o prezentă pe Marissa în termeni atât de entuziaşti încât ea simţi că i se face rău.

— Primul lucru pe care trebuie să îl facem, începu Marissa pe un ton ezitant, este să ne asigurăm în ceea ce priveşte diagnosticul.

Continuă să vorbească fără a şti prea bine ce trebuie să spună. Se prezentă într-o manieră destul de modestă, precizând funcţiile sale reale la CDC. Încercă, de asemenea, să convingă auditoriul, că epidemia poate fi stopată prin măsuri de izolare foarte stricte a pacienţilor, prin aportul profesional al cadrelor medicale medii şi, bineînţeles, printr-o carantină raţională.

— Credeţi că ne vom îmbolnăvi toţi cei care lucrăm aici? întrebă o femeie din fundul sălii.

Un murmur traversă întreaga audienţă: aceasta era de fapt grija tuturor.

— Eu m-am ocupat şi de celelalte cazuri de epidemie şi nu m-am

contaminat, deşi am fost foarte aproape de pacienţii infestaţi cu care am vorbit, le zise Marissa.

Nu spuse însă nimic despre teama ei, care nu o părăsea niciodată.

— Am constatat că pentru transmiterea virusului Ebola este nevoie de un contact direct. Nu există riscul unei infectări prin atmosferă.

Marissa observă că imediat după ce spuse aceste cuvinte câteva persoane din sală îşi scoase masca pe care o purtaseră. Ea se întoarse atunci spre dr. Weaver, care-i făcu un semn încurajator cu mâna.

— Trebuie neapărat să rămânem în spital? întrebă un bărbat care purta un halat alb de medic.

— Pentru moment da, zise Marissa cu prudenţă.

Apoi ea le explică ce făcuse la Los Angeles şi la Saint Louis. Ea concluziona că acolo unde au fost respectate măsurile stricte de carantină, nimeni nu s-a mai infestat, deşi au avut loc contacte directe cu persoane deja contaminate.

Marissa răspunse apoi unei serii de întrebări în legătură cu primele simptome ale bolii şi cu evoluţia clinică a febrei hemoragice virale.

În timp ce directorul Davis se ridică pentru a se adresa şi el personalului medical al spitalului, dr. Weaver o conduse pe Marissa până la culoarul drept. Ea îi spuse că ar dori să vadă unul din primii pacienţi înainte de a telefona la CDC. Dr. Weaver se oferi să o însoţească.

Weaver îi explică faptul că au decis ca toţi bolnavii suspecţi de Ebola să fie izolaţi la etajul al doilea al spitalului. De asemenea, au pus în funcţionare aici şi sistemul de aerisire. Ei erau ferm convinşi că luaseră aproape toate măsurile pentru ca izolarea să fie perfectă. Îi mai spuse Marissei că personalul medical care lucrează la etajul al doilea este special instruit, că examenele de laborator se efectuează în condiţii de maximă izolare şi că toate hainele pacienţilor au fost spălate cu hipoclorit de sodiu sau arse. De asemenea, apa şi mâncarea în spital erau aduse de afară. El îi mai spuse Marissei că în urmă cu şase ani fusese anchetat de o comisie CDC, aşa încât acum ştiuse exact ce trebuie să facă.

— De ce m-aţi prezentat ca pe un expert? întrebă ea.

— Din cauza efectului produs, recunoscu doctorul, întreg personalul spitalului avea nevoie de cineva în care să creadă.

Ajungând la etajul al doilea ea îşi îmbrăcă hainele de protecţie. Apoi, Weaver o conduse la unul din primii pacienţi: un chirurg al clinicii. Era indian, de origine din Bambus. Bolnavul avea un aer morbid, deşi primele simptome apăruse în urmă cu 24 de ore. Tabloul clinic repeta fazele terminale pe care le văzuse şi la Los Angeles sau Saint Louis: temperatură foarte ridicată, tensiune scăzută erupţii cutanate caracteristice, semn de hemoragie ale mucoaselor.

Pentru a câştiga timp ea făcu imediat probele de virus şi dr. Weaver o ajută să le expedieze cât mai rapid lui Tad Shockley.

Aruncându-şi o privire prin dosarele celor optzeci şi patru de suspecţi internaţi, ea constată că niciunul din ei nu călătorise în străinătate, nu fusese muşcat de vreun animal, nu avusese contact cu medici sau pacienţi din Los Angeles sau din Saint Louis de când apăruse virusul.

Părăsind etajul, Marissa ceru un telefon şi apoi rugă câţiva medici să

o ajute în interogarea pacienţilor. Dr. Davis îi puse la dispoziţie telefonul din biroul său. Era ora unsprezece ziua la Atlanta, aşa că Marissa se trezi imediat la celălalt capăt al firului cu vocea lui Dubchek. El era extrem de nervos:

— De ce nu mi-aţi telefonat imediat? A trebuit să aştept ca centralista să mă anunţe dimineaţă că aţi plecat? Acolo, este într-adevăr Ebola?

— Da, zise Marissa. Diferenţa principală constă în numărul impresionant de persoane contaminate. Sunt deja în jur de o sută.

— Cred că aţi luat măsurile de izolare necesare, îi zise simplu Dubchek.

Marissa era bulversată. Se aşteptase ca el să explodeze auzind numărul mare de cazuri.

— Nu vă miră numărul ridicat al bolnavilor? Nu se putu abţine ea.

— Nu ştiu aproape nimic despre Ebola, zise el. De aceea pentru moment nimic nu mă miră. Ceea ce mă interesează sunt măsurile care trebuiesc luate. Ce puteţi spune de condiţiile de izolare?

— Sunt aproape perfecte.

— Bine, zise Dubchek. Laboratorul mobil este gata. Plecăm peste o oră. Nu uitaţi să-i trimite-ţi lui Tad probele de virus.

Zicând acestea el închise brusc receptorul, aşa încât ea nu apucă să-i spună că întreg spitalul este în carantină şi că dacă intră nu mai are dreptul să iasă.

După ce termină discuţia ieşi pe culoar unde unsprezece medici erau gata să o ajute la interogarea pacienţilor. Erau cinci femei şi şase bărbaţi. Motivul pentru care acceptaseră era unul singur: deoarece nu puteau părăsi spitalul, doreau cel puţin să lucreze.

După ce făcu puţină instrucţie cu cei unsprezece medici, Marissa îşi petrecu o parte din timp citind dosarele celor internaţi.

La prânz alţi paisprezece pacienţi, prezentând aceleaşi simptome au fost internaţi, ceea ce o făcu pe Marissa să creadă că asistă la o reală epidemie. Toţi noii bolnavi erau aderenţi la sistemul de asigurare medicală şi fuseseră trataţi în ultima vreme de unul din cei patruzeci şi doi de medici infestaţi.

În momentul în care îşi începea lucrul personalul de gardă, sosiră şi medicii de la CDC. Auzind de venirea lor, Marissa se duse să-i salute. Îl găsi pe Dubchek ocupându-se cu instalarea laboratorului mobil.

— Pentru Dumnezeu, de ce nu mi-aţi spus că spitalul este în carantină! îi strigă Dubchek Marissei.

— Dar nu mi-aţi lăsat timp pentru aşa ceva, zise ea fără a-i mai aminti că, de fapt, el îi trântise receptorul în nas.

Ea de fiecare dată se străduia să facă ceva pentru a ameliora relaţia dintre ei, însă mereu dădea greş, ceea ce accentua şi mai mult răceala dintre ei.

— Paul şi Mark nu sunt încântaţi deloc, zise Dubchek. Când au aflat că putem fi sechestraţi aici toţi trei pe toată durata carantinei, s-au întors la Atlanta.

— Şi dr. Layne? întrebă Marissa, care se simţea vinovată.

— Cred că a luat deja legătura cu Weaver şi administraţia spitalului.

Doreşte să obţină de la Comisariatul Sănătăţii din Arizona ridicarea carantinei pentru cei de la CDC.

— Bănuiesc că nu trebuie să încerc să vă vorbesc înainte ca dumneavoastră să terminaţi de instalat laboratorul mobil, îi spuse Marissa.

— Da, văd că aveţi memorie bună. Când voi termina aici şi după ce voi discuta cu Layne problemele de izolare, voi veni să vă caut să-mi spuneţi ce aţi descoperit.

Întorcându-se în camera ei, Marissa rumega din nou o cantitate de riposte agresive, care n-ar fi făcut decât să agraveze situaţia. De aceea le păstră doar pentru ea.

Câteva ore citi dosarele celor internaţi şi însemnările făcute de medicii care au interogat pacienţii. Acum, ea cunoştea trecutul a optzeci şi patru de oameni.

Într-un târziu apăru şi Dubchek, care văzând-o îşi drese vocea:

— Nu cred că aţi avut o idee bună să utilizaţi medici ai spitalului pentru interogatorii atât de periculoase, îi zise el.

— Bine, dar erau aşa de mulţi bolnavi, încercă ea să se apere. N-aş fi putut să discut cu toţi. Şi oricum şapte dintre pacienţi se aflau în stare gravă pentru a putea vorbi, iar alţi trei au murit deja.

— Oricum, nu găsesc un motiv rezonabil pentru care să fi expus unsprezece medici care nu au experienţă în epidemiologică. Serviciul Sănătăţii de Stat din Arizona are personal competent pentru astfel de situaţii, care ar fi putut fi utilizat. Dacă vreunul din medicii pe care i-aţi mobilizat sunt contaminaţi, atunci toată vina va cădea asupra Centrului.

— Dar ei… protestă Marissa.

— Gata, ajunge! i-o tăie Dubchek. Nu sunt aici pentru discuţii în contradictoriu. Spuneţi-mi ce aţi aflat!

Marissa încercă să ce calmeze şi să-şi limpezească ideile. Şi totuşi, ea nu credea că săvârşise o greşeală atât de gravă cum voia Dubchek să creadă. Medicii erau deja în carantină şi deci putea considera că au avut contacte secundare cu pacienţii. Marissa se aşează la birou şi căută pagina cu rezumatul concluziilor sale. Când o găsi, ea începu să citească cu o voce incoloră, fără a-şi ridica privirea.

«Unul dintre primele cazuri este un oftalmolog, care a asistat şi el la acelaşi congres de la San Diego, unde fuseseră Richter şi Zabriski. Un alt caz este cel al unui chirurg ortopedist, care în urmă cu două luni a făcut o călătorie în Africa orientală. Ambii medici utilizau maimuţe pentru cercetările lor, dar nu au fost muşcaţi de acestea.

Toţi cei 84 de pacienţi au manifestat aceleaşi simptome într-un interval de şase ore, ceea ce indică faptul că toţi au fost supuşi sursei de infectare în acelaşi timp. Gravitatea simptomelor iniţiale ne face să ne gândim că au primit o doză enormă de agent infecţios. Toţi cei infestaţi lucrau la spitalul Medica, însă nu în acelaşi sector, deci nu aerul a fost cauza. Asta mă duce cu gândul la o posibilă contaminare prin alimente sau apă şi singurul punct comun al pacienţilor infestaţi era că ei toţi frecventau cafeneaua spitalului. Cel mai evident fapt este că în urmă cu aproximativ trei zile, toţi pacienţii au declarat că luaseră prânzul la

cafenea.»

Marissa îşi ridică privirea spre Dubchek care se uita în tavan. Când îşi dădu seama că ea termină raportul, zise:

— Aţi depistat vreun contact cu ceilalţi pacienţi din Los Angeles sau Saint Louis?

— Nu, spuse Marissa. Din păcate, nu am găsit aşa ceva.

— Aţi trimis probele de sânge lui Tad?

— Da.

Cyrill se îndreptă spre uşă.

— Se pare că va trebui să vă dublaţi efortul şi să găsiţi o legătură între cazurile de aici şi pacienţii din Los Angeles sau Saint Louis. Trebuie să aibă un punct comun.

— Şi cafeneaua? întrebă Marissa.

— Asta e problema dumneavoastră, zise Dubchek. Ebola nu s-a transmis niciodată prin alimente. Nu văd deci cum ar fi putut juca vreun rol cafeneaua în afacerea asta.

El deschise uşa.

— Oricum, coincidenţa este destul de curioasă şi bănuiesc că vă veţi urma supoziţia aceasta. Nu am nimic împotrivă, însă nu uitaţi că pe mine mă interesează o eventuală legătură între pacienţii de aici şi cei din Los Angeles sau Saint Louis.

O clipă Marissa privi uşa închisă în urma lui Dubchek. Apoi reveni la rezumatul ei de o pagină şi citi din nou, cu atenţie, mulţimea de descrieri referitoare la trecutul medical al bolnavilor. Era de-a dreptul descurajant. După ce isprăvi cu cititul, Marissa se decise să viziteze, totuşi şi cafeneaua, care era o clădire separată în grădină. Cele două uşi de la intrare erau închise şi pe una din ele atârna o pancartă care spunea: *«Închis din ordinul şefului Serviciului Sănătăţii de Stat».*

Marissa trase totuşi de uşă şi constată că nu era închisă.

Sala de o curăţenie impecabilă era mobilată în inox şi plastic. Chiar în faţa Marissei se afla o masă de serviciu, ce conţinea o casierie la un capăt şi un vraf de platouri la celălalt. O altă uşă dublă, cu mici hublouri dădea spre bucătărie. Chiar când se hotărî să intre, o femeie între două vârste apăru în sală şi îi strigă să plece pentru că este închis. Marissa, însă, se prezentă şi spuse că ar dori să-i pună câteva întrebări.

— Bine, răspunse femeia. Cu un uşor accent scandinav ea se prezentă: Jane Beronson, directoarea cafenelei. Marissa o urmă apoi în biroul ei. După câteva banalităţi de pură curtoazie, Marissa îi ceru să vadă meniul de acum trei zile. Domnişoara Beronson scotoci în arhivă şi îi întinse, în cele din urmă, meniul. Era ceva extrem de obişnuit: trei antreuri, două ciorbe şi un singur fel de desert.

— Asta e tot ce ar fi putut ei mânca aici? întrebă Marissa.

— Acestea sunt felurile gătite, răspunse domnişoara Beronson. Dar întotdeauna noi mai puteam oferi clienţilor sandvişuri, salate şi diverse băuturi.

Marissa o rugă să-i fotocopieze şi ei lista cu meniul din acea zi. Apoi, avea de gând să meargă la pacienţi şi să-i roage să-şi amintească ce au mâncat la prânz în acea zi. Ea se decise să interogheze şi alţi oameni care

mâncaseră în acea zi la cafenea dar care erau sănătoşi.

— Mi se că una din angajatele dumneavoastră s-a îmbolnăvit, nu? întrebă Marissa.

— Da, Maria Gonzales, răspunse Jane Beronson.

— Cu ce anume se ocupa, aici?

— Lucra la tejghea şi uneori prepara şi salate.

— Îmi puteţi spune ce a făcut în acea zi? Doamna Beronson se ridică şi consultă unul din marile panouri de pe perete:

— Desert şi salate, zise ea.

După o scurtă pauză în care Marissa îşi notă aceste informaţii, directoarea cafenelei o întrebă:

— Vreţi să vizitaţi şi restul?

Timp de o jumătate de oră Marissa făcu turul cafenelei, adică al sălii şi al bucătăriei. Apoi se întoarse la etajul izolat al spitalului dorind să afle ce anume au ales de pe lista de meniu pacienţii infestaţi.

□□□

Dimineaţa o găsi pe Marissa într-un fotoliu pat, frecându-se la ochi. Era ora unsprezece şi a doua zi de când se afla la Phoenix. Noaptea trecută nu reuşise să doarmă decât patru ore. Deodată uşa se deschise şi îl văzu pe Dubchek intrând ţinând în mână ziarul local, care pentru manşetă păstrase un titlu bombă: *«CDC CREDE CĂ EXISTĂ O SURSĂ DE EBOLA ASCUNSĂ UNDEVA ÎN STATELE UNITE».* După expresia lui, Marissa concluziona că Dubchek era furios, ca de obicei în ultimul timp.

— V-am spus să nu vorbiţi presei.

— Dar n-am făcut-o.

Dubchek deschise ziarul:

— Totuşi, citind articolul reiese că doctorul Blumenthal, de la CDC, le-a spus că există un rezervor de Ebola şi că Phoenixul a fost contaminat fie prin alimente, fie prin intermediul apei. Marissa, nu pot să vă ascund că aveţi, în mod cert, o mulţime de necazuri!

Marissa îi smulse ziarul din mână şi citi rapid articolul: numele ei era citat, dar nu reiese că ar fi spus ceva important. Sursa acelor informaţii era un oarecare Bill Freeman, unul din medicii care lucrase în spital şi o ajutase la interogarea pacienţilor. Marissa îi arată aceasta lui Dubchek.

— Faptul că aţi vorbit direct presei sau unui intermediar care a dat aceste informaţii mass-mediei, puţin contează. Rezultatul este acelaşi. Din articol reiese că CDC ar împărtăşi aceeaşi idee ca şi dumneavoastră, şi nu este cazul. Nu avem nicio dovadă că alimentaţia ar fi sursa infestării şi nu uitaţi că trebuie să facem orice pentru a evita panica generală.

Marissa era îngrozită. De fiecare dată când Dubchek îi vorbea o făcea doar pentru a-i dovedi că a mai făcut o greşeală. Probabil că dacă ea ar fi tratat cu mai multă diplomaţie incidentul din camera de hotel, la Los Angeles, el n-ar fi fost acum atât de furios. Şi totuşi, de fapt el ce dorea? Să nu vorbească cu nimeni? Dar orice muncă în echipă necesită un dialog. Marissa îi întinse lui Dubchek o foaie de hârtie:

— Vreţi să vă uitaţi puţin?

— Ce-i asta? întrebă el iritat, ca de obicei.

— Rezultatul unei noi anchete asupra primelor cazuri de pacienţi contaminaţi. Veţi remarca un lucru extrem de evident. În afară de doi, care nu îşi mai amintesc aproape nimic, toţi bolnavii au mâncat în acea zi cremă la cafenea. De asemeni, am constatat că un grup de douăzeci de persoane care au luat prânzul în acea zi la cafenea, servind aceleaşi feluri de mâncare ca şi pacienţii, dar fără cremă, nu s-au îmbolnăvit.

Dubchek îi înapoie foaia:

— Da, este un excelent antrenament pentru dumneavoastră, dar uitaţi un lucru important: Ebola nu este genul de boală care să se transmită prin alimente.

— Ştiu, spuse Marissa. Dar nici dumneavoastră n-ar trebui să ignoraţi faptul că apariţia maladiei aici a început cu o avalanşă de cazuri şi a scăzut mult după izolare.

Dubchek respiră profund:

— Ascultaţi, zise el pe un ton protector, dr. Layne a confirmat ipoteza dumneavoastră conform căreia unul dintre primele cazuri internate, a fost la congresul de la San Diego, la fel ca şi Richter şi Zabriski. Iată deci, punctul de vedere oficial asupra acestei probleme: Richter a luat virusul în timpul vizitei sale în Africa şi apoi, fără să ştie, a contaminat şi alţi medici la San Diego, printre care şi medicul oftalmolog de aici, de la Medica.

— Bine, dar acest punct de vedere nu ţine cont de perioada de incubaţie cunoscută a febrei hemoragice virale.

— Nu am spus că nu rămân chestiuni nerezolvate, acesta este punctul nostru de vedere, oficial. Nu vă împiedic să vă urmaţi şi să vă dezvoltaţi ipoteza în legătură cu transmiterea bolii prin alimente, dar vă rog mult, păstraţi asta pentru dumneavoastră. Amintiţi-vă că sunteţi aici în misiune oficială. Aş dori, deci, să nu vă mai expuneţi părerile personale oricui şi mai ales presei. Aţi înţeles? Marissa făcu un semn că da.

— Acum, aş vrea să faceţi câteva lucruri.

Luaţi contact cu biroul înalt al Comisariatului pentru Sănătate şi rugaţi să ne dea avizul pentru a lua bucăţi macroscopice din organele pacienţilor decedaţi. Ne trebuie pentru laboratorul din Atlanta.

Marissa încuviinţă din nou. Chiar când se hotărî să iasă pe uşă, Dubchek întoarse capul şi îi spuse pe un ton mai blând:

— Probabil că v-ar interesa să aflaţi că Tad a comparat Ebola apărută la Los Angeles cu cea de la Saint Louis şi de la Phoenix. Testele preliminare au concluzionat că este vorba de aceeaşi sursă. Asta confirmă opinia că este vorba de fenomene asemănătoare.

Marissa închise ochii şi se gândi ce-ar putea face. Din păcate, nu mai rămăsese cremă din acea zi fatală. Se hotărî să ia probe de sânge de la personalul neinfestat care dejunase la cafenea pentru a căuta eventuali anticorpi contra ebola. Ea se decise să-i trimită şi lui Tad eşantioane din ingredientele cremei pentru a cerceta existenţa unei posibile contaminări virale. Totuşi, însă, această ultimă idee nu i se părea grozavă. Virusul era necunoscut ca fiind foarte sensibil la căldură şi deci ar fi putut fi introdus în cremă doar când aceasta ar fi fost rece. Şi oare, de fapt, ce se întâmplase, cum se întâmplase?

Marissa avu impresia că ipoteza sa era un lanţ din care lipseau câteva verigi importante. Dacă ar fi avut mai multă experienţă în acest domeniu, probabil ar fi depistat mai uşor acele verigi lipsă.

Capitolul 8

16 mai 1986

După aproximativ o lună, când epidemia de la Phoenix putu fu oprită, Marissa se întoarse la Atlanta, în micul ei birou de la CDC.

Cu ochii plini de lacrimi, descurajată, dar şi furioasă în acelaşi timp, privea spre nota care începea cu următoarele cuvinte:

«Avem neplăcerea de a vă informa...»

Încă o dată, Dubchek îi refuzase cererea de a lucra în laboratorul cu maximă izolare, deşi făcuse eforturi vizibile să-i dovedească îmbunătăţirea competenţei ei profesionale în problema virusului Ebola.

Marissa îşi privi însemnările şi schiţele pe care le întocmise în legătură cu modul de transmitere a virusului de la o generaţie la alta, specific fiecărei din cele trei epidemii la care asistase. De asemenea, ea stabilise şi o diagramă, mai puţin precisă, dar analoagă transmiterii Ebola în cursul epidemiei din Africa, în 1976, când se produseseră, aproape simultan, două epidemii de Ebola: una în Zair, la Yambuku şi alta în Sudan, la Nzara. Găsise informaţii în arhivele CDC.

După un timp, Marissa se ridică de la birou şi plecă să-l caute pe Tad. El o ajutase în studiul acesta şi credea că ar avea acum tot dreptul să plângă pe umerii lui. Reuşi să-l smulgă din laboratorul de virologie şi să-l convingă, apoi, să ia prânzul împreună.

— Trebuie să încerci din nou, îi zise el când Marissa îl anunţă vestea tristă.

Replica aceasta a lui o încuraja pe Marissa. Naivitatea lui Tad era mereu atât de dulce!

Faptul pentru care Marissa prefera să mănânce la cafeneaua Centrului era simplu motiv că nu trebuia să stea la rând. În acea zi, ea îşi alese ca desert faimoasa cremă din caramel. Când se aşezară la masă, Marissa îl întrebă pe Tad dacă avusese timp să testeze ingredientele cremei pe care i le trimisese de la Phoenix.

— Nici urmă de Ebola, îi zise.

Marissa se gândi că, într-adevăr, ar fi fost prea simplu să descopere că o anumită fabrică de alimente poartă vina acestei tragedii.

— Şi sângele personalului de la cantină?

— Niciun anticorp Ebola, spuse Tad. Dar cred că trebuie să te previn. Dubchek a văzut analizele mele şi a avut o reacţie plină de mânie. Pentru Dumnezeu, Marissa, ce este între voi? S-a întâmplat ceva la Phoenix?

În acea clipă, ea fu tentată să-i povestească tot, dar se gândi că asta ar complica şi mai mult lucrurile. Îi spuse, totuşi, că fără să vrea, opinia ei a fost folosită de ziarişti, care au lansat un articol bombă, în care versiunea ei a fost declarată ca fiind punctul de vedere oficial al Centrului asupra acestei chestiuni.

Tad muşcă din sandwich, apoi spuse:

— Ah, povestea aia cu rezervorul de Ebola ascuns undeva în Statele Unite?

— Da, răspunse Marissa. Eu sunt sigură că Ebola a fost în acea cremă. Şi sunt sigură că în curând vom auzi de o nouă epidemie declanşată de acest virus.

Tad ridică din umeri.

— Ceea ce eu am descoperit în laborator pare să confirme, însă, teoria lui Dubchek. Am izolat ARN-ul şi proteinele de capsidă, învelişul exterior al virusului în toate cele trei manifestări de până acum. Şi uimitor, ele sunt identice. Asta dovedeşte existenţa unei aceleiaşi surse pentru viruşi, deşi, în mod normal, Ebola este un subiect expus mutaţiilor, într-o oarecare măsură. Astfel, viruşii Ebola din Statele Unite diferă puţin de cei din Africa, de la Yambuku şi Nzara. Deci, şi sursele sunt oarecum diferite.

— Dar perioada de incubaţie? Protestă Marissa. De fiecare dată, ea se scurtează.

— De acord, spuse Tad. Dar nu asta este o chestiune chiar atât de controversată ca existenţa unei enorme cantităţi de virus în cremă.

— Din cauza asta ţi-am şi trimis ingredientele.

— Dar, Marissa, spuse Tad, Ebola poate fi distrusă la temperaturi de 60 de grade. Chiar dacă se afla în ingrediente, în urma fierberii lor, oricum, virusul n-ar mai fi avut efect.

— Şi femeia care a preparat acest desert s-a îmbolnăvit. Poate că ea a contaminat crema.

— Bine, zise Tad privind-o pe Marissa cu ochii săi de un albastru clar. Dar oare cum s-ar fi putut infesta cu un virus care nu există decât în adâncul Africii?

— Nu ştiu, mărturisi Marissa. Dar sunt sigură că nu a participat la congresul de oftalmologie din San Diego.

Câteva minute mâncară în tăcere. În cele din urmă, Marissa zise:

— Ştiu un singur loc de unde ar fi putut veni virusul contactat de femeia care a preparat desertul.

— Şi care este acest loc?

— CDC.

Tad îşi lăsă sandvişul în farfurie şi o privi pe Marissa cu ochii larg deschişi.

— Dumnezeule, îţi dai seama ce insinuezi?

— Nu insinuez nimic, zise Marissa. Pur şi simplu, am anunţat un fapt. Acesta de aici este singurul rezervor cunoscut de Ebola.

Tad o privi cu neîncredere.

— Ascultă, îi spuse Marissa cu o voce hotărâtă. Aş vrea să-mi faci un serviciu. Ai putea să ceri de la Serviciul de securitate biologică lista tuturor persoanelor care au intrat şi ieşit în ultimul an din laboratorul cu maximă izolare?

— Nu-mi prea place ideea asta, zise Tad.

— Ai să te convingi când ai să vezi cu ochii tăi. Nu-i mare lucru să faci rost de lista asta. Cred că poţi găsi un motiv rezonabil pentru a intra în posesia ei.

— Nu lista e problema, spuse el. Ceea ce nu-mi place este că trebuie să încurajez ipoteza asta paranoidă şi că în curând voi fi la mijloc între tine şi administraţie, adică între tine şi Dubchek.

— Prostii! exclamă Marissa. Faptul că ai posibilitatea de a cere lista asta nu te pune între mine şi Dubchek. Şi apoi, poţi fi atât de sigur că el va afla? Nimeni nu va şti nimic despre înţelegerea noastră.

— Bine, capitulă Tad, nu fără reticenţă. O singură condiţie însă: să nu arăţi lista nimănui.

— Ai cuvântul meu, spuse ea. Aş putea să trec pe la tine în seara asta să o iau?

— Da.

Marissa îi surâse. Era un prieten minunat Tad şi ea avea impresia plăcută că el ar fi în stare să facă orice pentru ea. Înţelese, de asemenea, că nici nu trebuia să abuzeze prea mult de puterea ei asupra lui deocamdată, pentru că deja se gândea să-i mai ceară o favoare. Dorea nespus de mult să mai pătrundă o dată în laboratorul de maximă izolare.

□□□

După terminarea orelor de lucru, Marissa coborând în garaj pentru a-şi lua Honda sa roşie. Trebuia să ajungă la apartamentul lui Tad. Deşi ieşi de mai multe ori cu el, nu mai fusese niciodată acasă la dânsul. În cele din urmă găsi locul şi când apăsă butonul de apel, era deja ora nouă seara.

Tad îi deschise imediat. Cu un surâs satisfăcut el îi întinse lista.

— Le-am spus că facem o verificare a frecvenţei intrărilor în laborator, spuse Tad. Nimeni nu m-a întrebat nimic.

Privind lista, Marissa remarcă faptul că fiecare vizită în laborator era notată: se menţiona numele vizitatorului, ora sosirii şi plecării acestuia. Urmărind numele înscrise pe listă, ea observă că cel mai frecvent era a lui Tad.

— Toată lumea ştie că sunt singurul om care lucrează cu adevărat la CDC, spuse el râzând.

— Nu credeam că lista asta poate fi atât de lungă! Se miră Marissa în timp ce răsfoia paginile. Toţi oamenii aceştia au dreptul de intrare?

Tad se aşeză în spatele Marissei şi privi peste umerii ei.

— Acesta, zise el arătând un nume, Gaston Dubois, nu mai are dreptul să intre. Lucrează la Organizaţia Mondială a Sănătăţii şi care nu a venit decât pentru o scurtă vizită. Iar ăsta, adăugă el arătând un anume Harry Longford, este un student în diplomaţie de la Harvard şi a avut

drept de intrare doar pe o perioadă scurtă.

Marissa observă că şi numele colonelului Woolbert apărea de mai multe ori, la fel şi numele lui Heberling, care venise cu regularitate până în septembrie. După această lună, numele său nu mai apărea pe listă. Marissa întrebă de ce?

— Heberling a lucrat aici, îi explică Tad. Apoi şi-a găsit altă slujbă. A plecat de şase luni de la CDC. Au venit şi au plecat mulţi în ultima vreme, poate şi din cauză că aici s-a lucrat intens pe virusul Sida. Pe unii i-a speriat chestia asta.

— Şi acum unde lucrează?

— N-am nicio idee. Cred că voia să plece la Fort Detrick, dar ştiu că nu se înţelegea cu Woolbert. Heberling este inteligent, dar şi foarte dificil. De fapt, cred că s-a enervat când postul pe care-l râvnea i-a fost dat lui Dubchek. Mie personal îmi pare bine că n-a fost el numit, altfel viaţa mea ar fi devenit un calvar.

Marissa răsfoi paginile şi observă un nume care apărea extrem de des numai timp de două săptămâni. Era vorba de Gloria French.

— Cine este? întrebă ea.

— Gloria lucrează la departamentul pentru boli parazitare. Din când în când vine la laborator pentru a se interesa de rezervoarele de viruşi.

Marissa plie lista.

— Eşti mulţumită? întrebă Tad.

— Nu am aflat exact ce doream, recunoscu Marissa, dar îţi mulţumesc foarte mult. Însă, aş vrea să te mai rog ceva.

— Ah, nu! zise Tad.

— Nu te îngrijora, spuse ea. Am aflat că ai descoperit că virusul Ebola de la Los Angeles, Saint Louis şi Phoenix a avut aceeaşi sursă. Aş vrea să ştiu cum ţi-ai dat seama?

— Păi toate datele sunt în laborator, îi zise el.

— Şi ce mai aşteptăm?

— Dar nu ai autorizaţie, spuse Tad ştiind foarte bine ce va urma.

— Nu am autorizaţie de a face experimente, replică Marissa. Adică, nu am dreptul să intru singură. Dar este altceva dacă intru cu tine. Şi oricum la ora asta nu este nimeni pe acolo. În plus, ştii doar că nu a fost nicio problemă după prima mea vizită acolo.

Tad fu obligat să recunoască asta. Deci, de ce nu ar mai încerca încă o dată? De fapt nu i s-a spus niciodată că n-are voie să introducă în laborator membri ai echipei. Se pare, că putea foarte bine pleda pentru ignoranţă. Ştia că Marissa îl manevra cum dorea ea, dar ce putea face contra farmecului irezistibil. Apoi, era mândru de munca sa şi ardea de nerăbdare să o impresioneze.

— Bine, zise Tad. Când mergem?

— De ce nu imediat? întrebă Marissa. După aceea am putea merge să bem ceva. Fac eu cinste.

Ea îşi luă geanta şi remarcă faptul că legătura de chei a lui Tad şi cartea sa de intrare erau pe aceeaşi etajeră, de la intrare.

În drum spre laborator, în maşina Marissei, Tad se lansă în deservirea ultimelor sale studii şi descoperiri. Ea îl ascultă, dar din păcate nu asta o

interesa pe ea în laborator.

Odată ajunşi la Centru, reconstituiră drumul făcut prima dată din clădirea principală CDC în aripa destinată laboratoarelor de virologie. Înainte ca Tad să apuce să deschidă uşa masivă, Marissa repetă numărul lui de cod: 90-55-85.

Tad o privi cu admiraţie.

— Ce memorie!

— Ai uitat? Acestea sunt dimensiunile mele. Tad nu-şi putu reţine un surâs.

Intrară în aşa-zisul vestiar unde îşi îmbrăcă hainele de protecţie. Urmând instrucţiunile lui Tad, Marissa îşi fixă tubul de aer la priza de alimentare.

— Te descurci la fel de bine ca un profesionist, îi spuse el.

Intrând dintr-o încăpere în alta, Marissa îşi dădu seama că se simte acum mai bine ca prima dată. Recunoştea majoritatea aparatelor şi mai ales incubatoarele pentru cultura de ţesuturi. Tad începu să-i explice cum a separat ARN-ul şi proteinele ce învelesc virusul Ebola.

Marissa nu se putea concentra la spusele lui. Ceea ce voia ea să vadă era locul exact unde este conservat virusul Ebola. Privi spre o uşă închisă. Instinctul îi spunea că acolo trebuie să fie. Când Tad făcu o mică pauză, ea profită şi îl întrebă unde se află Ebola.

El ezită un moment, apoi zise:

— Aici, şi arătă spre uşa zăvorâtă.

— Aş putea să văd? întrebă ea.

Tad ridica din umeri şi îi făcu semn să-l urmeze. El patină uşor până în celălalt capăt al sălii, dar se opri nu în faţa uşi blocate, ci alături de ea, lângă un incubator pentru culturile de ţesuturi.

— Acolo, în incubator? întrebă Marissa mirată şi decepţionată.

— Da, şi cred că se simte bine, zise Tad. S-a acomodat cu acidul azotic.

Îi arătă apoi Marissei tuburile care intrau şi ieşeau din congelator, menţinând temperatura necesară.

— Acum temperatura este de -70°C.

În jurul congelatorului se afla un sistem electric de securitate cu un panou prevăzut cu o serie de butoane.

— Cifra este 6.6.6, zise Tad.

— Nu e prea mare securitatea, spuse Marissa. Tad ridică din umeri.

— Dar cine intră aici? Doar femeia de serviciu.

— Mie nu-mi prea place, îşi menţinu părerea Marissa.

— Dar ştii prea bine că nimeni nu poate intra fără cartela specială, spuse Tad, în timp ce tasta combinaţia. Apoi ridică uşor capacul.

«Iată-l în sfârşit» se gândi Marissa. Se apropie de congelator şi privi în interior. Printr-un strat de gheaţă, ea văzu milioane şi milioane de fiole capsulate, aşezate pe suporturi metalice. Pe un panou alăturat capacului se afla indicat locul diferiţilor viruşi. Tad căută numărul suportului în care se găseau fiolele cu virusul Ebola, iar apoi spre groaza Marissei, începu să caute cu mâna, protejată de mănuşa din plastic, o fiolă cu Ebola, la fel cum un vânzător ar căuta un peşte în cuva cu gheaţă.

— Iată şi Ebola ta, spuse el scoţând un flacon subţire pe care îl întinse Marissei. Poate nu-ţi vine să crezi, continuă Tad, dar acolo în congelator sunt aproape un miliard de viruşi.

— Bine, acum că l-am văzut, pune-l la loc.

În timp ce Tad închidea congelatorul, Marissa privi în jur. Totul era izolat, dar unele aparate păreau atât de banale.

— Ce anume deosebeşte laboratorul vostru de altele?

— Laboratoarele obişnuite nu au sisteme de blocare a aerului din afară şi nici aparatură pentru a menţine o presiune negativă a acestuia.

— Ah, nu la asta mă referem, ci la materialul ştiinţific.

— Păi, sunt aparatele de filtrare, care sunt foarte noi. Se numesc *3HEPA*.

— Şi acestea se găsesc doar în laboratoarele cu maximă izolare?

— Exact. Sunt fabricate la comandă.

Marissa se apropie de unul din aceste aparate, situat deasupra congelatorului care conţinea fiolele cu virusul Ebola.

— Cine le fabrică? întrebă ea.

— Scrie dedesubt, zise Tad arătându-i o placă metalică, pe care se putea citi: *«Lab Engineerings».*

Marissa se întrebă dacă cineva a comandat astfel de aparate destul de recent. Ea ştia că ideea care-i încolţise în minte era o nebunie, dar de când cu epidemia de la Phoenix, nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că cineva a provocat-o în mod intenţionat.

— Ia spune-mi, chiar te interesează munca mea? o întrebă Tad.

— Desigur, zise Marissa. Numai că sunt puţin impresionată de toate lucrurile astea deosebite.

Tad îşi reluă expunerea despre ultimele sale cercetări. Marissa se gândea, însă, la altceva. Trebuia neapărat să scrie la Lab Engineering.

— Ai comparat sursa americană a virusului cu cea africană? întrebă Marissa.

— Nu încă, recunoscu Tad.

— Ai aceleaşi date pentru toţi viruşii?

— Desigur, spuse Tad.

Apoi el scoase dintr-un alt congelator un clasor cu mostre de la primele manifestări ale virusului. Luă un eşantion din cel ce a provocat epidemia în Sudan şi altul care a declanşat-o pe cea din Zair. Le analiză conţinutul celor şase proteine specifice virusului.

— Este incredibil, strigă Tad.

— Ce este? întrebă Marissa.

— Trebuie neapărat să verific asta mâine dimineaţă la spectofometru.

— Ce să verifici?

— Au o structură extrem de asemănătoare, poate chiar analogă.

— Te rog, fii mai clar, insistă Marissa. Ce vrei să spui?

— Sursa care a provocat epidemia din Zair, în 1976 este exact aceeaşi ca în cazul celor trei epidemii din Statele Unite.

Marissa şi Tad se priviră o clipă în tăcere. Apoi, ea spuse:

— Adică, a fost de fapt o singură epidemie, începând din Zair 1976 până în Phoenix 1986.

— Este imposibil, spuse Tad, uitându-se încă o dată peste rezultate.

— Dar asta ai vrut să spui, nu?

— Da, răspunse el. Cred însă că este doar o coincidenţă statistică. E ciudat, dar nu ştiu ce altceva aş putea spune.

După ce reveniră în clădirea principală a Centrului, Marissa se opri la birou pentru a bate la maşină o scrisoare.

— Ce este atât de urgent, că trebuie să scrii o scrisoare atât de târziu? întrebă Tad.

— Trebuie s-o fac acum, când am informaţia clară în minte, zise Marissa.

Termină repede scrisoarea şi o introduse în plic.

— Vezi, nu m-am lungit prea mult.

Căută un timbru în geantă. Scrisoarea era adresată Laboratorului Engeneering, South Bend, Indiana.

— De ce le-ai scris tocmai lor? întrebă Tad.

— Am nevoie de informaţii suplimentare despre aparatul de filtrare 3HEPA.

— Dar de ce? întrebă el, oarecum îngrijorat.

— Păi, începu Marissa râzând, dacă Dubchek va continua să-mi refuze cererea pentru autorizaţia de intrare în laborator, voi fi nevoită să-mi construiesc eu unul.

Tad vru să zică ceva, dar Marissa îl şi prinse de braţ, trăgându-l după ea spre ascensor.

Capitolul 9

17 mai 1986

Marissa se trezi devreme, plină de energie. Era o minunată zi de primăvară şi se gândi să profite ieşind la jogging cu Taffy.

La întoarcere, Marissa aruncă un ochi la jurnalul de dimineaţă al postului local de televiziune şi la ora opt şi jumătate plecă spre Centru. Ajungând la birou, îşi atârnă geanta de cuier şi îşi căută informaţiile pe care le avea despre proteinele Ebola pentru a calcula statistic probabilitatea ca epidemiile din America şi cele din Africa să aibă aceeaşi sursă. Din păcate nu ajunse prea departe. Uitându-se mai atent pe birou, observă o notă prin care era convocată în biroul lui Dubchek. Trecu în clădirea cu laboratoarele de virologie. Întrucât secretara nu era în birou, Marissa deschise uşa de la cabinetul lui Dubchek. Doctorul, aşezat pe

birou, îşi trecea în revistă corespondenţa. Îşi ridică privirea şi când o zări pe Marissa o invită să intre, să se aşeze. Biroul lui era dezordonat, ca întotdeauna. Peste tot zăceau copii după diferite articole ştiinţifice.

— Doctore Blumenthal, îi spuse el cu o voce gravă şi reţinută, se pare că ieri seară aţi intrat în laboratorul cu maximă izolare.

Marissa nu răspunse în niciun fel. Dubchek nu pusese o întrebare, ci enunţă un fapt.

— Am crezut că am fost destul de clar când v-am spus că nu aveţi dreptul să faceţi asta. Faptul că nu ascultaţi ordinele mele îmi displace profund. Nu mai pun la socoteală şi faptul că aţi hotărât absolut singură să-i trimiteţi lui Tad eşantioane din alimentele de la Phoenix.

— Am încercat să-mi fac treaba cât mai bine, spuse Marissa înfuriată.

Dubchek nu uitase încă refuzul ei de la Beverly Hilton din Los Angeles.

— Atitudinea dumneavoastră este plină de iresponsabilitate, mai ales în zilele noastre când panica faţă de Sida poate izbucni oricând.

— Cred că vă înşelaţi, îi zise Marissa privindu-l direct în ochi. Privesc cu multă seriozitate responsabilitatea noastră faţă de public şi cred că-i facem un serviciu rău, minimalizând pericolul pe care-l prezintă Ebola. Tot ce vreau să fac este să descopăr originea acestui virus înainte de a afla că o altă epidemie a izbucnit undeva.

— Nu dumneavoastră conduceţi aici, dr. Blumenthal.

— Sunt convinsă de asta, doctore Dubchek. Altfel, n-aş accepta ca teorie oficială ipoteza că dr. Richter a adus Ebola din Africa, căci aceasta este contrată de perioada de incubaţie a virusului. Nu dr. Richter a adus virusul, căci singurul rezervor era, de fapt, aici, la CDC.

— Emiteţi exact genul de teorii care nu au fundament logic şi pe care nu le pot accepta.

— Dar îmi pot susţine cu argumente punctul de vedere, zise ridicându-se în picioare. Pentru mine este clar. Nici măcar la Fort Detrick nu au Ebola. CDC este singurul loc unde se află stocat virusul, într-un biet congelator dotat cu cel mai simplu sistem de securitate. Ce protecţie asiguraţi populaţiei contra acestui virus mortal pentru omenire? Dacă cumva vă gândiţi că laboratorul cu maximă izolare este sigur, amintiţi-vă că eu am reuşit totuşi să intru.

□□□

Marissa încă tremura când intră în spitalul universitar, luând drumul cafenelei. Mergând pe culoar se felicită singură pentru curajul ei. După discuţia cu Dubchek, Marissa părăsi Centrul şi se gândi să-l caute pe Ralph pentru a-i cere un sfat. Îl găsi pe doctor între două intervenţii chirurgicale. El acceptă invitaţia ei de a lua prânzul împreună.

Cafeneaua Spitalului universitar era un loc destul de plăcut, cu măsuţe în două culori: galben şi alb. Ralph şi Marissa se aşeză la una din mesele din colţ.

— Vă mulţumesc că v-aţi găsit timp pentru mine, spuse ea. Ştiu cât sunteţi de ocupat.

— Oh, n-o luaţi chiar aşa, replică Ralph. Sunt gata oricând să-mi fac timp pentru dumneavoastră. Totuşi, ceva nu e în regulă. Ce s-a întâmplat? Păreaţi foarte tulburată la telefon.

— Haideţi să mâncăm mai întâi, zise Marissa. Întâlnirea cu Ralph îi făcea bine. Când reveniră cu platourile încărcate la masa lor din colţ, ea îşi dădu seama că este deja mult mai liniştită.

— Am avut probleme la CDC, îi zise Marissa. Apoi, îi povesti lui Ralph comportamentul lui Dubchek de la Los Angeles şi incidentul din camera de hotel.

— De atunci, relaţia noastră a devenit din ce în ce mai dificilă, continuă Marissa.

— Asta nu este ceva obişnuit la Dubchek, spuse Ralph, încruntându-se uşor.

— Nu-i aşa că nu credeţi ce v-am povestit? Îl întrebă ea.

— Ah, nu! Sigur că vă cred, replică el. Dar nu e cazul să daţi toată vina neplăcerilor dumneavoastră doar pe acel incident din camera de hotel. Ştiţi foarte bine că CDC este un organism de stat, chiar dacă unii încearcă să uite asta.

Ralph făcu o scurtă pauză pentru a muşca din sandwich, apoi continuă:

— Pot să vă pun o întrebare?

— Chiar vă rog, răspunse Marissa.

— Mă consideraţi un prieten bun, care vrea să vă înveţe numai de bine?

Marissa încuviinţă, însă se întrebă unde vroia să ajungă.

— Atunci, am să vă vorbesc deschis, spuse Ralph. Am auzit că există oameni la CDC cărora nu le place că dumneavoastră nu urmaţi «linia oficială». Ştiu că nu mi-aţi cerut părerea în legătură cu asta, totuşi am să vă spun ceva. Într-un sistem birocratic, ca CDC, spre exemplu, este indicat să îţi ţii ideile personale doar pentru tine până la momentul oportun. Pentru a putea spune mai târziu lucrurilor pe nume, trebuie să înveţi să-ţi ţii gura. Ştiu toate aceste chestiuni din propria mea experienţă, căci am lucrat un timp în Armată, un sistem la fel de birocratic ca şi CDC.

— Vă referiţi, probabil, la opinia mea despre virusul Ebola, zise Marissa.

— Părerea dumneavoastră personală în legătură cu Ebola nu este decât o parte a problemei. Important este că dumneavoastră jucaţi altfel decât restul echipei.

— Dar de unde ştiţi? întrebă Marissa uimită.

— Credeţi că are vreo importanţă?

— Ei bine, da. Nu pot accepta atitudinea pe care o are CDC asupra problemei Ebola. Sunt prea multe incoerenţe şi întrebări fără răspuns, ceea ce m-a şi determinat să intru în laboratorul cu maximă izolare.

— Şi ce-aţi aflat?

— Ebola nu a suferit modificări. Sursa celor trei epidemii din America şi a celor două din Africa este una şi aceeaşi. De aceea, nu cred că această maladie se propagă natural.

— Probabil aveţi dreptate, zise Ralph. Dar nu trebuie sa uitaţi că vă

aflaţi pe un teren politic, extrem de alunecos. Dacă o nouă epidemie ar izbucni undeva, cred, totuşi, că CDC ar putea să-i ţină piept.

— Eu nu aş fi atât de sigură, spuse Marissa. Statisticile de la Phoenix nu au fost prea încurajatoare. Ştiţi că în cele din urmă, numărul celor decedaţi s-a ridicat la 347 şi că numai 30 din pacienţii infectaţi au reuşit să supravieţuiască?

— Da, ştiu, răspunse Ralph. Dar ţinând cont de avalanşa de cazuri cu care a debutat epidemia, aş considera că aţi făcut, totuşi, o treabă bună.

— Nu cred că aţi mai avea aceeaşi părere dacă boala ar atinge atât de distrugător spitalul dumneavoastră, replică ea.

— Aici, aveţi perfectă dreptate, spuse Ralph. Ideea unei noi epidemii Ebola mă sperie. De aceea, poate, îmi doresc atât de mult să cred în teoria oficială lansată de CDC. Dacă ea este reală, atunci pericolul aproape că a trecut.

— Ah, Dumnezeule! exclamă brusc Marissa. Am fost atât de preocupată de propria mea persoană încât am uitat de Tad. Cred că Dubchek a şi aflat deja că Tad m-a ajutat să intru în laborator. Trebuie să mă întorc imediat să rezolv treburile.

— Vă las să plecaţi cu o singură condiţie, spuse Ralph. Mâine este sâmbătă şi aş dori să luăm cina împreună. Acceptaţi?

— Sunteţi un dulce. Propunerea dumneavoastră este într-adevăr minunată.

Marissa se ridică şi îl sărută pe Ralph pe frunte. Era atât de galant! Păcat că nu era prea seducător!

Întorcându-se la Centru, Marissa îşi dădu seama că furia ei împotriva lui Dubchek cedă locul fricii de a-şi pierde postul şi sentimentului de vină faţă de şeful ei. Ralph avusese dreptate: ea nu jucase până acum de partea echipei.

Îl găsi pe Tad în laboratorul de virologie, lucrând la un nou proiect de cercetare vizând Sida. Când o văzu pe Marissa intrând, îşi acoperi, faţa cu braţul, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de ceva periculos.

— E chiar atât de grav? întrebă ea.

— Mai rău! spuse Tad.

— Îmi pare extrem de rău. Dar cum a aflat?

— M-a întrebat pe mine, îi zise Tad.

— Şi i-ai spus?

— Da. Nu pot să mint. În plus, m-a întrebat şi dacă ieşim împreună în oraş.

— Şi i-ai spus şi asta? întrebă Marissa înnebunită.

— De ce nu? Răspunde Tad. Şi apoi, astfel, i-am dovedit că nu aduc chiar pe oricine în laborator.

Marissa încercă să-şi revină. După câteva minute, punând o mână pe umărul lui Tad, zise:

— Regret mult că ţi-am produs atâtea necazuri. Aş putea să-mi răscumpăr greşeala invitându-te diseară să luăm cina împreună?

Faţa lui Tad se lumină:

— Mai întrebi? E o idee grozavă.

La ora şase Tad apăru în biroul Marissei, pe care o urmă până la

maşină. Plecară împreună spre supermarket. El alese două cotlete duble de viţel, lăsându-i Marissei plăcerea de a lua cartofi şi salată. După ce puse cumpărăturile în coşul ei, Tad insistă să cumpere şi o sticlă cu vin. O sfătui pe Marissa să plece acasă şi să înceapă să pregătească cina. În timp ce mergea spre casă, ea ascultă picăturile de ploaie care cădeau pe parbriz şi se gândi că luni dimineaţă, la prima oră, va trebui să vorbească cu Dubchek. Între două persoane rezonabile, orice lucru se poate aranja.

Marissa intră şi într-o patiserie pentru a lua două prăjituri. Apoi, opri maşina în spatele casei, cât mai aproape de uşa de la bucătărie, pentru a putea transporta mai uşor alimentele. Îi părea bine că a ajuns înaintea lui Tad. Soarele era încă la asfinţit, însă peste oraş se lăsase înserarea. Marissa fu chiar obligată să încerce mai multe chei până o găsi pe cea potrivită. Aprinse lumina în bucătărie şi se miră că micuţul Taffy nu-i sărise încă în braţe. Îl strigă de câteva ori, gândindu-se că poate familia Judson îl luase la ea pentru vreun oarecare motiv. Trecu apoi prin culoarul ce ducea spre living, aprinse lumina şi-l strigă din nou:

— *Ta... a... a... affy!*

Neprimind niciun răspuns, Marissa urcă scara, gândindu-se că poate câinele e într-una din camerele de la etaj. Deodată îl zări, culcat la podea, lângă fereastră, cu capul aplecat într-un fel bizar şi îngrijorător.

— Taffy! ţipă Marissa disperată, căzând în genunchi lângă trupul câinelui.

Dar înainte de a-l fi putut atinge, simţi o lovitură puternică în cap, care o dezechilibră. Instinctiv îşi proteja faţa cu palmele, dar agresorul o lovi din nou cu violenţă peste corp. Sistemul de alarmă SOS se afla în buzunarul vestei pe care o purta. Dar chiar când reuşi să stabilească contactul, o nouă lovitură o culcă la pământ. În acea clipă alarma se declanşă. Îl auzi pe Tad ţipând. Făcu eforturi să se ridice şi îl văzu pe Tad bătându-se cu un bărbat masiv şi solid. Reuşi să iasă pe uşa din spate şi alergă spre locuinţa familiei Judson pentru a cere ajutor. Traversă peluza şi aleea ce despărţea cele două grădini. Ajungând la vecini, Marissa îi rugă să sune la poliţie, fără a le mai da nicio explicaţie. Apoi se întoarse acasă şi începu să-l caute pe Tad. Acesta nu era nici în living, nici în bucătărie, în schimb uşa de la intrare era deschisa. Domnul Judson sosi alergând:

— Soţia mea a anunţat poliţia, zise el.

— Era un prieten la mine, spuse Marissa din ce în ce mai speriată. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el.

— Uitaţi-vă, se vede ceva, zise Judson arătând cu degetul.

Marissa zări o siluetă traversând aleea. Era Tad. Îngrijorată, fugi spre el şi trecându-i braţul pe după gâtul ei, îl ajută să intre în casă.

— Din păcate am fost trântit la pământ, spuse Tad frecându-şi capul cu mâna. Când mi-am revenit puţin, am văzut tipul care te-a atacat. A plecat cu o maşină care-l aştepta.

Marissa îl duse pe Tad în bucătărie şi îi şterse cu un prosop ud fruntea. Avea doar o leziune uşoară.

— Avea tipul ăsta un braţ greu! Se miră Tad.

— Ai avut noroc că nu te-a lovit mai tare. Oare avea şi armă?

— Asta îmi mai lipsea, s-o fac şi pe eroul, spuse Tad. Oricum, am

văzut că avea o servietă.

— O servietă?

— Da, şi era destul de bine îmbrăcat, zise Tad.

Nu arăta ca un vagabond.

— L-aţi putea identifica? întrebă domnul Judson.

Tad ridică din umeri:

— Mă îndoiesc. Totul s-a întâmplat atât de repede. În depărtare se auzi un sunet de sirenă. Era maşina poliţiei. Judson îşi privi ceasul:

— Au venit repede.

— Taffy! strigă Marissa aducându-şi aminte de câine.

Trecu prin bucătărie fugind, urmată de Tad şi domnul Judson. Câinele nu se mişcase şi Marissa îl luă în braţe uşor. Îşi dădu seama că Taffy avea gâtul rupt. Dacă până acum, ea îşi păstră sângele rece, văzând trupul neînsufleţit al câinelui ei drag, începu să plângă. Judson, reuşi în cele din urmă să o convingă să lase animalul jos, iar Tad o luă în braţe, încercând să o consoleze.

Cei doi poliţişti intrară în casă şi Marissa îi găsi competenţi şi eficienţi. Ei priviră geamul spart al ferestrei din living şi apoi îi explică Marissei de ce alarma nu a funcţionat imediat: intrusul sparse geamul şi intrase fără a ridica fereastra. Apoi, metodic, poliţiştii şi-au notat toate informaţiile. Când au întrebat-o dacă lipseşte ceva din casă, Marissa mărturisi că încă nu verificase. Apoi le vorbi despre Taffy, izbucnind din nou în plâns. Poliţiştii o întrebară dacă doreşte să meargă la spital, însă ea refuză.

După ce poliţiştii şi Judson plecară, Marissa şi Tad se aşezară la masa din bucătărie, privind alimentele încă nedespachetate.

— Îmi pare rău de cele întâmplate, spuse Marissa frecându-şi uşor tâmplele care o dureau.

— Nu spune prostii, replică Tad. Hai să cinăm în oraş.

— N-am chef să merg într-un restaurant. Dar nici nu mai vreau să stau aici. Am putea oare să mergem la tine să mâncăm?

— Nici vorbă, zise Tad glumind. Haide!

— Scuză-mă doar câteva minute până mă schimb, spuse Marissa.

Capitolul 10

20 mai 1986

Dimineaţa de luni o găsi pe Marissa plină de angoase. Weekend-ul nu fusese reuşit, iar ziua de vineri îi amintea numai lucruri îngrozitoare. Mai

întâi cearta cu Dubchek, apoi agresiunea şi în cele din urmă pierderea lui Taffy. Sâmbătă seara se întâlnise cu Ralph, aşa cum promisese, iar după ce îi povesti cele întâmplate el o sfătui să-şi ea un concediu. Îi mai zise că între timp se vor linişti şi lucrurile la CDC. Dar cum Marissa insista să-şi continue munca, el o sfătui să se ocupe de altceva, nu tot de Ebola. Ea trebui să refuze propunerea lui şi de această dată.

— Atunci, cel puţin staţi liniştită, nu mai faceţi valuri, îi recomandă Ralph.

În acea dimineaţă de luni, Marissa se gândi că totuşi Dubchek era un om echilibrat, care suferise mult de pe urme morţii soţiei sale. Ea trebuia să-i acorde o şansă.

Ajungând la birou, găsi o nouă notă de serviciu. Crezuse iniţial că era de la Dubchek, dar citind însemnarea de pe plic, constată că era chemată în audienţă la dr. Carbonera, administratorul Serviciului de Investigaţii Epidemiologice (EIS), care era, de fapt, adevăratul ei şef.

Biroul doctorului Carbonera era la primul etaj şi în timp ce urca scările, Marissa se întrebă dacă oare urma să fie concediată. Biroul era mare şi confortabil, cu o hartă a lumii înşirată pe unul din pereţi. Harta era plină de steguleţe mici şi roşii ce semnalau locul din lume unde se afla în misiune vreun agent al acestui serviciu. Dr. Carbonera era un bărbat liniştit, cu un aspect paternal şi cu părul de un gri rebel. Îi făcu semn Marissei să se aşeze şi să aştepte să termine de vorbit la telefon. După ce aşeză receptorul în furcă, el abordă un surâs călduros care o mai linişti puţin. La început, doctorul îşi exprimă regretul că ea fusese victima unei agresiuni şi îi transmise condoleanţe pentru pierderea câinelui. Marissa era uimită. În afară de Tad, Ralph şi familia Judson credea că nimeni nu a mai aflat despre întâmplarea de vineri.

— Am intenţia de a vă oferi câteva zile de vacanţă, îi spuse Carbonera. După o experienţă aşa de neplăcută, o schimbare de decor o să vă facă bine.

— Vă mulţumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, îi spuse Marissa. Dar ştiţi, de fapt, eu aş vrea să-mi continui cercetările. Munca mă va redresa şi apoi sunt aproape convinsă că ciclul acesta de epidemii nu s-a oprit încă.

Carbonera îşi luă pipa, apoi zise:

— Din păcate, în cazul bolii Ebola sunt o serie de chestiuni neelucidate încă. De altfel, v-am chemat să vă anunţ că începând de astăzi, sunteţi transferată de la Departamentul de virologie la Departamentul de bacteriologie. Puteţi să păstraţi acelaşi birou. Sunt sigur că veţi găsi această nouă îndeletnicire la fel de pasionantă.

Spunând acestea, Carbonera trase un nor de fum din pipa sa.

Marissa era înmărmurită. Pentru că, această mutare era, de fapt, echivalentă cu o concediere.

— Aş putea să vă spun o groază de poveşti, reluă Carbonera, dar în realitate acest transfer a fost făcut la cererea personală a doctorului Morrison, directorul CDC, care a dorit să părăsiţi Departamentul de virologie şi să lăsaţi de o parte afacerea Ebola.

— Nu cred nimic din ce-mi spuneţi! strigă Marissa. Singurul vinovat

de asta este dr. Dubchek!

— Nu, nu este vorba de Dubchek, zise cu gravitate Carbonera. Chiar dacă atunci când a aflat nu s-a opus.

Pentru că Marissa avea pe buze un zâmbet ironic, doctorul continuă:

— Ştiu că între voi doi s-a produs un incident, dar...

— Mi-a făcut numai greutăţi de când i-am respins avansurile, mărturisi Marissa.

— Îmi pare rău că spuneţi astfel de lucruri, spuse Carbonera calm. Poate c-ar fi mai bine să vă explic totul. Dr. Morrison a fost contactat de către Calvin Markham, un membru extrem de influent al supracomisiei de finanţe de pe lângă Camera reprezentanţilor în Departamentul Sănătăţii şi al Problemelor Sociale. După cum ştiţi această supracomisie decide creditele anuale ale Centrului. De fapt, deputatul a insistat ca dumneavoastră să părăsiţi echipa care lucrează asupra bolii Ebola. În niciun caz Dubchek.

Marissa era de-a dreptul stupefiată. Ideea, că un membru al Congresului Statelor Unite i-a cerut directorului CDC să o înlăture din echipa care lucrează la Ebola, i se părea incredibilă.

— Deputatul Markham m-a desemnat nominal? întrebă ea, încercând să-şi regăsească vocea.

— Da, spuse Carbonera. Mă credeţi, dar şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare.

— Dar de ce?

— Nu s-au dat explicaţii. Şi a fost mai mult un ordin decât o cerere. Se pare că din motive politice. N-am avut de ales. Cred că o să înţelegeţi.

— Exact. Totuşi, deocamdată, nu reuşesc să înţeleg nimic. Dar oricum asta m-a făcut să mă răzgândesc în legătură cu vacanţa. Cred că am nevoie de câteva zile liniştite ca să-mi revin.

— Perfect, zise doctorul. Mă voi ocupa chiar eu de asta... Puteţi merge chiar de azi în vacanţă. Vă veţi odihni bine şi cred că veţi reveni la lucru în plină formă. De altfel, ţin să vă spun că nu avem ce să vă reproşăm în legătură cu munca dumneavoastră. Dimpotrivă, credem că aţi lucrat foarte bine. Acele epidemii de Ebola ne-au speriat pe toţi. De acum înainte, veţi face parte din echipa care studiază bacilul tifidei şi cred că vă veţi înţelege foarte bine cu personalul care conduce acest proiect şi anume dr. Harriet Samford.

□□□

Marissa se întoarse la birou tulburată. Nici prin cap nu i-ar fi trecut dimineaţă, când sosise la Centru, că va fi obligată să plece în concediu. Se gândi dacă Ralph ar mai fi dispus să o ia cu el în Caraibe. Cu o seară înainte îi propusese aşa ceva, dar ea îl refuzase. Totuşi perspectiva acestei vacanţe în doi nu-i prea surâdea. Ea ţinea la el ca la un prieten, dar nu voia să meargă mai departe.

Fără Taffy casa i se părea goală şi prea liniştită. Marissa ar fi dorit enorm să se culce şi să lenevească în pat, dar ştia că asta îi va agrava depresia şi nu putea să lase să se întâmple una ca asta. Pe de altă parte,

nu putea accepta versiunea lui Carbonera. Simpla intervenţie a unui parlamentar nu produce, în general, efecte atât de rapid. Probabil că dacă s-ar interesa ar afla că Markham este un vechi şi bun prieten al lui Dubchek. Îşi privi patul cu perne moi, dar contrar tentaţiei se gândi că trebuie să întreprindă ceva. Depresia ce o doborâse după plecarea lui Roger era încă vie în mintea sa. În locul resemnării şi acceptării faptelor, Marissa se decise că trebui să acţioneze. Dar cum? Asta era întrebarea.

În câteva minute îşi pregăti valiza, iar apoi telefonă la agenţia Delta pentru a-şi rezerva un loc la prima cursă spre Washington.

□□□

— Este un birou de informaţii chiar în spatele uşii, îi spuse taximetristul, arătându-i peronul serviciilor administrative ale Congresului.

La intrare Marissa şi geanta sa fură controlate pentru a se depista un eventual port de armă. Apoi ea întrebă unde se află biroul domnului Markham şi află că este la etajul patru.

În cele din urmă reuşi să găsească biroul lui Markham şi când ajunse în dreptul său observă că uşa era întredeschisă. Ea intră, chiar dacă nu era aşteptată, sperând ca surpriza să joace în favoarea ei. Din păcate, deputatul lipsea.

— Este plecat la Houston şi revine abia după trei zile. Doriţi să stabiliţi o întâlnire?

— Nu ştiu, răspunse Marissa.

— Doriţi să vorbiţi cu domnul Abrams, secretarul administrativ al deputatului?

— De ce nu? replică Marissa.

De fapt nici n-ar fi ştiut cum să-l abordeze pe Markham. Să-l fi întrebat, oare, direct dacă a încercat să-i facă un serviciu lui Dubchek, eliminând-o pe ea din echipa ce studiază Ebola?

În timp ce Marissa îşi tot frământa mintea cu presupuneri neliniştitoare, un bărbat tânăr, brunet, care să fi avut în jur de douăzeci şi cinci de ani, se prezentă întinzându-i mâna cu un aer extrem de serios:

— Michael Abrams. Cu ce vă pot fi de folos?

El aborda un surâs care Marissei nu i se păru natural.

— Aş vrea să vă vorbesc, spuse ea.

Abrams o invită în cabinetul deputatului, o încăpere largă şi înaltă, cu un birou de culoare acaju în centru, situat între drapelul american, de o parte şi cel texan, de cealaltă parte. Pereţii erau decoraţi cu fotografii care-l înfăţişau pe deputat dând mâna cu diverse personaje celebre, printre care şi ultimii preşedinţi de la Casa Albă.

— Sunt dr. Blumenthal, începu Marissa imediat ce se aşeză. Numele meu vă spune ceva? Michael făcu semn că nu.

— De ce? Ar trebui? întrebă la fel de amabil secretarul.

— Într-un fel… spuse Marissa ezitând.

— Sunteţi din Houston?

— Nu, din Atlanta. Lucrez la CDC.

Marissa îl privi cu atenţie. Se aştepta la o reacţie relevantă, dar

Michael nu avu niciuna.

— CDC, repetă el. Sunteţi aici în calitate oficială?

— Nu, recunoscu Marissa. Este vorba de relaţiile pe care deputatul Markham le are cu Centrul. Ştiu că era foarte interesat de anumite probleme de la CDC.

— *«Anumite probleme»* nu sunt cele mai potrivite cuvinte, zise cu circumspecţie Michael. El este interesat de toate problemele ce ţin de sănătatea publică. Domnul Markham a depus o mulţime de proiecte de legi asupra sănătăţii publice în Congres. El a introdus recent câteva texte cu privire la limitarea imigraţiei medicilor absolvenţi ai universităţii din străinătate, un text ce instituează demiterea obligatorie în caz de greşeli medicale, un altul care limitează creditele federale destinate dezvoltării asistenţei medicale…

Michael abia îşi mai trăgea suflul.

— Foarte impresionant, zise Marissa. Este vizibil că se interesează mult de medicina americană.

— Într-adevăr, spuse Abrams. În altă ordine de idei, tatăl său a fost un excelent medic practician.

— Dumneavoastră nu ştiţi dacă era interesat de un anume proiect de la CDC?

— Nu.

— Şi cred că nu se întâmplă nimic aici cu care să nu fiţi la curent?

Michael zâmbi.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, zise Marissa ridicându-se.

Îşi dădu seama că nu aflase prea multe de la Michael Abrams.

Ajungând în stradă se simţi din nou descurajată. Nu avea impresia că se ocupă util de situaţia ei. De asemenea, nici nu ştia ce să facă: să stea încă trei zile la Washington pentru a-l aştepta pe Markham sau să se întoarcă la Atlanta. În cele din urmă se hotărî să rămână. Îşi luă o camera la un hotel din Georgetown, un colţ elegant al Washingtonului. Tot gândindu-se la deputat şi la prietenia lui cu Dubchek, îi veni în minte o idee. Sări în primul taxi.

— La Comisia Electorală Federală, dacă ştiţi unde este.

Şoferul, un negru frumos se întoarse spre ea:

— Micuţa mea doamnă, dacă există vreun colţişor în Washingtonul ăsta şi eu să nu-l ştiu, vă duc pe gratis.

Satisfăcută, Marissa se destinse şi lăsă şoferul să conducă.

Un sfert de oră mai târziu se afla în faţa unei construcţii destul de recente, situată în centrul oraşului. La intrare, un gardian în uniformă îi atrase atenţia că trebuie să semneze în registru.

Marissa intră într-un oficiu de la parterul clădirii. Acolo patru femei lucrau cu zel în spatele unor birouri din metal. Când o zări, una din femei o întrebă cu ce o poate ajuta.

— Mă interesează, zise Marissa zâmbind, finanţarea campaniei unui parlamentar. Mi se pare că datele sunt publice.

— Desigur, răspunse dactilografa ridicându-se. Vă interesează finanţarea sau cheltuielile?

— Finanţarea, zise Marissa ezitând.

— Despre ce parlamentar este vorba?

— Markham, spuse Marissa. Calvin Markham.

— Care selecţie vă interesează? întrebă dactilografa cu mâna gata pregătită pentru a apăsa un buton.

— Ultima, cred, spuse Marissa.

De fapt, ea nici nu ştia ce căută o legătură între Markham şi Dubchek, sau între deputat şi CDC.

Maşina acţionată de dactilografă se puse în mişcare şi documentele începură să treacă în viteză pe ecran. Secretara îi arătă Marissei cum funcţionează maşina şi cum poate regla viteza.

— Este cinci cenţi copia, îi mai spuse femeia. Introduceţi moneda în fanta aceasta. Dacă aveţi probleme, chemaţi-mă.

Marissa era extrem de mirată atât de maşina asta formidabilă, dar şi de informaţiile pe care le furniza. Privind numele şi adresele celor care au susţinut cu bani grei realegerea lui Markham, Marissa îşi dădu seama că cei care îl susţinuseră erau din cele mai diferite colţuri ale ţării, nu doar din Texas. Deoarece numele erau trecute în ordine alfabetică, ea se grăbi să ajungă la litera *«D».* Deşi se uită cu atenţie, nu văzu nicăieri numele Dubchek. Era oricum o idee nebunească. Şi apoi de unde să aibă Cyrill atâţia bani pentru a face presiune asupra lui Markham. În mod cert influenţa lui nu era de ordin financiar. Marissa urmări lista în continuare şi observă că foarte mulţi din cei care-l susţinuseră material pe Markham erau medici. În cele din urmă, se hotărî să copieze lista donatorilor, gândindu-se că i-ar mai putea fi utilă. Apoi, mulţumind secretarei, Marissa ieşi şi luă un taxi. În drum spre hotel, îşi mai aruncă ochii pe lista donatorilor. Deodată, la o curbă, foile îi căzură din mână şi când le strânse îi sări în ochi numele doctorului Ralph Hempston. Ar putea fi o simplă coincidenţă, însă Marissa se gândi ce mică e lumea, totuşi. Unul din lucrurile care o deranjau la Ralph era spiritul lui ultraconservatorist. Asta ar fi putut pleda pentru ideea că Ralph l-ar fi susţinut financiar pe un deputat ca Markham.

Era ora cinci şi jumătate când Marissa, aprecia ca fiind confortabil salonul hotelului. Trecând pe lângă standul de ziare, ea văzu manşeta afişată de *«Washington Post»: «Ebola atacă din nou».*

Marissa luă un ziar. Subtitlul suna astfel: *«Ultimul flagel terorizează Oraşul iubirii fraterne».* Ea căută în geantă o monedă pentru a plăti, apoi continuă să citească articolul în drum spre ascensor. Erau trei cazuri de Ebola la clinica chirurgicală Berson, din Abington, Pennsylvania, aproape de Philadelphia. Articolul descria panica ce cuprinsese populaţia din micul oraş periferic. În ascensor, Marissa citi o declaraţie pretinsă a fi a lui Dubchek conform căreia epidemia era pe cale de a fi stopată şi că populaţia trebuie să stea liniştită, neexistând motive de panică. Ajunsă în cameră, ea privi paginile din interior ale ziarului care prezentau şi fotografii de la clinica Berson, atât de asemănătoare, după opinia Marissei, cu cele de la Phoenix. Termină de citit articolul şi puse ziarul pe birou. Apoi se privi în oglindă. Era în vacanţă şi oficial nu mai făcea parte din echipa ce studia Ebola, dar simţea că trebuie să continue ancheta pentru propriul ei interes. Se hotărî să plece la Philadelphia cu trenul, aşa

că în câteva minute, bagajele fură gata.

□□□

De la gara din Philadelphia, Marissa luă un taxi până la Abington. La clinica Berson fu impresionată de barajul poliţiei. Înainte de a încerca să pătrundă în clădire, ea întrebă un reporter dacă a fost decretată carantina.

— Nu, răspunse ziaristul care încerca să acosteze un medic ce traversa liniştit mulţimea. Poliţia se află aici pentru a interveni prompt în caz că se decretează carantina.

Cu ajutorul legitimaţiei CDC, Marissa intră fără probleme în clinică. Şi această clădire era la fel de nouă şi de modernă ca spitalele din Los Angeles, Saint Louis sau Phoenix, unde se depistase Ebola. În timp ce se îndrepta spre biroul de informaţii, Marissa se întrebă din ce motiv virusul ataca doar pacienţii care frecventau aceste spitale moderne şi elegante.

În holul de la intrare era multă lume, dar nu era nici pe departe haosul cunoscut de ea la Phoenix. Oamenii păreau neliniştiţi, dar nu înspăimântaţi. La biroul de informaţii Marissa află că bolnavii cu Ebola erau izolaţi la etajul al cincilea, în timp ce Marissa se îndreptă spre ascensor o voce îi strigă:

— Mă scuzaţi… Vizitatorii nu sunt primiţi.

Ea îi arătă atunci legitimaţia şi bărbatul îşi ceru scuze:

— Mă iertaţi. Luaţi ultimul lift. Singurul care urcă la etajul cinci.

Când Marissa ajunse la etajul izolat, o infirmieră îi şi înmână hainele de protecţie. Ea se bucură nespus, căci în hainele acestea cu masca pe faţă şi cu părul strâns sub basca protectoare, era mult mai greu de recunoscut.

— Scuzaţi-mă, vă rog, au sosit cumva medicii de la CDC? întrebă Marissa două infirmiere care stăteau de vorbă.

— Nu ştiu nimic, zise cea mai în vârstă dintre ele.

— Tipii de la CDC au plecat de aici acum o jumătate de oră, spuse cealaltă infirmieră. Cred că sunt în biroul administraţiei. Vreţi să vă conduc până acolo?

— Ah, nu. Nu era ceva foarte urgent, se repezi Marissa. Cum se simt cei trei pacienţi?

— Acum, sunt deja şapte, răspunse prima infirmieră care o întrebă pe Marissa cine este.

— Sunt de la CDC, zise ea fără a-şi spune numele. Dumneavoastră?

— Din nefericire, noi suntem infirmierele care, în general, lucrăm în acest sector. Ne ocupăm şi până acum cu izolarea pacienţilor care se aflau într-un stadiu de rezistenţă scăzută la boală, dar niciodată de oameni infestaţi cu un virus mortal şi atât de contagios. Să ştiţi că ne pare bine că aţi venit atât de repede.

— La început, întotdeauna există un sentiment de frică, le spuse Marissa în timp ce intră în sala infirmierelor. Dar, să ştiţi, că eu am lucrat şi în celelalte trei cazuri de epidemii Ebola şi nu m-am infectat. Dosarele pacienţilor sunt aici sau în rezerve?

— Aici, zise infirmiera mai în vârstă, arătând cu mâna o etajeră dintr-un colţ.

— Bolnavii cum se simt?

— Foarte rău. În toată activitatea mea până acum nu am văzut nişte pacienţi atât de grav bolnavi. Le asigurăm o gardă specială permanentă, 24 de ore din 24, dar, din păcate, ei se simt din ce în ce mai rău.

Marissa înţelegea perfect descurajarea trăită de infirmiere. Bolnavii de Ebola, în starea lor finală, deprimă în general personalul medical.

— Ştiţi cumva care dintre pacienţi a fost internat primul?

Infirmiera mai în vârstă aduse de la raftul cu dosare, unul dintre ele şi întinzându-l Marissei, spuse:

— Dr. Alexi a fost primul caz.

Marissa deschise dosarul. Pacientul avusese toate simptomele caracteristice. În schimb, nu găsi niciun fel de date care să indice o eventuală vizită a bolnavului în străinătate, posibile contacte cu diverse animale sau relaţii cu alţi pacienţi infestaţi din celelalte trei epidemii ale virusului. Totuşi, când află că dr. Alexi era şeful clinicii de oftalmologie din clinică rămase stupefiată. Oare Dubchek să fi avut dreptate?

Neştiind cât timp va mai putea rămâne în preajma pacienţilor, Marissa îşi manifestă dorinţa de a-i vizita. Punându-şi ochelarii de protecţie, ea intră în rezerva doctorului Alexi.

— Bolnavul este conştient? întrebă pe Marie, una din infirmierele care supraveghea pacientul.

Doctorul era culcat pe spate, cu gura deschisă şi cu ochii fixaţi pe plafon. Pielea sa era de un galben pal, care avertiză pe Marissa în legătură cu moartea lui apropiată.

— Are momente de luciditate, zise infirmiera. Vorbeşte puţin şi apoi deodată nu mai spune nimic. Tensiunea arterială e în continuă scădere. Am înţeles că se află în faza finală a bolii.

— Doctore Alexi, spuse Marissa atingându-i uşor braţul.

El îşi întoarse lent capul spre ea. Remarcă o leziune mare sub ochiul său drept.

— Mă auziţi doctore? Bărbatul făcu semn că da.

— Aţi fost recent în Africa? Doctorul făcu semn că nu.

— Aţi participat la congresul de chirurgie al pleoapelor de la San Diego, în urmă cu câteva luni?

Bolnavul schiţă cuvântul «da». Probabil că Dubchek avusese dreptate. Era prea multă coincidenţă: primele victime ale fiecărei epidemii au fost întotdeauna medici care au participat la congresul de la San Diego.

— Doctore Alexi, începu Marissa alegându-şi cuvintele potrivite, aveţi prieteni la San Diego, San Louis sau Phoenix? I-aţi văzut recent?

Înainte, însă ca ea să termine de pus întrebările necesare, pacientul îşi pierdu din nou cunoştinţa.

— Uitaţi, aşa se întâmplă mereu, spuse infirmiera, care se apucă să-i măsoare din nou tensiunea.

Marissa se gândi să mai aştepte câteva minute, sperând că bolnavul îşi va reveni, iar ea îşi va putea continua interviul. Atenţia îi era mereu atrasă de leziunea de sub ochi şi o întrebă pe infirmieră de unde

provenea.

— Soţia sa a mărturisit că doctorul a fost agresat.

Apoi ea continuă:

— Tensiunea scade mereu. Infirmiera îşi ridică în cele din urmă capul, şi descurajată puse stetoscopul de o parte.

— A fost atacat înainte de a se îmbolnăvi? întrebă Marissa.

— Da. Şi cred că agresorul l-a lovit în faţă atât de puternic încât nu a mai avut energia necesară de a riposta.

Telefonul interior sună:

— Marie, în rezervă se afla un medic de la CDC?

Infirmiera o privi pe Marissa, apoi spuse:

— Da.

— Se află chiar în camera doctorului Alexi? Se auzi o voce de femeie.

— Da, zise infirmiera.

— Bine, nu-i spune nimic. Vin eu acolo imediat, spuse o altă voce.

Pulsul Marissei bătea cu putere. Recunoscu vocea lui Dubchek. Privi disperată în cameră un loc unde s-ar putea ascunde. O clipă, se gândi să o întrebe pe infirmieră dacă mai era o altă ieşire, însă, imediat se gândi că ar fi fost ridicol şi oricum era deja prea târziu. Pe culoar se auziră paşi şi în câteva secunde, Cyrill intră în rezervă, potrivindu-şi ochelarii.

— Marie? întrebă el.

— Da, spuse infirmiera.

Marissa se îndreptă atunci direct spre uşă, însă mâna lui Dubchek se opri pe braţul ei. Era imobilizată. Totul riscă să se transforme într-o scenă penibilă în faţa unui muribund. Îi era frică de reacţia lui Dubchek, care ar fi putut fi violentă, gândindu-se la faptul că ea încălcase aproape toate regulile.

— Pentru Dumnezeu, ce faceţi aici? o întrebă el la ureche, fără a slăbi strânsoarea braţului.

— Aveţi măcar puţin respect faţă de un muribund, îi zise Marissa reuşind, printr-o smucitură, să-şi elibereze braţul.

Ea părăsi rezerva, iar Dubchek o urmă. Îşi scoase hainele de protecţie şi le înmână infirmierei care i le dăduse. Dubchek făcu la fel.

— Vreţi să faceţi carieră bătându-vă joc de autorităţi? întrebă el izbucnind de furie. Pentru Dumnezeu ce aveţi de gând, de fapt?

— Prefer să nu discut despre asta, spuse Marissa.

Văzuse că Dubchek, pentru moment, nu avea dispoziţia necesară unor discuţii raţionale, se îndreptă spre ascensor.

— Cum adică nu vreţi să vorbiţi? Pentru cine vă păstraţi atunci?

El prinse din nou braţul Marissei, întorcând-o cu faţa spre el. Ea reuşi, totuşi, să se calmeze cât de cât:

— Cred că, pentru moment, amândoi suntem puţin tulburaţi, aşa că nu putem discuta raţional.

— Tulburaţi? explodă Dubchek. Ascultaţi-mă bine, micuţa mea doamnă: îl pot oricând suna pe Morrison să-i cer să vă trimită în concediu obligatoriu în locul acestor câteva zile de vacanţă. Şi dacă el refuză, atunci să ştiţi că aş putea cere o anchetă oficială.

— Asta îmi convine de minune, zise Marissa privindu-l în ochi cu

sânge rece. Sunt atâtea lucruri bizare şi neclare în aceste epidemii de Ebola, pe care dumneavoastră nu le puteţi accepta, încât cred că o anchetă oficială ar fi singurul lucru care v-ar mai lipsi.

— Ieşiţi de aici înainte ca să vă dau eu afară! ţipă Dubchek.

— Cu plăcere, îi răspunse Marissa.

Ieşind din spital, ea îşi dădu seama că tremura. Detesta scenele şi în plus se simţea plină de o furie justificată. În drum spre aeroport, încercă să se gândească la altceva, dar mereu îi revenea în minte discuţia avută cu Dubchek. Ea îşi asumase un risc enorm venind la clinica Berson, iar Cyrill avea şi el dreptate într-un fel.

Aşteptând avionul care urma să o ducă la Atlanta, Marissa merse într-o cabină telefonică şi îl sună pe Ralph. El răspunse imediat şi recunoscându-i vocea, îi spuse că fusese extrem de îngrijorat în legătură cu dispariţia ei neaşteptată. O întrebă apoi unde este şi de ce nu-l anunţase că plecase din Atlanta.

— Am fost la Washington şi acum sunt la Philadelphia, explică Marissa. Tocmai aştept avionul spre casă.

— Sunteţi la Philadelphia din cauza noii epidemii?

— Da, zise ea. De fapt, s-au petrecut multe lucruri de când nu ne-am văzut. Mă rog, e o lungă istorie la mijloc, dar esenţialul este că nu aveam dreptul să merg la Philadelphia, iar Dubchek m-a depistat şi a avut un acces de furie. Probabil că acum sunt deja în şomaj. Cunoaşte-ţi pe cineva care să aibă nevoie de un pediatru?

— Nicio problemă, spuse Ralph. Aş putea să vă găsesc o slujbă chiar aici, la spitalul universitar. Ce număr are zborul dumneavoastră. Aş putea veni să vă aştept la aeroport. Aş vrea să-mi spuneţi şi ce a fost atât de urgent că aţi plecat cu primul avion fără a mă anunţa.

— Vă mulţumesc pentru amabilitate, dar nu trebuie să vă deranjaţi. Mi-am lăsat Honda la aeroport.

— Atunci poate mergem la un restaurant.

— Cred că voi ajunge foarte târziu, spuse Marissa. Şi apoi trebuie să trec şi pe la CDC. Mai am de făcut un lucru până să vină Dubchek înapoi.

— Nu cred că e o idee foarte bună, îi spuse Ralph. De fapt, ce puneţi la cale?

— Nimic grav, credeţi-mă, zise Marissa. Vreau doar să mai dau un tur prin laboratorul cu maximă izolare.

— Dar nu aţi obţinut autorizaţia.

— Nu asta este problema. Mă pot strecura, zise ea.

— Eu, totuşi, vă sfătuiesc să evitaţi CDC. Şi apoi, nu uitaţi, că de când aţi intrat în acel laborator aţi început să aveţi numai necazuri.

— Ştiu, recunoscu Marissa. Dar trebuie să o fac. Această afacere cu virusul Ebola mă înnebuneşte.

— Bine, faceţi cum credeţi. Vă aştept, însă, pe la mine după ce vă terminaţi treburile.

— Ralph, spuse Marissa adunându-şi tot curajul pe care-l avea pentru a-i pune o întrebare. Cunoaşteţi un oarecare deputat Markham?

Urmă o scurtă pauză, apoi:

— Am auzit de el, spuse Ralph.

— Este adevărat că i-aţi subvenţionat campania?

— Ce întrebări curioase pentru o discuţie la un telefon public!

— Deci? Insistă Marissa.

— Da, recunoscu Ralph. De mai multe ori l-am susţinut. Am găsit că ideile sale în legătură cu medicina americană erau destul de interesante.

Apoi, după ce îi promise că va trece pe la el diseară, Marissa închise telefonul. Era mulţumită că abordase subiectul despre Markham şi în plus era fericită că Ralph fusese atât de cinstit să recunoască susţinerea financiară a deputatului. În timpul zborului se gândi la ipoteza care înflorea, zi de zi, tot mai mult, în mintea ei, dar care era atât de îngrozitoare încât nu voia să-i dea consistenţă. Începu, apoi, să se întrebe dacă nu cumva şi agresiunea asupra ei nu fusese ceva mai mult decât o simplă încercare de furt întâmplător.

Capitolul 11

20 mai 1986, seara

Părăsind aeroportul, Marissa se duse direct spre Tad. Nu-i mai telefona, gândindu-se că dacă este aşa de târziu, oricum este acasă.

Când se opri în faţa blocului, constată că în apartamentul lui era încă lumină.

— Marissa! strigă uimit Tad, care avea în mână un ziar medical. Ce vânt te aduce aici?

— Aş vrea să-l văd pe bărbatul care locuieşte aici, zise Marissa. Fac un sondaj asupra tipurilor de unt din cacao.

— Glumeşti?

— Bineînţeles, îi spuse Marissa exasperată. Ce faci? Ai de gând să mă ţii toată noaptea aici, la uşă?

Autoritatea Marissei o uimi chiar şi pe ea.

— Ah, scuză-mă, zise Tad făcându-i loc să intre. Ajunsă în hol, observă pe etajera de lângă uşă cheile şi cartela de intrare în laboratorul lui Tad.

— Ţi-am telefonat toată ziua, spuse el. Unde-ai fost?

— Am ieşit, zise Marissa ambiguu. Am avut încă o zi interesantă.

— Am aflat că ai fost transferată de la Departamentul de virologie, îi spuse Tad. Şi apoi, dintr-o dată mi s-a spus că ai plecat în vacanţă. Ce se întâmplă, de fapt?

— Şi eu aş vrea să ştiu, zise ea, aşezându-se pe sofa.

Pisica lui Tad ieşi dintr-un colţ şi-i sări pe genunchi.

— La Philadelphia este tot Ebola? întrebă Marissa.

— Din păcate, da, zise Tad aşezându-se lângă ea. Am primit eşantioanele dimineaţă. Erau pline de viruşi.

— Şi este tot aceeaşi sursă?

— Voi afla în curând.

— Tot mai credeţi că tragedia asta vine de la congresul de la San Diego? Îl întrebă ea.

— Nu ştiu, zise Tad, vizibil enervat. Şi la urma urmei, puţin îmi pasă, eu sunt virologist, nu epidemiolog.

— Stai calm, nu te enerva, zise Marissa. Nu trebuie să fii epidemiolog ca să-ţi dai seama că se întâmplă lucruri ciudate. Ai vreo idee în legătură cu transferul meu?

— Cred că Dubchek a cerut asta.

— Nu, spuse Marissa. Este vorba de un deputat din Texas, un oarecare Calvin Markham. El l-a sunat direct pe Morrison. În plus, dânsul face parte din comisia care decide bugetul pentru CDC în fiecare an. Morrison a trebuit să-i cedeze. Foarte curios, nu?

— Da, spuse Tad din ce în ce mai nervos. Marissa îi puse o mână pe umăr.

— Ce se întâmplă?

— Toate chestiile astea mă neliniştesc, zise el. Te iubesc mult, ştii asta. Dar se pare că ai mania de a atrage necazuri şi nu cred că vreau să fiu implicat. Îmi place slujba asta, mă înţelegi?

— Nu vreau să te compromit, dar mai am nevoie încă o dată de ajutorul tău. De aceea am venit chiar dacă e atât de târziu.

Tad ridică o mână.

— Te rog, cere-mi orice, numai nu mă obliga să violez regulamentele.

— Trebuie să mai merg o dată în laborator, spuse Marissa. Doar câteva minute.

— Nu, asta nu! I-o tăie Tad cu energie. Nu pot să-mi asum încă o dată riscul acesta. Îmi pare rău, nu te pot ajuta.

— Dubchek nu este în oraş. Şi la Centru nu mai e nimeni la ora asta.

— Nu, spuse Tad. Nici nu vreau să aud. Marissa îşi dădu seama că el nu va ceda.

— Bine, zise ea. Te înţeleg.

— Într-adevăr? întrebă Tad, mirându-se că renunţase atât de uşor.

— Da. Şi dacă tot nu poţi să mă introduci în laborator, atunci poate-mi aduci, ceva de băut.

— Desigur, zise Tad bucuros. Bere sau vin alb? Ce preferi?

— O bere ar fi mai bună, zise Marissa.

Tad se duse în bucătărie. Când auzi uşa frigiderului deschizându-se, Marissa se ridică şi se îndreptă, în vârful picioarelor, spre uşa de la intrare. Privind spre etajera din hol, ea constată cu satisfacţie că Tad avea două cărţi de intrare. Probabil nu va observa dacă ea va lua una dintre ele, îşi zise, în timp ce strecura o carte în buzunarul sacoului ei. Când reveni cu berea, Marissa era din nou aşezată pe sofa.

Pentru a-i distrage atenţia, Marissa îi vorbi despre ultimele ei

cercetări, fără a se concentra prea mult la ceea ce-i spunea.

— Nu-ţi prea place berea asta? întrebă Tad, văzând că Marissa nici nu se atinse de băutură.

— Ba da, este excelentă, numai că sunt prea obosită şi în plus nici nu mi-e prea sete. Cred că e timpul să mă duc acasă.

— Dacă vrei, poţi rămâne să dormi aici, îi sugeră Tad.

Marissa, însă, se ridică, nu fără un oarecare efort.

— Merçi, dar e mai bine să mă duc acasă.

— Îmi pare rău în legătură cu laboratorul, mai zise el şi se aplecă să-i dea un pupic.

— Te înţeleg foarte bine, spuse ea.

Şi înainte ca Tad să o poată strânge în braţe, reuşi să iasă pe uşă. El aşteptă să audă uşa de la intrare închizându-se cu un clic metalic şi abia apoi se întoarse în apartament. Pe de o parte, era bucuros că-i rezistase de această dată Marissei, care mereu reuşea să-l manipuleze, pe de altă parte, însă, îi păru rău că o decepţionase. De unde se afla, privirea îi căzu pe etajera din hol. Tot gândindu-se la Marissa, i se păru că lipseşte p carte. Se apropie şi văzu că era adevărat. Căută peste tot, dar se părea că acea carte de intrare în laborator dispăruse.

— Dumnezeule!

Avusese dreptate să se mire atunci când ea cedă atât de repede la ideea de a mai pătrunde în laborator. Disperat, coborî până în stradă, în speranţa de a o ajunge şi a o reţine. Din păcate, nu mai era nici urmă de Marissa. Doar vântul care sufla aerul umed al nopţii.

Tad urcă în apartament gândindu-se ce să facă. Uitându-se la ceas, ridică receptorul telefonului. O iubea pe Marissa, dar de această dată întinsese prea mult coarda.

□□□

Ajungând la Centru, Marissa spera din tot sufletul că Dubchek nu-i prevenise încă pe gardieni că ea nu mai lucrează la virologie. Când arătă legitimaţia, bărbatul din serviciul de securitate îi spuse zâmbind:

— Iar faceţi ore suplimentare?

Deocamdată totul merge bine. Dar pentru orice eventualitate, ea trecu mai întâi pe la biroul unde lucra. Pe birou găsi trei scrisori: două erau publicitate farmaceutică, iar a treia era expediată de *«Lab Engineering»* din South Bend. Află că un astfel de aparat 3 HEPA se fabrică numai la comandă şi că înainte de construcţia propriu-zisă, cel care doreşte un astfel de filtru trebuie să facă apel mai întâi la un cabinet de arhitectură, specializat în domeniul medical. În final, cel care îi scrise Marissei o informă că ultimul aparat de acest gen îl construise anul trecut pentru *«Professional Labs»* din Grayson, Georgia.

Marissa se uită pe harta Statelor Unite, pe care cel ce ocupase acest birou înainte ei o lăsase agăţată pe un perete. Căută oraşul Grayson dar nu-l găsi. Îşi scoase apoi, dintr-un sertar, clasorul şi începu din nou să exploreze zona Georgiei. În cele din urmă, găsi. Grayson era un mic orăşel situat la est de Atlanta, la depărtare de câteva ore. Marissa se întrebă,

însă, ce rost ar fi avut acest complicat aparat de filtrare într-o zonă ca Grayson... În cele din urmă puse scrisoarea în buzunarul sacoului şi ieşi pe culoar. Nu era nimeni, iar ascensorul rămăsese la etajul ei. Se gândi că a sosit momentul potrivit pentru a trece dincolo, în clădirea laboratorului de virologie. Reconstitui drumul parcurs de fiecare dată cu Tad. Ajunse şi la uşa mare, unde introduse cartea de intrare şi tapă numărul de cod: 90.55.85. Cu un clic metalic, masiva uşă se deschise. Chiar de la intrare, Marissa fu izbită de mirosul puternic, dar de acum familiar al dezinfectantului pe bază de fenol.

Îşi simţea inima bătând cu putere. Trecând din încăpere în încăpere, avea impresia că se află într-un muzeu al ororii. Cele două etaje pe care le traversă în penumbră semănau cu nişte peşteri, pline de tuburi lucioase. Încercând să-l imite pe Tad, Marissa conecta întrerupătorul producând lumină în laborator şi în acelaşi timp punând în funcţiune compresoarele şi sistemul de ventilaţie. Toate aceste maşini, făceau un zgomot îngrozitor. Avea impresia că tremură tot pământul. Trebuia să recunoască faptul că îi lipsea prezenţa lui Tad. De pe tabloul de comandă, lumină doar laboratorul principal. De fapt, numai acesta o interesa. Îşi îmbrăcă hainele de protecţie, luă masca şi tubul pentru aer. Intră apoi în laborator. Printre mulţimea de aparate complicate, găsi, în sfârşit, şi congelatorul. Acum îi părea rău că nu aprinsese toate luminile. Unele colţuri erau încă în semiumbră şi creau un decor sinistru.

Înainte de a ajunge la congelator, Marissa se opri în faţa uşii zăvorâte. Deoarece ştia că nu viruşii se află acolo, se întrebă oare ce se ascunde în spatele unei uşi atât de bine ferecată. Cu un gest nervos, ea deschise lacătul. Un nor de vapori se făcu când ea intră. O clipă avu impresia că pătrunde într-o încăpere de zăpadă îngheţată. Apoi, uşa se închise în urma ei şi se trezi în semiobscuritate. Bâjbâind cu mâna pe un perete găsi un întrerupător, pe care îl acţionă. Lumina ce se aprinse chiar deasupra ei făcu vizibil un termometru care indica -51°C.

— Dumnezeule! exclamă Marissa.

Acum ea înţelese şi care era cauza acelor vapori: când aerul la temperatură normală veni în contact cu cel rece, umiditatea acestuia se prefăcu în gheaţă.

Marissa pătrunse apoi mai adânc în sală. Imediat, însă, fu martora unui spectacol oribil. Urlă, dar strigătul rămase încătuşat sub masca de plastic. La început crezu că văzuse o fantomă, dar ulterior constată că ceea ce zărise erau corpuri goale congelate, care erau atârnate în picioare, într-o ordine atât de perfectă, încât Marissei îi aminteau de cadavrele de la cursul de anatomie. Apropiindu-se mai mult, ea recunoscu unul din primele corpuri: era cel al medicului chirurg, de origine indiană, pe care îl văzuse la Phoenix. Faţa lui păstră încă urmele acelei stări de agonie.

Erau acolo aproape douăzeci de corpuri. În dreapta acestora se aflau cranii de maimuţe şi de şobolani, congelate în poziţii groteşti. Marissa se gândi că acest congelator era necesar pentru studiul viruşilor în corp, dar, oricum nu se aştepta la un astfel de spectacol.

Marissa ieşi din acea încăpere, stinse lumina şi zăvorî din nou uşa.

Tremura de frig şi dezgust.

Se îndreptă apoi spre congelatorul în care erau depozitate fiolele cu viruşi. Întrucât lanţul ce proteja capacul aparatului era nou, Marissa avu ceva dificultăţi până îl îndepărtă. Ridicând capacul, privi în interior, încercând să descifreze codul. Viruşii erau clasaţi în ordine alfabetică. *«Ebola Zair 76»* era urmat de: *«97 E11-E48 F1-F2».* Marissa ghici că prima cifră desemna platoul, iar celelalte litere şi cifre indicau exact locul fiecărui virus în platou. Fiecare platou conţinea milioane de eşantioane, ceea ce însemna că se găseau acolo cincizeci de flacoane distinctive ce conţineau sursa Zair 76.

Cu toate precauţiile posibile, Marissa luă platoul 97 şi îl puse pe o măsuţă alăturată, dorind să îl examineze. Fiecare flacon era etanş închis cu un buşon negru. Găsi sursa Zair 76 şi luă eşantionul E11. Micuţa bulă congelată în interior Părea inofensivă, dar ea ştia că conţine milioane de viruşi minusculi, din care doar unul sau doi erau suficienţi pentru a omorî un suflet uman.

Marissa puse flaconul la loc. Analizând pe rând şi celelalte eşantioane, fără a găsi nimic suspect până la flaconul *E39: acesta era gol*.

Rapid, ea examină şi restul eprubetelor. Toate erau intacte. Privi din nou flaconul E39 care lucea. Nu avea nicio îndoială: eprubeta era goală. Toate ipotezele sale şi spaimele inexprimabile începeau să prindă contur: epidemiile fuseseră cauzate de acest flacon de la CDC, conţinuse mortalul virus african.

Deodată auzi un zgomot. Mânerul uşii de la intrarea în camera de dezinfecţie era pe punctul de a se deschide. Îşi dădu seama imediat că cineva pătrunse în interiorul laboratorului. Fu paralizată de o frică panicară. O clipă privi uşa neputincioasă. Apoi puse flacoanele în platou şi pe acesta îl introduse în congelatorul pe care apoi îl închise.

Era gata să fugă oriunde, dar unde? Se gândi că poate ar putea să se ascundă. Privi spre partea obscură din jurul cuştilor cu animale. În acel moment auzi uşa laboratorului principal deschizându-se şi văzu siluetele a doi bărbaţi intrând. Unul dintre ei, cel mai mic de statură, cunoştea destul de bine laboratorul. Înmărmurită, Marissa rămase pe loc. Se gândi că poate erau cercetători de la CDC, care veniseră să observe evoluţia vreunui experiment în curs. Această idee i se spulberă imediat când căzu că bărbaţii se îndreptaseră direct spre ea, unul dintre ei ţinând în mână o seringă. Încercă să le vadă figura, dar lumina reflectă puternic pe masca lor.

— Blumenthal? întrebă cel mai mic dintre ei.

El o prinse de braţ şi o întoarse spre lumină. Se părea că o recunoscuse, căci făcu un semn cu capul însoţitorului său şi apoi încercă să-i smulgă tubul de aer.

Marissa ţipă:

— Nu!

Înţelese acum că cei doi bărbaţi nu erau de la serviciul de securitate. Probabil erau cei care o atacaseră şi acasă la ea. Prudentă, reuşi să ajungă lângă congelator, iar de acolo ţâşni spre colţul unde se găseau cuştile cu animale. În acel moment, bărbatul mai înalt şi mai solid se luă

după ea şi tocmai când era gata să o prindă, fu reţinut de tubul de aer, asemeni unui câine în lesă. Între timp, Marissa reuşi să se ascundă într-un pasaj obscur dintre cuştile în care animalele speriate ţipau. De aici, însă nu mai putea fugi nicăieri. Se gândi, atunci, să creeze puţină agitaţie şi deschise cuştile cu maimuţe. Cele care nu erau foarte bolnave, ieşiră afară, împânzind laboratorul. Marissa începu să respire greu. Găsi o priză de aer, cu greu, din cauza întunericului şi se racordă la ea. Aerul rece îi făcu bine. În laborator nu se mai auzea zgomot, dar ştia că situaţia nu se ameliorase. Se deplasa uşor pe lângă cuştile de animale, în aşa fel încât să poată vedea laboratorul până în centru. Din partea opusă, un bărbat se apropia de ea, însă Marissa nu-l putea vedea. Apoi, deodată, în timp ce-şi detaşa tubul de aer, se simţi strânsă cu putere de braţul stâng. Ea ridică capul, dar tot ceea ce putea vedea era o urmă de lumină din hubloul de la casca celui care o agresase. Sub umărul său simţi dureros un buton. Zvârcolindu-se puţin, observă lângă acel buton roşu următoarea inscripţie: *«Doar în caz de pericol».*

Disperată, Marissa făcu o întoarcere şi cu mâna dreaptă, încă liberă reuşi să apese butonul. În aceeaşi clipă, o alarmă puternică începu să sune şi un duş de dezinfectant pe bază de fenol inundă întreg laboratorul, degajând o ceaţă ce reducea vizibilitatea la zero. Şocat, bărbatul lăsă liber braţul Marissei, iar ea fugi din nou, tatonând terenul, spre colţul unde se aflau animalele. Probabil că duşul cu dezinfectant curgea până când cineva ar fi decuplat butonul. Îşi dădu seama că respira din ce în ce mai greu. Avea nevoie de aer proaspăt. Deodată cineva sau ceva îi sări prin faţă şi ea se sperie. Era însă doar o maimuţă care se zbătu cu ultimele puteri în atmosfera aceea irespirabilă. Animalul se cramponase o secundă de umerii ei, apoi alunecă pe costumul de protecţie şi în cele din urmă dispăru.

Aproape stupefiată, Marissa ridică mâna pentru a-şi prinde tubul de aer. Cu cealaltă mână pipăi pe perete priza, iar când o găsi îşi racorda tubul la ea.

Prin vacarmul creat de alarmă, Marissa auzea, totuşi, zgomotele şi ţipetele sufocante ale agresorilor săi. Se rugă ca cei doi să nu găsească prizele de aer. Apoi se gândi că ar putea profita de asta pentru a ieşi din laborator. Şi încet, încet, mergând strâns lipită de perete, oprindu-se din loc în loc pentru a mai căuta o priză de aer, reuşi să iasă din laborator. Intră imediat în sala de dezinfecţie. Deoarece fusese destul de dezinfectată prin duşul cu fenol din laborator, Marissa renunţă la duşul obişnuit. În camera alăturată se dezbrăcă de hainele de protecţie, pe care le puse la locul lor şi se îmbrăcă cu hainele ei de oraş. Apoi tăie toate contactele, întrerupse toate luminile şi opri sistemul de ventilaţie.

Odată ieşită din laboratorul cu maximă izolare, Marissa traversă alergând clădirea virologiei, escaladă apoi pasarela din grilaj şi coborî în grabă la primul etaj. Aici se opri pentru a-şi trage sufletul şi pentru a nu atrage atenţia gardianului. Agentul de securitate se afla la biroul său şi explica cuiva la telefon că fusese o alarmă biologică şi nu una pentru sistemul de securitate.

Marissa profitând de faptul că agentul de securitate vorbea la telefon,

încercă să treacă fără a fi observată. Deodată, însă, îl auzi strigând:

— Hei!

Marissa tocmai se pregătea să iasă pe uşa de la intrare. Îşi simţi gâtul uscat. Timp de o clipă, ea se gândi să o ia la fugă. Era atât de aproape de uşă!

— Aţi uitat să treceţi ora! Reluă gardianul. Marissa se întoarse şi completă spaţiul alb din registru. O secundă mai târziu, ea era deja afară, grăbindu-se spre maşină.

Se hotărî să se ducă la Ralph. Pe drum, se gândi că dispariţia conţinutului fiolei E39 nu putea fi o simplă întâmplare. În mod cert, cineva se folosea de acest virus, fie intenţionat, fie accidental, şi provoca o boală mortală în spitale diferite, la momente diferite.

Marissa îşi aminti că în portbagajul maşinii, se mai află încă valiza ei. Se decise să se ducă totuşi la motelul cel mai apropiat. După ce se instala în cameră, îl sună pe Ralph. El răspunse, cu o voce adormită, abia după ce telefonul sună de mai multe ori.

— V-am aşteptat cât de mult am putut, îi explică el. De ce nu aţi venit?

— Este o poveste lungă, zise Marissa. Nu pot să vă spun acum, dar am o mulţime de necazuri. Voi avea nevoie, probabil, de un foarte bun avocat. Cunoaşte-ţi pe cineva?

— Dumnezeule! spuse Ralph, trezindu-se de-a binelea. Aţi face mai bine să-mi spuneţi exact ce s-a întâmplat!

— Nu vreau să vă amestec în afacerea asta, zise Marissa. Tot ce vă pot spune, este că sunt într-o situaţie foarte periculoasă şi că nu pot vorbi autorităţilor. De fapt, mă ascund, mai zise ea şi apoi râse fals.

— Atunci, ar fi mai bine să veniţi aici, îi recomandă Ralph. La mine aţi fi în siguranţă.

— Ralph, am vorbit serios când am zis că nu vreau să vă amestec în toată istoria asta. Dar am, într-adevăr nevoie de un avocat bun. Aţi putea să-mi găsiţi pe cineva?

— Desigur, zise Ralph. Am să fac tot ce pot pentru a vă ajuta. Unde sunteţi?

— Am să vă mai caut eu, răspunse Marissa. Şi mulţumesc pentru prietenia pe care mi-o purtaţi.

După ce încheie discuţia cu Ralph, Marissa îşi adună curajul pe care-l avea la acea oră şi formă numărul de telefon al lui Tad. Dorea să-şi ceară scuze şi să afle de la ea, nu de la altcineva că-i luase fără ştirea lui cartea de intrare în laborator. Dar, pentru că Tad nu răspundea la al cincilea sunet al telefonului, ea închise, gândindu-se că el poate dormea.

Marissa îşi scoase apoi scrisoarea de la Lab Engineering din buzunar. Următoarea ei destinaţie era deci la Grayson.

Capitolul 12

21 mai 1986

Marissa dormi rău toată noaptea, se foise mult din cauza coşmarurilor care o bântuiseră şi dimineaţă se trezi epuizată. Se duse la fereastră şi privi în stradă. Un bărbat puse o monedă în distribuitorul de ziare şi îşi luă unul. Marissa coborî şi ea. Căută şi găsi *«Atlanta Journal».* Îl răsfoi de câteva ori, dar nu găsi niciun articol despre CDC. Deschise televizorul. Deodată, în mijlocul programului de ştiri transmisia se întrerupse şi fu anunţată de către crainic o noutate de ultimă oră. Se părea că la CDC începură să apară probleme.

Nu se spunea nimic despre laboratorul cu maximă izolare, dar se anunţă că unul din tehnicienii de la Centru a fost internat la Spitalul universitar Emory din cauza unei intoxicaţii pe bază de fenol. Postul de televiziune transmite apoi, în direct, o discuţie telefonică cu dr. Cyrill Dubchek. Marissa se aplecă şi mări volumul televizorului.

— Un tehnician de laborator a fost singura victimă, spuse Cyrill.

Vocea sa suna metalic, iar Marissa se întrebă de unde vorbea. De la Philadelphia sau de la Atlanta.

— Un sistem de alarmă s-a declanşat aseară accidental. Totul este acum perfect, însă noi o căutăm pe doctoriţa Marissa Blumenthal, care se pare că are o legătură cu acest accident.

Comentatorul concluzionă cele spuse de Dubchek, cerând populaţiei să anunţe imediat poliţia în cazul în care o zăresc undeva pe doctoriţa căutată. Câteva secunde, fotografia Marissei de pe dosarul de la CDC, fu arătată pe ecran. Ea închise imediat televizorul. Era total tulburată. Cel care fusese un agresor feroce, care dorise să o ucidă, era victima şi ea cea căutată de poliţie. Îşi aminti că aseară când îi spusese lui Ralph că se ascunde, glumise. Acum totul devenise realitate. Trebuia să plece urgent, înainte ca poliţia din Atlanta să-i găsească urma.

Îşi împachetă rapid totul, apoi coborî la recepţie şi achită nota. Cât timp încheie aceste formalităţi fu neliniştită. Funcţionara avea numele ei negru pe alb chiar sub ochi, însă îi spuse simplu doar:

— Vă doresc o zi bună!

Marissa se gândi să treacă şi pe la bancă, căci aproape rămăsese fără bani. La ghişeu, încercă să-şi acopere cât mai mult chipul, în caz că femeia de la casă ar fi văzut jurnalul televizat de dimineaţă. Aceasta avea, însă, un aer indiferent, ca de obicei. Marissa îşi scoase aproape toţi banii din cont, adică 4.650 de dolari. Apoi se angajă pe autoruta 78 care ducea spre Grayson.

Traseul era însă mult mai lung decât îşi închipuise ea. În plus nici peisajul nu era cine ştie ce, în afară de acea curiozitate geologică numită

Stone Mountain. După ce trecu de Snellvill, Marissa făcu o întoarcere spre nord est, pe autoruta 84. În cele din urmă trecu şi pe sub inscripţia: *«BINE AŢI VENIT LA GRAYSON».*

Micuţul oraş era exact cum şi-l închipuise Marissa. Strada principală era străjuită de o parte şi de alta de case construite din cărămidă. Cel mai mare magazin din zonă era o fierărie, iar tinerii se distrau ducându-se la singurul cinema din oraş. În chiar centrul aşezării se afla o bancă cu faţa din granit şi care avea un ceas mare, cu cifre romane.

«Acesta este exact genul de oraş care ar avea nevoie de acel 3 HEPA cel mai sofisticat filtru medical!» se gândi Marissa în glumă.

Ea merse un timp pe străzile aproape pustii. Nu văzuse până acum nicio construcţie nouă, modernă şi de aceea se gândi că Professional Labs trebuie să fie undeva în afara acestei aşezări atât de liniştite. Se gândi să intre în merceria de peste drum şi să întrebe.

— Professional Labs? întrebă patronul. Este pe Bridge Road.

Apoi, în timp ce tăia unei cliente o bucată de mătase, continuă:

— Vă întoarceţi şi mergeţi pe Parsons Creek, apoi faceţi la stânga şi aţi ajuns. Asta e tot.

— Cu ce se ocupă cei de la Professional Labs?

— Habar n-am, spuse el. Şi puţin îmi pasă. Sunt clienţi buni, cu bani, care achită totul imediat. Asta mă interesează.

Urmând instrucţiunile primite, Marissa găsi ceea ce căuta. Îşi opri maşina lângă o camionetă albă, pe care scria: Professional Labs. Coborî şi se îndreptă spre poartă încercând să caute o sonerie. Negăsind aşa ceva, bătu de câteva ori în uşă, dar fără rezultat. Atunci, renunţă la intrarea principală şi înconjură clădirea. Reuşi să ajungă lângă o fereastră şi ajutându-se cu mâinile încercă să vadă înăuntru.

— Ştiţi că aici este o proprietate privată? o întrebă cineva.

Marissa se simţi vinovată.

— Nu aveţi voie să intraţi, mai spuse bărbatul, un om între două vârste, îmbrăcat într-o salopetă albastră.

— Eu… murmură Marissa, încercând în van să găsească o scuză care să-i justifice prezenţa.

— Aţi văzut ce scrie acolo? o întrebă bărbatul arătând spre pancardele din parcare.

— Ştiţi, eu… da, recunoscu Marissa. Dar vedeţi, eu sunt medic.

Ea ezită. A fi medic nu înseamnă că ai dreptul de a viola proprietăţile particulare. Îşi reveni însă repede:

— Deoarece am auzit că aveţi aici un laborator de virologie, am venit să văd dacă puneţi şi diagnostic.

— Ce v-a făcut să vă gândiţi că am avea aici un laborator specializat în analiza viruşilor? întrebă bărbatul.

— Aşa am auzit.

— Atunci aţi auzit greşit. Aici ne ocupăm cu biologia moleculară. Şi de când cu spionajul industrial trebuie să fim foarte prudenţi. Aşa încât vă invit şi pe dumneavoastră să părăsiţi imediat acest loc, altfel voi fi nevoit să chem poliţia.

— A, nu este cazul, spuse Marissa.

Venirea poliţiei era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

— Vă rog să mă scuzaţi. Nu vreau să vă fac necazuri. Aş dori numai să văd laboratorul dumneavoastră. Credeţi că s-ar putea?

— Nici vorbă, îi răspunse bărbatul pe un ton sec.

O însoţi pe Marissa până la Honda ei roşie.

— N-aş putea totuşi să stau de vorbă şi cu altcineva aici? Poate aş obţine permisiunea să vizitez laboratorul.

— Eu sunt patronul, zise simplu bărbatul. De aceea vă sfătuiesc să plecaţi cât mai repede posibil.

Marissa se urcă în maşină şi se îndepărtă. Bărbatul nu se mişcă din acel loc până când maşina doctoriţei se pierdu între siluetele arborilor din zare.

După ce se convinse că plecase femeia, bărbatul se întoarse şi intră în clădire. Interiorul era la fel de modern că şi exteriorul. El străbătu un hol pătrat şi apoi pătrunse într-un laborator. La un capăt se afla un birou, iar la celălalt o uşă la fel de bine închisă ca şi cea de la CDC care dădea spre laboratorul cu maximă izolare. Aici, însă, în spatele acelei misterioase uşi se găsea hota de filtrare 3 HEPA.

La birou se afla un alt bărbat, care îi spuse celui îmbrăcat în salopetă albastră:

— De ce nu m-ai lăsat pe mine să mă ocup de ea?

— Pentru că nu ştim dacă şi altcineva a aflat de vizita ei la noi. Gândeşte-te puţin, Paul. Au fost daţi când mi-a fost frică de reacţia ta.

— Spunând aceste cuvinte, bărbatul în salopetă albastră luă telefonul şi formă un număr cu gesturi de o brutalitate inutilă.

— Cabinetul doctorului Jackson, răspunse o voce clară şi agreabilă.

— Aş vrea să vorbesc cu doctorul.

— Regret, dar momentan este ocupat cu unul din pacienţi.

— Scumpo, puţin îmi pasă. Dă-mi-l la telefon.

— Cine sunteţi? întrebă secretara pe un ton distant.

— Spune-i că este vorba de preşedintele Comisiei de etică medicală sau zi-i orice altceva. Puţin îmi pasă. Vreau doar să vorbesc urgent cu el.

— Rămâneţi pe fir.

Bărbatul se întoarse spre birou:

— Paul, vrei să-mi dai cafeaua?

Bărbatul, care răspundea la numele Paul, se ridică cu greu de la birou. Era solid şi avea braţul stâng paralizat. Fusese împuşcat de un poliţist, în copilărie.

— Cine este la telefon? întrebă doctorul Joshua Jackson de la celălalt capăt al firului.

— Heberling, zise bărbatul în salopetă albastră. Dr. Arnold Heberling. Vă aduceţi aminte de mine?

Paul îi aduse cafeaua lui Arnold, apoi se aşează din nou la birou. Îşi pipăi pieptul şi apoi tuşi pentru a-şi curăţă gâtul.

— Heberling! zise dr. Jackson. Parcă v-am spus să nu mă căutaţi niciodată la cabinet!

— Fandosita de Blumenthal a fost astăzi aici, zise Heberling ignorând remarca lui Jackson. A venit, pur şi simplu, bine merçi într-o maşină roşie.

Am găsit-o tocmai când se pregătea să privească prin fereastră înăuntru.

— Dar de unde a ştiut de laborator?

— Habar nu am şi nici nu-mi pasă, spuse Heberling. Important este că ea a ajuns până aici. Trebuie să vin în oraş să vă văd. Aşa ceva nu mai poate continua. Trebuie să ne ocupăm de ea.

— Nu, nu veniţi aici, zise Jackson. Am să vă vizitez eu.

— Bine, spuse Heberling. Dar să veniţi astăzi.

— Voi ajunge pe la ora cinci, spuse Jackson, trântind furios receptorul.

Marissa se decise să ia prânzul la Grayson. Îi era grozav de foame şi îşi luă un hamburgher mare.

În timp ce mânca se gândea la eventuale soluţii. La CDC şi la clinica Berson. Nu se putea întoarce. Să meargă la Professional Labs fusese ultima ei şansă, dar acum căzuse şi această posibilitate. Se gândi că ar trebui să-l sune pe Ralph să afle dacă i-a găsit un avocat bun. Deodată, Marissa zări în parcarea de peste drum camioneta albă pe care era înscris *«Professional Labs Inc.»* Ceea ce o interesa pe ea era acel *«Inc»*, care semăna cu *«societate anonimă».*

În timp ce se deplasa încet prin oraş, Marissa zări o clădire, pe a cărei uşă era scris: Ronald Davis, Attorney and Realtor (avocat şi agent imobiliar). Un clopoţel sună când deschise uşa. Intră într-o încăpere largă, cu un birou, dar acolo nu era nimeni. Un bărbat în cămaşă albă ieşi dintr-o cameră învecinată. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, dar purta o pereche de ochelari cu ramă metalică, ceea ce îi dădea alura unei persoane mature.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el cu un puternic accent de sudist.

— Sunteţi domnul Davis? întrebă Marissa.

— Da, răspunse bărbatul.

— Doresc să vă pun una sau două întrebări foarte simple, zise ea. În legătură cu legislaţia societăţilor. Credeţi că aţi putea să mă ajutaţi?

— Să vedem, zise Davis în timp ce o invită să intre în birou.

Decorul îi evoca Marissei un film din anii ’30. În mijlocul încăperii era un ventilator care întorcea lent nişte foi. Davis se aşează.

— Ce doriţi să ştiţi?

— E în legătură cu o societate. Presupunând că ar fi vorba de o societate anonimă, cineva sau de exemplu eu aş putea cunoaşte numele proprietarilor?

Davis se gândi puţin.

— Depinde, zise el cu un surâs.

Marissa suspină. Discuţia cu Davis semăna cu o şedinţă la dentist. Şi înainte ca ea să-şi reformuleze întrebarea, dânsul continuă:

— Dacă întreprinderea respectivă este o societate pe acţiuni, ar fi foarte greu să depistaţi toţi acţionarii, mai ales, dacă majoritatea acţiunilor ar fi depuse la un notar. Dar dacă societatea este cu responsabilităţi limitate atunci este mult mai uşor. Oricum, în orice caz, este întotdeauna posibil să găseşti pe cineva, mai ales dacă aveţi un mandat juridic. Aveţi aşa ceva?

— Nu, spuse Marissa. M-am informat, pur şi simplu. Cum aş putea afla dacă o întreprindere este o societate anonimă sau o societate cu

răspunderi limitate?

— Este uşor, zise Davis aşezându-se mai comod în fotoliu. Este suficient să mergeţi la Capitolul de Stat al Georgiei, în Atlanta şi să căutaţi registrele de comerţ. Acolo, spuneţi numele întreprinderii care vă interesează şi ei vor căuta pentru dumneavoastră. Este ceva public, iar dacă societatea a fost declarată în Georgia, atunci, în mod cert, se va afla pe listele lor.

— Mulţumesc mult, zise Marissa. Cât vă datorez?

Davis ridicându-şi o sprânceană o privi atent pe Marissa.

— Douăzeci de dolari ar face toată afacerea, dar…

— Mulţumesc mult, spuse Marissa întinzându-i un cec cu douăzeci de dolari.

Era veselă că oricum avea o speranţă, chiar dacă şansele de a afla ce dorea erau încă mici.

Se întoarse la Atlanta şi se duse direct la Capitol. Chiar la intrare, cineva o recunoscu.

— Doctor Blumenthal! strigă o voce. Pentru o clipă, Marissa fu pe punctul de a o lua la fugă. Dar se întoarse şi o recunoscu pe una din secretarele de la CDC, o fată drăguţă de vreo douăzeci de ani, care venea spre ea:

— Sunt Alice Maccabe, de la biroul doctorului Carbonera. Vă amintiţi de mine?

Câteva minute după aceasta, Marissa fu obligată să facă o conversaţie de rutină. Din fericire, domnişoara Maccabe părea să ignore faptul că dr. Blumenthal era *«căutată».* Cât putu mai repede, Marissa îi zise la revedere şi intră în imobil. Mai mult ca niciodată dorea să afle cât mai repede toate informaţiile necesare şi apoi să plece. Din păcate, era un rând lung la biroul registrelor de comerţ. La capătul răbdării, îşi aşteptă, totuşi, rândul, încercând cât mai mult posibil să-şi acopere faţa pentru a nu fi recunoscută.

— Cu ce vă putem ajuta? întrebă o funcţionară cu părul alb, când Marissa ajunse, în sfârşit, la ghişeu.

— Aş dori câteva informaţii în legătură cu o întreprindere care se numeşte: *«Professional Labs Inc».*

— Unde are sediul? întrebă, din nou, funcţionara care aşezându-şi ochelarii, programă numele întreprinderii pe terminalul computerului.

— La Grayson, în Georgia, zise Marissa.

— Am găsit, îi zise. Este înseriată în registrul de comerţ doar de anul trecut. Ce doriţi să aflaţi?

— Este o societate cu răspundere limitată sau o societate anonimă, spuse Marissa încercând să-şi amintească ce aflase de la domnul Davis.

— Este un *SRL*, trecut la litera *«S».*

— Asta ce înseamnă?

— E în legătură cu impozitele. Adică asociaţii pot reduce pierderile societăţii printr-o declaraţie a impozitelor personale.

— Există o listă a acestor asociaţi? întrebă Marissa cu nelinişte şi curiozitate.

— Da, zise funcţionara. Este vorba de Joshua Jackson, Rodd Becker…

— O secundă, spuse Marissa. Aş vrea să notez. Ea îşi căută în geantă un pix şi apoi începu se scrie.

— Uitaţi, zise funcţionara arătând spre ecranul computerului. Jackson, Becker, aţi notat?

— Da.

— Sinclair Tieman, Jack Krause, Gustave Swenson, Duane Moody, Trent Goodridge şi *«Physician's Action Congress»*.

— Cum? Ce-i asta? întrebă Marissa, în timp ce nota în carneţelul ei toate aceste nume.

Funcţionara repetă.

— Este o asociaţie care s-ar putea asocia cu acest SRL?

Ea văzuse numele acesta «Physician's action Congress» şi pe listele care sponsorizau campania lui Markham.

— Îmi pare rău doamnă, dar nu sunt jurist. Ar putea fi însă posibil, altfel nu s-ar afla pe lista aceasta. Mai notaţi ceva: un cabinet juridic care se numeşte Cooper, Hodges, Mequinllin şi Hanks.

— Sunt şi ei asociaţi? întrebă Marissa în timp ce-şi nota noile nume.

— Nu. Ei sunt mandatarii.

— Nu cred că mă interesează asta. Nu vreau să fac un proces cu această societate, spuse Marissa, bifând numele Cooper şi Hodges.

Apoi, mulţumind funcţionarei, Marissa se întoarse în garaj. Odată ajunsă în maşină, deschise servieta şi privi o listă cu donatorii lui Markham. Memoria nu-i jucase feste: PAC (Physician's Action Congres) era. Totuşi ceva părea ciudat în toată afacerea asta. Aceeaşi firmă era asociată unei societăţi cu răspunderi limitate şi donator al campaniei electorale a unui deputat conservator. Marissa observă apoi, nu fără stupoare, că toţi asociaţii de la Profesional Labs figurau şi pe lista donatorilor lui Markham. Se hotărî să se întoarcă la Capitol şi să afle date suplimentare despre Physician's action Congress. Stătu din nou la rând la acelaşi ghişeu. Când ajunse, întrebă:

— Aş putea afla informaţii în plus despre această asociaţie?

Funcţionara căută pe computer.

— Nu pot să vă spun nimic. Nu este trecut la noi.

— Adică nu este o societate înscrisă în comerţ?

— Nu chiar. S-ar putea să fie înscrisă în alt stat. Oricum în Georgia nu este.

Marissa mulţumi încă o dată funcţionarei şi plecă alergând. Ajungând la maşină, intră şi se gândi puţin ce ar trebui să facă. Îşi dădea perfect de bine seama să toată cheia acestei afaceri era de fapt, PAC. Dar cum ar fi putut ea oare să facă o anchetă asupra unui organism despre care nu ştia nimic? O clipă, se gândi să meargă la Biblioteca Universităţii Emory, însă risca să fie recunoscută. Probabil cel mai indicat lucru ar fi să plece câteva zile din oraş. Dar unde?

În timp ce punea motorul maşinii în funcţiune avu o grozavă inspiraţie de moment: *AMA, American Medical Association!* Într-adevăr, aici se aflau înregistrate toate organizaţiile medicale. AMA îşi avea sediul la Chicago. Cu aceste idei în minte, Marissa se îndreptă spre aeroport, considerând că hainele din valiză îi erau suficiente.

Joshua Jackson, la volanul maşinii sale, devenea din ce în ce mai nervos. Nu ţinuse neapărat să se ducă la laborator, dar oricum asta era o idee mai bună decât să se întâlnească cu Heberling în oraş. Acestuia i se ceruse doar să facă puţină agitaţie şi el aproape că declanşase un război atomic. Faptul că-l angajase fusese o greşeală enormă, dar acum era prea târziu pentru remuşcări.

Jackson gară maşina în faţa laboratorului, lângă un Mercedes absolut nou. El ştia că Heberling îl cumpărase cu o parte din fondurile pe care i le dăduse pentru achiziţionarea de echipament tehnic. Ce porcărie!

Clădirea era impresionantă, dar Jackson ştia cât de mult îl costase toată afacerea asta. Era adevărat că îl ajutase şi PAC, care dorise să ridice această construcţie mai mult în onoarea lui Arnold Heberling.

Cu un clic metalic poarta de la intrare se deschis şi Jackson pătrunse în interior.

— Sunt în sala de conferinţe! îi strigă Heberling. Jackson ştia despre ce cameră era vorba. Când intră, îl găsi pe Heberling aşezat pe canapea.

— Cred că ai să-mi comunici ceva important, zise Jackson preluând iniţiativa.

Cei doi bărbaţi se aşezară faţă în faţă. Din punct de vedere fizic nu erau prea diferiţi.

— Fandosita aia de Blumenthal a fost aici, în curte, zise Heberling. Bineînţeles că nu a apucat să vadă nimic, dar faptul că a venit până la laborator înseamnă că ştie ceva. Trebuie să scăpăm cât mai repede de ea.

— Aţi avut deja două şanse să o faceţi până acum, îi spuse sec Jackson. Şi de fiecare dată, dumneavoastră şi însoţitorii pe care i-aţi avut aţi provocat numai agitaţie. Mai întâi la ea acasă şi apoi la CDC.

— O să mai încerc o dată. Dar dumneavoastră aţi spus să încetăm această acţiune.

— Tu vorbeşti?! Am descoperit că ai vrut s-o injectezi cu Ebola.

— De ce nu? zise Heberling. Ar părea normal, deoarece a fost extrem de expusă. Nu cred că ar fi fost probleme.

— Nu vreau epidemie de Ebola la Atlanta, ţipă Jackson. Numai gândul la o asemenea eventualitate mă terorizează. Uiţi că am acolo o familie? Las-o în seama noastră pe femeia asta. Ne vom ocupa noi de ea.

— Bine, zise Heberling ironic. Aşa aţi spus şi când aţi transferat-o de la departamentul de virologie la cel de bacteriologie. Şi acum, ea continuă să ne facă probleme. Ba mai mult ne pune în pericol întreg planul. Ştii ceva, eu vreau să dispară. Am să mă ocup eu de lichidarea ei.

— Nu dumneavoastră conduceţi aici, i-o tăie Jackson. Şi apoi totul ar fi fost mult mai simplu dacă nu v-aţi fi abătut de la planul iniţial şi în loc de Ebola am fi utilizat, aşa cum prevăzusem la început, virusul gripei. Toată lumea e panicată de când virusul Ebola a făcut atâtea ravagii.

— Mai scutiţi-mă cu reproşurile! zise Heberling plin de dezgust. Aţi uitat ce încântat aţi fost când s-a aflat că clinica Richter va fi închisă!

Jackson se uită la figura lui Heberling. Era aproape ca a unui psihopat. I se făcu chiar frică. Dar o dată ce se angajase în joc trebuia să rămână până la capăt.

— Din păcate, PAC nu este mulţumit, zise Jackson. Dimpotrivă,

numărul atâtor victime i-a îngrozit. Ştiţi că asta nu era trecut nici în planul nostru iniţial, doctore Heberling!

— Oricum, era inevitabil! strigă Heberling. Chiar şi virusul gripei ar fi făcut victime. Şi apoi să nu uităm că în practica medicală se produc o mulţime de grave erori, mai ales în timpul operaţiilor chirurgicale. Asta nu vă dă de gândit?

— Nu de asta am venit aici, ca să ne ocupăm de chirurgii incompetenţi, zise Jackson cu violenţă.

Nu-l mai putea suporta, nicio clipă în plus, pe psihopatul ăsta.

— Dar nu faceţi nimic pentru a stopa incompetenţa medicală, zise dezgustat Heberling. N-am crezut niciodată toate tâmpeniile pe care PAC şi dumneavoastră le-aţi debitat în legătură cu neliniştea faţă de medicina americană care pare să-şi fi uitat morala tradiţională. Mă faceţi să râd! Toate tâmpeniile astea le folosiţi pentru a vă justifica profitul personal. Şi apoi, sunt prea mulţi medici şi prea puţini pacienţi. De fapt, singurul motiv pentru care am acceptat să lucrez cu voi este faptul că mi-aţi construit acest laborator.

Heberling făcu apoi un gest larg cu braţele.

— Aţi dorit să mânjesc imaginea sistemului de asigurare medicală şi v-am dat ceea ce aţi vrut. Singura diferenţă este că am făcut-o în stilul meu personal pentru propriile mele interese.

— Dar v-am ordonat să vă opriţi! ţipă din nou Jackson. Imediat după epidemia de la clinica Richter trebuia să încetaţi.

— Şi totuşi, zise Heberling, aţi fost toţi încântaţi de rezultate. Nu numai clinica Richter a fost închisă, ci şi alte spitale din California care aderaseră la sistemul de asigurare medicală. Şi apoi, cred că trecând peste câteva inconveniente, PAC a fost totuşi încântat. În plus, am dovedit ceea ce gândeam de mult şi anume că Ebola este o armă biologică formidabilă, cu atât mai mult cu cât nu există încă un vaccin sau un tratament adecvat. Am demonstrat că este uşor de inoculat, destul de uşor de manevrat şi teribil de contagios în cazul populaţiilor reduse. Toţi au avut de câştigat din afacerea asta, doctore Jackson. De aceea vă spun că e timpul să ne ocupăm de femeia asta până nu ne produce şi alte necazuri.

— Vă repet pentru ultima dată, zise Jackson, că nu mai vrem să folosiţi Ebola. Este un ordin!

Heberling începu să râdă.

— Doctore Jackson, spuse el întorcându-se spre bărbatul din faţa sa, am vaga impresie că uitaţi un lucru important. PAC nu mai este în măsură să-mi dea mie ordine. Vă daţi seama ce ar deveni măreaţa dumneavoastră carieră dacă tot adevărul ar ieşi la suprafaţă? Şi să ştiţi că aş putea face asta, dacă nu mă lăsaţi să mă ocup de dr. Blumenthal în felul meu.

O clipă Jackson se luptă cu propria sa conştiinţă, îi venea să-l strângă de gât pe Heberling. Dar îşi dădu seama că nebunul ăsta spusese un adevăr. PAC era în mâna lui.

— Bine, zise cu regret Jackson. Faceţi ce credeţi cu dr. Blumenthal, dar promiteţi-mi că nu veţi folosi Ebola la Atlanta.

— OK! spuse Heberling surâzând. Sunt de acord şi vă dau cuvântul meu. Să ştiţi că sunt, totuşi, un om de onoare.

Jackson se ridică.

— Încă ceva. Nu vreau să-mi mai telefonaţi la cabinet. V-am dat numărul de acasă. Sunaţi-mă acolo dacă aveţi nevoie de ceva.

— De acord, zise Heberling.

□□□

Linia Atlanta-Chicago era bine deservită, astfel încât Marissa avea de aşteptat doar jumătate de oră până la zborul următor. Îşi cumpără un roman, dar nu se putea concentra asupra lecturii. Se hotărî să-l sune pe Tad, pentru a-şi cere scuze. Îl sună la laborator, şi aşa precum se aşteptase, el mai lucra încă.

— Aici Marissa, zise ea. Eşti supărat pe mine?

— Sunt furios.

— Tad, îmi pare rău…

— Mi-ai sustras una din cărţile de intrare.

— Tad, într-adevăr, regret. Când mă întorc, am să-ţi explic totul.

— Deci e adevărat că ai intrat aseară în laboratorul cu maximă izolare? întrebă Tad pe un ton extrem de dur.

— Păi… eu… da.

— Marissa, ştii că laboratorul aproape e distrus şi că toate animalele sunt moarte? În plus, un om zace acum la serviciul de urgenţă al spitalului Emory?

— Au intrat aseară doi bărbaţi în laborator care m-au agresat.

— Te-au agresat?

— Da, zise disperată Marissa. Trebuie să mă crezi.

— Nu ştiu, zău, ce să mai cred. De ce ţi se întâmplă toate tâmpeniile astea numai ţie?

— Din cauza epidemiei Ebola. Tad, ştii cine e victima de aseară, din laborator?

— Cred că un tehnician de la un alt departament.

— Trebuie să aflu cine este. Şi tu ai putea afla cine a mai intrat ieri seară în laborator.

— Nu cred că va fi posibil. Nimeni nu vorbeşte cu mine pentru că ştiu că suntem prieteni. Unde eşti?

— La aeroport, spuse Marissa.

— Dacă agresiunea de care zici a fost reală, atunci cel mai bine ar fi să te întorci la Centru şi să le explici asta. N-ai să rezolvi nimic dacă fugi.

— Dar nu fug, afirmă Marissa. Mă duc la AMA, la Chicago, pentru a obţine informaţii despre un organism care se numeşte Physicians’ Action Congress, PAC. Tu ai auzit de aşa ceva? Cred că asociaţia asta este amestecată în afacerea Ebola, mai mult sau mai puţin.

— Marissa, ai face mai bine să vii la Centru imediat. Eşti într-o situaţie mai gravă decât crezi.

— Ştiu. Dar pentru moment, ceea ce fac este mult mai important. N-ai putea, totuşi, să te interesezi la biroul de securitate biologică cine

altcineva a mai fost aseară în laborator?

— Marissa, m-am săturat să mă tot manipulezi.

— Tad, eu…

El îi închise telefonul, iar Marissa se gândi că nu mai putea apela la ajutorul lui.

Se uită la ceas. Mai erau cinci minute până la decolare. Se decise să-l sune şi pe Ralph. Spre deosebire de Tad, el nu era furios, ci doar neliniştit.

— În sfârşit, Marissa, ce s-a întâmplat? Se vorbeşte de dumneavoastră în toate ziarele şi revistele. Se pare că aveţi într-adevăr necazuri. Poliţia din Atlanta vă caută.

— Îmi imaginez, zise Marissa. În acea clipă se bucură că-şi luase biletul de avion pe un nume fals şi că-l plăti în bani cash.

— Ralph, mi-aţi găsit un avocat bun?

— Nu încă, iertaţi-mă. Când mi-aţi spus că aveţi nevoie de un avocat nu m-am gândit că e atât de urgent.

— Nu era, dar se pare că acum este, spuse ea. Oricum eu plec câteva zile din Atlanta. Aş dori să vă ocupaţi chiar mâine de asta.

— De fapt, ce s-a întâmplat? întrebă Ralph. Ziarele nu oferă suficientă informaţie.

— V-am mai spus, nu vreau să vă amestec în afacerea asta.

— Nu vă mai gândiţi la mine, zise Ralph. Trebuie să veniţi aici. Am vorbi, iar mâine am încerca să găsim cel mai bun avocat.

— Ştiţi ceva despre o organizaţie pe nume PAC? întrebă Marissa fără a oferi un răspuns ofertei lui Ralph.

— Nu, zise el. Vă rog, Marissa, veniţi. Cred că e mai bine să privim problema în faţă. Fuga asta vă agravează situaţia.

La difuzoare fu anunţat zborul Marissei.

— Mă duc la AMA, spuse ea în grabă, să aflu mai multe informaţii despre Asociaţia despre care v-am vorbit. Am să vă sun mâine. Acum trebuie să plec.

Ea închise receptorul, îşi luă servieta şi cartea şi se grăbi spre pista de decolare.

Capitolul 13

22 mai 1986

Ajungând la Chicago, Marissa se hotărî să-şi caute o cameră de hotel confortabilă şi fu încântată când găsi loc la Palmer House. Riscă folosindu-şi cartea de vizită şi apoi urcă în cameră unde adormi imediat.

A doua zi, îşi comandă la serviciul de cameră fructe şi cafea. În timp ce aştepta sosirea comisionului de hotel, deschise televizorul. Îşi făcu un duş şi tocmai când îşi usca părul auzi crainicul vorbind din nou despre Ebola. Credea că era vorba tot despre epidemia din Philadelphia, dar uimită şi îngrozită află că în clinica Rosenberg, de pe Avenue 5° din New York fu semnalată din nou apariţia oribilului virus. Şi apoi, primul caz internat cu simptomele caracteristice Ebolei fu tot un medic, pe nume Girish Mehta. Acesta ştire fusese speculată şi de presa scrisă, iar panica cuprinsese întregul oraş.

Marissa avu un frison. Epidemia din Philadelphia se întindea, iar o alta deja izbucnise în altă parte. După ce se aranjă, Marissa îşi luă micul dejun.

Apoi, după ce află adresa AMA se îndreptă spre strada Rush.

Dacă cineva i-ar fi spus acum un an că va ajunge să intre la AMA, n-ar fi crezut. Totuşi, deschise uşa principală şi pătrunse în clădire. Aici reuşi să ia legătura cu directorul serviciului de relaţii cu publicul, James Frank. Bărbatul nu părea a fi prea în vârstă, era puţin gras, aproape fără păr pe cap, dar faţa sa emana căldură şi sinceritate. Privirea sa era iute şi râdea uşor din orice.

— *Physician's Action Congress?* întrebă el. Nu, n-am auzit de aşa ceva. Dar cum aţi aflat de existenţa acestei asociaţii?

— Era trecută pe lista celor ce au susţinut financiar campania unui parlamentar, îi răspunse Marissa.

— Ciudat. Aş putea să jur că eu cunosc toate comitetele de acţiune politică în activitate. Staţi să văd ce-mi spune şi computerul.

Domnul Frank tastă un nume. Aşteptă puţin, apoi explodă bucuros:

— Uitaţi! Aţi avut dreptate. Există, îi arătă ecranul computerului:

— Physician's Action Congress Political Action Committee. Este un fond independent şi oficial declarat.

— Asta ce înseamnă? întrebă Marissa.

— Physician's Action Congress este o organizaţie sub formă de societate anonimă, care distribuie fonduri pentru campaniile electorale. Haideţi să vedem puţin şi beneficiarii.

— Aş putea să vă spun eu unul, zise Marissa. Este Calvin Markham.

Domnul Frank încuviinţă.

— Da, numele acesta este trecut şi aici, alături de al altor mulţi candidaţi conservatori. Cel puţin, acum, ştim orientarea politică a organizaţiei.

— Dreapta, nu? întrebă Marissa.

— Probabil extremă dreapta, spuse Frank. Puse pariu că ei au încercat să limiteze numărul medicilor care au absolvit în străinătate, printre altele. Aşteptaţi puţin, cunosc pe cineva la Comisia electorală federală. Am putea afla mai multe lucruri.

După o scurtă conversaţie de curtoazie, el îl întrebă pe prietenul său

despre Physician’s Action Congress.

— Nu ştia mare lucru despre PAC, spuse Frank după ce închise telefonul. Am aflat doar că statutul lor a fost declarat în Delaware.

— De ce tocmai Delaware? întrebă Marissa.

— Drepturile de declarare acolo sunt mai scăzute.

— Există vreo posibilitate de a mai afla şi altceva în legătură cu organizaţia?

— În ce sens? Cine sunt responsabilii? Unde se află sediul? Astfel de chestiuni vreţi să ştiţi?

— Exact, răspunse Marissa. Frank ridică din nou receptorul.

— Să vedem ce putem afla de la Delaware.

Domnul Frank vorbi la telefon timp de un sfert de oră, notând mereu ceva în carnetul său. Când sfârşi convorbirea, îi întinse Marissei lista cu membrii consiliului de administraţie al organizaţiei: preşedinte, Joshua Jackson, doctor în medicină; vice-preşedinte, Rodd Becker, doctor în medicină; trezorier, Sinclair Tieman, doctor în medicină; secretar, Jack Krause, doctor în medicină; directori: Gustave Swenson, doctor în medicină; Duane Moody, doctor în medicină şi Trent Goodridge, doctor în medicină. Marissa deschise servieta şi scoase lista celor ce se aflau în spatele asociaţiei «Physician’s Action Congress»: erau exact aceleaşi nume.

□□□

Părăsind sediul AMA, Marissa se întrebă ce legătură ar putea fi între o organizaţie medicală de extremă dreapta şi un laborator care posedă cea mai modernă tehnică destinată studierii viruşilor mortali? Îşi zise că ar fi mai bine să nu se gândească la asta acum. Se hotărî să meargă pe jos până la hotel. Un alt aspect care o neliniştea pe Marissa în toată afacerea asta era faptul că de fiecare dată, epidemia de Ebola izbucnea într-un spital particular, care practica asigurarea medicală. Apoi, de multe ori numele celor care fuseseră întotdeauna primele cazuri infestate aveau un accent străin. Un alt aspect era şi agresiunea care se producea asupra persoanelor infestate cu câteva zile înainte de îmbolnăvire.

Toate aceste supoziţii o înnebuneau pe Marissa. La un moment dat, aruncând o privire în vitrina unui magazin de încălţăminte, observă că un bărbat o urmărea. Se sperie, îi aruncă o privire furioasă şi apoi plecă mai departe. Pe drum se gândea dacă ar fi bine să se ducă la New York. Dorea să afle dacă primul infestat lucra la o clinică bazată pe sistemul de asigurări medicale şi dacă fusese agresat înainte de îmbolnăvire.

La un moment dat se opri şi privi în jur pentru a se orienta. Văzu metroul suspendat şi îşi aminti că se opreşte aproape de Palmer House, în centrul oraşului.

Aşteptând să vină următorul metrou, Marissa intră într-o cafenea şi ceru un ceai. Se aşeză lângă fereastră să poată privi în stradă. Deodată, peste drum văzu un bărbat ce semăna cu un om de afaceri. Modul în care-şi ţinea servieta îi atrase atenţia Marissei. Braţul său avea o poziţie ciudată, ca şi cum ar fi fost paralizat.

Instantaneu, Marissa îşi aminti scena de acasă de la ea, când se lupta disperată împotriva unui necunoscut care avea ca şi acesta un braţ paralizat. Apoi îi veni în minte şi coşmarul din laborator…

Sub privirea Marissei, bărbatul îşi aprinse o ţigară cu aceeaşi mână în care ţinea servieta. Ea îşi aminti că Tad îi spuse că agresorul avea o astfel de geantă.

Marissa se prinse cu mâinile de cap încercând să se convingă că ceea ce văzuse nu era real. Când îşi aruncă din nou privirea în stradă, bărbatul nu mai era, dispăruse.

După ce termină ceaiul, ea se interesă asupra drumului spre Palmer House. Apoi, cu paşi iuţi se îndreptă spre hotel. La colţul străzii următoare, aruncându-şi o privire în spate îl zări pe bărbatul cu servietă atât de aproape încât ar fi putut s-o prindă. Ţâşni repede pe strada cealaltă, dar bărbatul era mereu în urma ei. Din ce în ce mai speriată, căută din priviri un taxi. În cele din urmă se decise să meargă cu metroul. Se întoarse brusc şi o luă la fugă. Coborî pe scara rulantă şi se pierdu într-un grup de vizitatori. Se simţea puţin mai bine cu atâta lume în jurul ei. Totuşi inima îi bătea cu putere. Oare era într-adevăr acelaşi bărbat? Oare chiar o urmărise?

Însă chiar atunci, ca un răspuns la întrebările ei, el intră în câmpul vizual al Marissei. Bărbatul avea faţă lată, pielea uscată şi dinţi pătraţi, bine îngrijiţi. El tocmai tuşea acoperindu-se uşor cu mâna paralizată.

În gară tocmai sosise un metrou, iar Marissa sări în el. Odată urcată în vagon îl pierdu din ochi pe bărbatul care o urmărea. Marissa rămase aproape de uşă, sperând să poată sări chiar şi în ultimul moment, aşa cum văzuse ea în filmele de spionaj. Dar mulţimea o luă ca un val şi o purta până în mijlocul vagonului. Speriată se uită din jur împrejur, dar nu-l observă nicăieri pe cel care o urmărise.

Când trenul opri, fu obligată să se sprijine de ceva. În clipa aceea îl revăzu. Era chiar lângă dânsa, ţinându-se de acelaşi mâner ca şi ea. El se întoarse spre Marissa şi câteva secunde privirile li se încrucişară. «Doamne, ce aproape este!» gândi ea simţind mirosul apei lui de colonie. În colţul buzelor, bărbatul avea un vag surâs. Îşi desprinse mâna sănătoasă de pe mâner şi o duse în buzunarul de la haină. În clipa aceea, Marissa îşi pierdu sângele rece şi scoase un strigăt. Disperată, încercă să fugă în mulţime, dar persoanele din jur o împiedicară. Deşi ţipase, nimeni nu făcea un gest. O priveau pur şi simplu. Deoarece trenul luă un viraj periculos, Marissa şi bărbatul trebuiră să se prindă din nou de acelaşi mâner pentru a nu cădea. Mâinile lor se atinseră. Marissa lăsă mânerul ca şi cum ar fi, fost din fier înroşit. Imediat, un agent de poliţie, care o auzise ţipând reuşi să-şi facă drum prin mulţime şi ajunse lângă ea.

— Nu vă simţiţi bine? strigă el pentru a se face auzit peste vacarmul metroului.

— Omul acesta mă urmăreşte, zise Marissa arătându-l cu degetul pe bărbatul cu servietă.

Poliţistul îl privi.

— Aşa este?

Bărbatul făcu un semn că nu.

— Nu am văzut-o în viaţa mea. Nu înţeleg nimic din ce spune.

Poliţistul se întoarse spre Marissa.

— Vreţi să faceţi plângere?

— Nu, ţipă ea, dacă mă lasă în pace.

Între timp, metroul se opri, iar uşile se deschiseră.

— Atunci am să cobor, dacă doamna crede că în lipsa mea se va simţi mai bine, zise bărbatul.

Câţiva pasageri coborâră. Alţii se uitau spre ei. Poliţistul aşteptă ca uşa să se închidă şi o privi pe Marissa întrebător.

— Acum, mă simt mai bine, zise ea.

— Sigur? Insistă poliţistul.

— Da, mult mai bine, răspunse Marissa.

Ea se bucură că scăpase de bărbatul acela, dar acum îi era teamă ca nu cumva poliţistul să-i ceară actele. De aceea îi mulţumi şi începu să privească pe fereastră. El înţelese şi plecă. Deoarece toată lumea se uita fix la ea, se hotărî să coboare la staţia următoare.

În cele din urmă reuşi să prindă un taxi care o duse până la hotel. Ajunsă la Palmer House se grăbi să intre în cameră. În timp ce aştepta ascensorul se gândi că ar fi mai bine să-şi facă bagajele şi să plece direct la aeroport. Deschise uşa camerei şi apoi se duse direct spre baie, aruncându-şi în trecere geanta şi servieta pe masă. Dintr-o privire, observă o mişcare şi se lăsă în jos instinctiv. Era prea târziu. Simţi o lovitură atât de puternică şi în următoarele secunde fu proiectată pe cel mai apropiat pat. Ridicându-şi privirea îl văzu pe bărbatul din metrou venind spre ea. Atunci, se lăsă să alunece sub pat, dar necunoscutul o prinse de fustă cu braţul sănătos şi o trase în afară. Marissa se întoarse pe spate şi începu să lovească cu picioarele. Ceva căzu din mâna bărbatului, făcând un zgomot metalic. Un pistol, se gândi Marissa, încă lucidă în toată nebunia aceea. Bărbatul se întinse pentru a-şi recupera arma şi Marissa se strecură sub patul celălalt, situat mai aproape de fereastră. Bărbatul se aplecă şi începu să o caute pe doctoriţă sub paturi, pipăind spaţiul cu mâna. În cele din urmă o prinse pe Marissa de câteva şuviţe de păr şi o trase spre dânsul.

Pentru a doua oară în acea zi, ea începu să urle. Zbătându-se, ea reuşi să scape şi se ascunse din nou sub pat.

Obosit de acest joc, necunoscutul îşi lăsă pistolul pe pat şi se repezi spre dânsa. Dar ea ieşi sprinten prin partea cealaltă a patului şi se îndreptă alergând spre uşă. Până să o deschidă, bărbatul ieşi şi el de sub pat şi o prinse din nou de păr. Apoi o împinse atât de puternic spre comodă, încât oglinda de lângă ea căzu şi se sparse în bucăţi.

Necunoscutul deschise apoi uşa şi se uită pe culoar. După aceea închise uşa, zăvorând-o.

În tot acest timp, revenindu-şi, Marissa se precipită spre baie. Dar înainte să poată închide uşa, bărbatul sosi. Ea se urcă pe lavabou încercând să-l împiedice pe agresor să intre. În cele din urmă forţa sa masculină o înfrânse pe cea a Marissei.

Atunci, ea văzu că el avea în mână un pistol, ca cel pentru vaccinări, pe care şi ea îl utilizase când lucrase în pediatrie. Întrucât el îşi prinse

mâneca în clanţa uşii nu putu intra în baie decât pe jumătate. Profitând, Marissa îi smulse pistolul din mână şi îl înţepă în braţ. Apoi îl descarcă. Urlând, agresorul îşi trase braţul, iar uşa de la baie se închise cu zgomot în urma lui.

Ea îl văzu apoi traversând camera, deschizând uşa de la intrare şi pierzându-se pe culoar.

Marissa reveni în cameră, închise uşile şi suspină a uşurare. Simţi însă un puternic miros de dezinfectant pe bază de alcool. Se întoarse apoi spre pistolul de vaccinări şi cu o mână tremurândă îl examina. Instinctiv înţelese că obiectul conţinea virusul Ebola, iar dezinfectantul pe care-l simţise făcea parte din dispozitivul de protecţie al utilizatorului. Marissa simţea că înnebuneşte. Îşi dădu seama că pe lângă faptul că ucise un om, se putea declanşa o nouă epidemie.

Încercând să-şi regăsească calmul, puse pistolul într-un sac de plastic, apoi îl înveli în hârtie. După aceea, luă pachetul şi-l introduse în alt sac de plastic, legându-l foarte strâns. Un moment ezită. Oare trebuie să cheme poliţia? Imediat se gândi că de fapt poliţia n-ar rezolva nimic.

Ieşi pe hol şi prinse de uşa camerei o hârtie pe care scrise: «Nu deranjaţi!». Apoi coborî cu toate lucrurile la spălătorie. Aici găsi o sticlă de Lysol cu care dezinfecta exteriorul sacului de plastic ce conţinea pistolul.

Intră apoi în holul hotelului şi căută o cabină telefonică. Sună la Departamentul Epidemiologic al statului Illinois şi, fără a se prezenta, spuse să este posibil ca, la Palmer House, camera 2410 să fie contaminată cu virus Ebola. Înainte ca interlocutorul să aibă timp să o întrebe ceva, ea închise. Se gândi, apoi să-i telefoneze lui Tad. El, la început destul de distant, se «dezgheţă» când înţelese că ea se afla în pragul unei crize de nervi.

— Ce mai vrei? întrebă el. Te simţi bine?

— Te rog să-mi faci două servicii. După câte necazuri ţi-am produs, mi-am jurat să nu te mai deranjez. Dar nu am altă soluţie. În primul rând, te rog să trimiţi un flacon cu serul unui pacient în convalescenţă după epidemia de la Los Angeles. Te rog să-l trimiţi chiar în noaptea asta, prin poşta aeriană, pe numele Carol Bradford, la hotelul Plaza din New York.

— Dar cine este Carol Bradford?

— Te rog, nu pune întrebări, spuse Marissa abia reţinându-şi lacrimile. Cu cât ştii mai puţin, cu atât vei avea mai puţine neplăceri.

Carol Bradford fusese colega de cameră a Marissei în timpul liceului şi ea deja împrumutase acest nume pentru zborul Atlanta-Chicago.

— Al doilea serviciu se referă la un pachet pe care am să-l trimit în noaptea asta, cu avionul. Te rog să nu-l deschizi. Pune-l în laboratorul cu maximă izolare şi ascunde-l bine.

Marissa tăcu un moment.

— Asta e tot? întrebă Tad.

— Da, spuse Marissa. Ai să mă ajuţi, Tad?

— Bineînţeles. Oricum, pare mai puţin periculos.

— Îţi mulţumesc mult. Sper să-ţi pot explica totul peste câteva zile.

Închise apoi receptorul şi sună la hotel Plaza unde rezervă o nouă cameră pe numele Carol Bradford, apoi îşi achită nota de plată la Palmer

House şi se îndreptă spre cel mai apropiat birou de poştă. Explică funcţionarei că pachetul ei conţinea un vaccin ce trebuia să ajungă mâine dimineaţă la Atlanta. Apoi, o ajută pe femeia de la birou să împacheteze totul într-o cutie de metal, iar când scrise adresa constată că mâna îi tremură foarte tare.

Ieşind afară în stradă, luă un taxi până la aeroport. Pe drum, îşi pipăi ganglionii şi gâtul. Ea fusese de multe ori aproape de Ebola, dar niciodată într-o asemenea măsură. Tremură la gândul că agresorul dorise să-i inoculeze virusul. Dar ca o ironie a sorţii, cel care primi virusul fu chiar dânsul. Ea spera ca serul convalescentului să aibă un efect protector dacă e injectat înainte de apariţia simptomului. Poate de acea şi bărbatul necunoscut fugise atât de repede.

Şoferul de taxi o lăsă pe Marissa la capătul agenţiei American Airlines, explicându-i că la fiecare oră este câte un zbor spre New York. După ce îşi luă tichetul şi făcu controlul de securitate, constată că mai are la dispoziţie jumătate de oră până la decolarea avionului. Se gândi să-l sune pe Ralph şi să-l întrebe dacă i-a găsit un avocat.

— Credeam că v-aţi întors la Atlanta, zise el.

— Încă nu, dar o voi face curând. Promit. Marissa îi explică apoi unde se află şi îi spuse că va reveni la Atlanta, probabil, a doua zi, în caz că el i-a găsit deja un avocat bun.

— M-am interesat peste tot, discret bineînţeles, şi cred că am găsit omul care vă trebuie, zise Ralph. Îl cheamă Mequinllin. Lucrează la o firmă foarte apreciată, aici în Atlanta.

— Sper să fie bun, spuse Marissa. Va avea mult de lucru.

— Se spune că este dintre cei mai buni.

— Credeţi că va cere un avans substanţial?

— Probabil, zise Ralph. Asta vă creează probleme?

— S-ar putea, spuse ea. Depinde cât cere.

— Nu vă faceţi griji. Aş fi bucuros să vă pot sprijini.

— Nu pot să vă cer aşa ceva, replică Marissa.

— Dar nu mi-o cereţi dumneavoastră. Eu sunt cel care vreau să ofer. În schimb, aş dori să renunţaţi la această călătorie idioată. Ce-ar putea să se întâmple atât de important la New York? Cred că nu e vorba de o nouă epidemie de Ebola? Şi apoi, cu atât mai mult aş vrea să vă întoarceţi, îmi fac griji pentru dumneavoastră.

— Voi reveni cât de curând. V-o promit, zise Marissa.

Închise receptorul, gândindu-se că discuţiile cu Ralph o relaxau întotdeauna. Era bine că avea un prieten ca dânsul.

□□□

În timpul zborului, Marissa se lansă într-o discuţie cu vecinul ei, un tânăr şi seducător agent de schimb, care se numea Danny. El avea o soră, care era medic în Hawaii şi fu încântat să vorbească cu Marissa orice, până în clipa când ea îşi închise ochii, pentru a-i crea vecinului impresia că a adormit. De fapt, dorea să-şi pună în ordine ideile.

Când avionul ateriza, Marissa îşi luă valiza, iar Danny insistă să o

conducă până la ieşire. După ce se despărţi de el, îşi spuse că ar trebui să fie mai atentă. În ultimul timp, vorbise cu prea multă lume şi folosise prea multe nume false. Se hotărî să nu mai meargă la hotelul Plaza. Îşi petrecu, astfel, noaptea la Essex House, înscriindu-se sub numele unei foste colege de facultate, Lisa Kendrick.

□□□

George Valhala, fusese numit de patronul său, *Broasca*, nu din considerente fizice, ci mai ales pentru răbdarea sa excepţională, care-i permitea să stea ore întregi fără să se mişte, în timpul orelor de planton, asemeni unei broaşte care aşteaptă o insectă.

Singurul lucru care-l neliniştea pe George în noua sa misiune era faptul că-i dăduseră o descriere prea vagă a persoanei: drăguţă, micuţă, treizeci de ani, păr şaten. De obicei, în astfel de cazuri folosea o fotografie, dar de această dată nu avu timp să găsească aşa ceva.

Şi totuşi o găsise. Ea era, în mod cert. O văzuse trecând prin faţa lui, iar dânsa habar nu avusese că ei doi călătoriseră cu acelaşi avion. O urmări până ieşi în stradă şi o văzu luând un taxi. Era într-adevăr drăguţă şi micuţă. George se întrebă oare cum îi venise ea de hac lui Paul la Chicago. Se gândi să poate era specialistă în arte marţiale. George îşi dădu seama că, totuşi, nutrea un oarecare respect faţă de micuţa lui clientă. La fel şi Al.

După ce o văzu de aproape, George traversă strada, unde îl aştepta un taxi. Şoferul se întoarse şi îl privi pe George.

— Ai văzut-o?

Era un tip slab, cu un cap ca de pasăre, ce făcea notă discordantă cu obezitatea lui George.

— Jake, am eu aerul unui idiot? Hai, dă-i drumul. Ea este deja în staţie.

Jake şi George lucrau pentru Al de patru ani şi, în general, se înţelegeau bine, chiar dacă George era cel care dădea ordinele. Oricum, lucrul acesta nu se întâmplă prea des.

— Iat-o! zise George arătând-o cu degetul. Marissa tocmai se urca în taxi.

— Frânează puţin şi lasă taxiul ei să ne depăşească.

— Hei, eu conduc, zise Jake. Tu priveşte! Imediat el ambala motorul şi demară. Taxiul făcu la dreapta şi Jake se luă după el. El lăsă apoi o altă maşină să se interpună între ei înainte de a intra pe autoruta Long Island.

După patruzeci de minute văzură că taxiul ei opreşte în faţă la Essex House. Jake frână şi gară la marginea trotuarului, la vreo douăzeci de metri distanţă de hotel.

— Bine. Acum ştim şi unde locuieşte, zise Jake.

— Pentru mai multă siguranţă am să verific dacă se înscrie, spuse George. Revin imediat.

Capitolul 14

23 mai 1986

Marissa petrecu o noapte mizerabilă. Tresărise la fiecare zgomot de pe culoar, care o făcea să se gândească la faptul că în clipa imediat următoare, cineva ar fi intrat în camera ei. De când cu incidentul de la Palmer House avea oroare de camerele de hotel. De asemenea, nu putea uita contactul cu pistolul de vaccinări şi de fiecare dată când se trezea, avea impresia că are temperatură sau că o doare ceva.

În dimineaţa următoare, se trezi total epuizată. Comandă fructe şi cafea, precum şi un număr din «New York Times». În ziar găsi un articol despre epidemia Ebola. La New York erau deja unsprezece cazuri, unul din pacienţi decedând chiar, în timp ce la Philadelphia fuseseră înregistraţi treizeci şi şase de pacienţi şi şaptesprezece morţi. Unicul deces de la New York era bolnavul iniţial, dr. Girish Mehta.

După ora zece, Marissa sună periodic la hotelul Plaza întrebând dacă un pachet pe numele Carol Brandford ajunseră. Pe la orele unsprezece, află că pachetul sosise şi era la dispoziţia clientei.

Marissa se gândi că dacă Tad se hotărâse să o trădeze, atunci pachetul acesta ar putea fi gol şi ar servi drept momeală pentru ea. Totuşi, se decise să-şi asume acest risc. Marissa îşi luă geanta şi plecă să-şi recupereze coletul având grijă să reducă la minim orice risc.

□□□

George Valhala se afla în holul de la Essex House încă de dimineaţă. Era genul de ocupaţie pe care o adora. Îşi luă o cafea şi în timp ce citea ziarul, aruncă câte un ochi după fetele drăguţe. Era bine îmbrăcat şi purta pantofi din piele de crocodil. El tocmai se pregătea să mai facă un tur al toaletelor când o zări pe Marissa coborând din ascensor. Îşi acoperi faţa cu ziarul şi plecă pe urmele ei. Traversând strada 59 se strecură printre maşini până la taxiul lui Jake, care îl aştepta.

Jake o reperase deja pe Marissa şi când George se urcă în maşină, aceasta avea deja motorul pornit.

— Ea arată foarte bine şi ziua, spuse el pregătindu-se să întoarcă maşina.

— Eşti sigur că ea este Blumenthal? întrebă unul din bărbaţii din spate.

El se numea Alphonse Hicktman, dar toţi îi spuneau Al. Crescuse în

Germania de Est şi reuşise să treacă zidul Berlinului. El avea o faţă tânără şi un păr blond tuns a la Julius Cezar. Ochii săi erau de un albastru palid şi priveau la fel de reci ca şi cerul de iarnă.

— Ea s-a înscris sub numele de Lisa Kendrick, dar corespunde exact descrierii, spuse George. Sunt sigur că este ea.

— Ea este ori teribil de şireată, ori are o şansă grozavă, spuse Al. Heberling a spus că trebuie să o izolăm neapărat.

Ei o privi pe Marissa, care se urca într-un taxi şi plecă spre est.

În ciuda circulaţiei infernale, Jake reuşi să urmărească taxiul Marissei la distanţă de două i maşini.

□□□

— Deci, micuţa mea doamnă spuneţi-mi unde trebuie să vă duc, zise şoferul Marissei, privind prin oglinda retrovizoare.

Marissa se uită în urmă spre intrarea de la Essex House. Nimeni nu părea să aibă aerul că ar trebui să o urmărească. Apoi, se întoarse spre şofer şi îi spuse să o ducă la hotelul Piaza, pe 5° Avenue. Din maşină, Marissa aruncă o privire spre intrarea hotelului şi observă o grămadă de vizitatori grăbiţi, precum şi mulţi poliţişti, care îşi plimbau încoace şi încolo căştile lor vopsite în albastru şi negru. Marissa se simţi în siguranţă. Nimeni nu ar fi putut să-i facă vreun rău într-un astfel de loc, plin de lume. Coborând din taxi, ea îi spuse şoferului s-o aştepte.

— Drăguţă doamnă, mi se pare...

— Vin imediat, zise Marissa.

— Dar sunt atâtea taxiuri aici, spus şoferul. Aţi putea oricând să găsiţi altul.

— Vă dau cu cinci dolari în plus dacă mă aşteptaţi, insistă Marissa, şi vă promit că nu voi întârzia mult.

Spunând acestea Marissa îi zâmbi fermecătoare. Şoferul ridică din umeri. Nu putuse rezista celor cinci dolari şi unui astfel de zâmbet.

Portarul hotelului se apropie de taxi şi deschizând portiera maşinii o ajută pe Marissa să coboare.

Aşa precum sperase, holul hotelului era plin de lume. Fără să ezite Marissa se apropie de o vitrină cu bijuterii, abordând un aer preocupat. De fapt, dorea să vadă în geam silueta vreunui eventual urmăritor. Constată că nimeni nu îi acordă vreo atenţie.

Ea traversă sala în sens invers şi se opri în faţa biroului pentru bagaje. Îşi simţi inima bătând cu putere.

Puteţi să-mi arătaţi vreun act de identitate? întrebă funcţionara când Marissa ceru pachetul.

La început puţin jenată, ea răspunse că nu are niciun act la dânsa.

— Aş putea să iau legătura cu şeful de palier, zise femeia din spatele biroului, încercând să rezolve situaţia.

— Dar, ştiţi încă nu sunt înscrisă, spuse Marissa. Femeia surâse.

— Atunci mergeţi să vă înscrieţi, iar după aceea puteţi reveni să vă ridicaţi pachetul. Mă înţelegeţi, sper, suntem responsabili de tot ce este aici.

— Desigur, spuse Marissa, deja mai puţin sigură pe ea.

Marissa nu se gândise prea mult la o asemenea situaţie până acum. Îşi dădu seama că nu avea altă soluţie. Merse deci şi se înscrise, folosind din nou cartea sa de credit pentru a acoperi cheltuiala. Când intră în posesia cheii de la cameră, se întoarse la biroul de bagaje şi intră în posesia pachetului. Îl deschise, apoi, din mers şi văzu flaconul. Aruncă cutia, iar flaconul îl strecură în buzunar. Până aici, totul părea să fie în regulă. Orice îndoială asupra lui Tad se spulberă. Înainte de a ieşi din hotel îşi căută taxiul cu o scurtă privire. Era tot acolo, aşteptând-o. Apoi, analiză călătorii ce treceau prin faţa hotelului. Totul i se părea normal.

Deschise portiera maşinii şi când se aplecă să intre în taxi se trezi în faţa unui pistol, îndreptat spre ea de către un bărbat blond, culcat pe bancheta din spate. Necunoscutul dorea să-i vorbească, dar Marissa nu-i lăsă timp. Se dădu puţin în spate şi apoi trânti uşa taxiului cu putere. Marissa care o rupse la fugă, auzi descărcarea înăbuşită a pistolului, spărgând geamul portierei. Ea însă nu se întoarse să privească. Alergă atât de tare cum nu o mai făcuse niciodată în viaţa ei. Cu coada ochiului, îl zări pe şoferul de taxi ieşind din maşină şi luând-o la fugă. În cele din urmă privi peste umăr şi-l văzu şi pe bărbatul blond care-şi făcea loc cu greu prin mulţime.

Ea traversă strada la est de Piaza, alergând printre taxiuri şi alte maşini. Ajunse la esplanada ce avea în mijloc o frumoasă fântână arteziană. Marissa era speriată rău, căci habar nu avea unde se află. La un moment dat văzu calul unui poliţist urcând. Se gândi că şi stăpânul lui ar trebui să fie prin apropiere. De aceea, începu să meargă în dreptul animalului, căutând din priviri cu disperare un poliţist. Deodată, îl văzu pe bărbatul acela mare şi blond care se apropie din ce în ce mai repede. Marissa, speriată, alergă spre fântână şi făcu înconjurul ei în timp ce necunoscutul ajunse atât de aproape de ea încât îi putea simţi respiraţia.

Lumea din jurul fântânei îi privea cu o indiferenţă studiată. New-yorkezii erau obişnuiţi cu orice, mai ales cu oameni nebuni care fugeau mereu pe străzi. Marissa începu să alerge prin mulţime, lovindu-se de pietonii care protestau:

— Hei!

— Ce nebună!

Ea reuşi să ajungă pe o stradă furnicând de lume şi se simţi salvată. Alergând dădu însă peste un tânăr negru, cu un corp atletic care împreună cu doi colegi dansau break. Acesta îi aruncă o privire furioasă, căci le stricase numărul. Marissa îl privi o clipă disperată, apoi îşi continuă drumul. Necunoscutul blond intră fără să vrea în cercul celor trei dansatori şi înnebunit că o pierde din priviri pe Marissa îndreptă pistolul asupra mulţimii pregătindu-se să tragă. În acea clipă, însă, unul dintre dansatori, cu o lovitură de picior făcu să zboare arma din mâna ucigaşului. Apoi, cei trei negri se năpustiră asupra bărbatului. Marissa nu aşteptă să vadă ce se întâmplă, ci alergă mai departe pierzându-se în mulţime. Ajungând pe strada 59, strigă un taxi şi-i ceru şoferului să o ducă la Clinica Rosenberg.

Când taxiul trecu pe lângă fântâna de pe esplanadă văzu poliţistul care-şi luase în primire calul şi care se îndrepta spre locul unde blondul

uriaş continua să se bată cu cei trei dansatori de culoare.

Ea spera că cel puţin trei săptămâni să scape de acest urmăritor.

Ajungând la clinică, Marissa se trezi în faţa unei clădiri luxoase cu nouă etaje ce eclipsa toate construcţiile din jur. O maşină a televiziunii şi mai multe maşini ale poliţiei staţionau în faţa intrării. Peronul de granit din faţa clinicii era plin de poliţişti. Ea fu nevoită să le arate legitimaţia de la CDC pentru a putea intra. În holul principal era aceeaşi confuzie pe care o întâlnise şi în celelalte spitale atinse de Ebola. Încercând să-şi facă drum prin mulţime, se întrebă dacă alesese soluţia cea mai bună venind aici. Furia pe care o simţise în taxi cedă acum locul fricii de a fi expusă acestei teribile maladii. De asemenea bucuria de a fi scăpat de cei ce o urmăriseră fu înlocuită de posibilitatea de a fi prinsă într-un complot redutabil. De aceea se opri şi se întoarse spre ieşire, gândindu-se o clipă să renunţe. Îşi dădu seama că trebuie să se debaraseze de propriile sale îndoieli pentru a-i putea convinge apoi şi pe alţii.

Se hotărî să înceapă prin a verifica ipoteza referitoare la faptul că şi clinica Rosenberg aderase la sistemul de asigurare medicală. Marissa intră în biroul pentru relaţii cu publicul unde găsi un computer, pe care scria: *«Noile asigurări»*. Foarte repede ea îşi dădu seama că ceea ce presupuseră era adevărat. Clinica Rosenberg făcea parte din sistemul de asigurări medicale. A doua problemă la care Marissa căută un răspuns era mult mai dificil de rezolvat, întrucât pacientul care o interesa pe ea era deja mort. Marissa reveni în holul principal, privind oamenii care plecau şi veneau. Ea se îndreptă spre registrele medicale, îşi luă la întâmplare un halat lung şi observă în dreptul buzunarului o insignă pe care era înscris dr. Ann Elliot. Scoase insigna şi o puse în buzunarul halatului.

Revenind în holul principal Marissa fu surprinsă să-l vadă pe doctorul Layne. Imediat întoarse capul aşteptând, parcă, dintr-un moment în altul, să fie strigată. Din fericire, când privi cu coada ochiului în spate, îl văzu pe dr. Layne părăsind clinica. O clipă, se temu să nu dea din nou ochii cu Dubchek, aşa cum se întâmplase la Philadelphia.

Ea urcă la etajul al treilea la serviciul anatomopatologic. Clinica Rosenberg avea dimensiuni impresionante. Marissa fu nevoită să traverseze laboratorul de chimie pentru a ajunge în biroul medicilor legişti.

Marissa deschise o uşă dublă şi se trezi într-o încăpere plină de secretare, toate ocupate cu dictofoanele. Se află la serviciul de anatomopatologie, acolo unde se pregăteau toate rapoartele. Una dintre secretare o primi pe tânăra doctoriţă şi o întrebă:

— Ce doriţi?

— Sunt medic la CDC, zise Marissa amabil. Aţi putea să-mi spuneţi dacă şi ceilalţi colegi ai mei au ajuns?

— Nu cred, spuse femeia, în timp ce se ridica de la birou. Dar aş putea să-l întreb pe dr. Stewart. El este în birou.

— Sunt chiar aici, zise un bărbat cu barbă. Şi pentru a vă răspunde la întrebare aflaţi că personalul de la CDC sunt deja la etajul al doilea, la serviciul nostru de izolare.

— Atunci, poate mă ajutaţi dumneavoastră, zise Marissa evitând să se prezinte. Eu am urmărit toate epidemiile de Ebola încă de la apariţia

lor, dar din păcate am întârziat la zborul pentru New York. După câte am înţeles primul caz internat, doctorul Mehta este deja mort. I-aţi făcut autopsia?

— Chiar în această dimineaţă.

— Îmi permiteţi să vă pun câteva întrebări?

— Dar nu eu am făcut autopsia, spuse doctorul Stewart.

El se întoarse spre secretară:

— Helen, încearcă să-l găseşti pe Curt.

El o conduse pe Marissa într-o mică încăpere, mobilată cu un birou modern şi o masă de lucru din furnir alb, pe care se găsea magnificul microscop binocular Zeiss.

— Dumneavoastră l-aţi cunoscut pe doctorul Mehta? întrebă Marissa.

— Desigur, zise Stewart. Era medicul nostru şef şi moartea sa a fost pentru noi o grea pierdere.

Doctorul îi vorbi apoi despre rolul important pe care Mehta îl avusese în crearea clinicii Rosenberg şi despre marea stimă cu care acesta îşi trata pacienţii.

— Ştiţi cumva unde şi-a făcut studiile? întrebă Marissa.

— Nu ştiu exact la ce Universitate, zise Stewart, dar cred că Bombay. Ştiu că a absolvit, totuşi la Londra. Asta vă interesa?

— Aş fi vrut să ştiu dacă şi-a luat doctoratul în medicină la vreo Universitate din străinătate, zise ea.

— Este chiar aşa de important? întrebă Stewart încruntându-şi sprâncenele…

— Probabil, răspunse simplu Marissa. Sunt mulţi medici aici care au obţinut diplomele la Universităţi din străinătate?

— Bineînţeles, zise Stewart. Societăţile de asigurări medicale şi-au început toate activitatea prin efortul medicilor care au absolvit în străinătate. Cei care au diplome americane pot obţine mai uşor clientelă privată. Acum totul pare să se schimbe.

Uşa se deschise şi intră un bărbat tânăr.

— Iată-l pe Curt Vandermay, zise Stewart.

Din păcate, Marissa trebui să se prezinte şi ea la rândul său.

— Dr. Blumenthal are câteva întrebări să vă pună în legătură cu autopsia, explică dr. Stewart.

El trase un scaun de la masă şi pentru dr. Vandermay.

— Cercetările noastre nu sunt încă gata, spuse Vandermay.

— De fapt, spuse Marissa, mă interesează examenul clinic. Aţi remarcat ceva anormal?

— Bineînţeles, spuse doctorul. Bolnavul avea hemoragii cutanate întinse.

— Avea şi leziuni? întrebă Marissa.

— Cum de aţi ghicit? Făcu surprins Vandermay. El avea nasul spart. Ştiţi, era cât pe ce să uit acest lucru.

— De când credeţi că data lovitura?

— O săptămână sau cel mult zece zile.

— În dosar este specificată cauza?

— Să vă spun drept, nu m-am uitat în dosar, spuse Vandermay.

Important era faptul că bolnavul fusese atins de Ebola. De aceea nici n-am dat importanţă leziunii de la nas.

— Înţeleg, spuse Marissa. Şi dosarul? Cred că se află aici. Aş putea să-l văd?

— Bineînţeles, spuse Vandermay ridicându-se. Coborâţi cu mine? Am polaroizii de la nasul lezat, dacă vă interesează.

— Desigur, zise Marissa.

Stewart se scuză. Avea o întâlnire. Marissa îl urmărea pe Vandermay care îi explica pe drum că trupul pacientului a fost dezinfectat iar apoi introdus în doi saci pentru a se evita contaminarea. Familia a cerut să fie repatriat în India, dar autorităţile au refuzat. Marissa înţelegea perfect din ce motiv.

Dosarul nu era atât de complet pe cât sperase ea. Găsi totuşi câteva informaţii în legătură cu nasul lezat. Declaraţia fusese dată de un coleg al doctorului Mehta, care era chirurg rinolog. Marissa află din dosar că Mehta fusese şi el chirurg rinolog. Despre cauza care a dus la fracturarea nasului, dosarul nu pomenea nimic. Vandermay propuse să dea un telefon celui care îi scrisese nota. În timp ce doctorul încerca să prindă legătura, Marissa citi restul dosarului. Nu se amintea de vreo călătorie în străinătate, nici a contactelor cu diferite animale şi nici a unor eventuale raporturi cu alţi pacienţi infestaţi cu Ebola.

— Sărmanul om a fost atacat, zise Vandermay punând receptorul în furcă. Miss, doctorul a fost jefuit pe aleea din faţa propriului domiciliu. Incredibil.

«De-ai şti cu adevărat!» se gândi Marissa. Ea era sigură acum că epidemia Ebola fusese în mod deliberat provocată.

— Aţi observat, cumva, vreo leziune de forma unei monede pe coapsa doctorului Mehta?

— Nu-mi amintesc, spuse Vandermay. Dar puteţi privi aceste imagini Polaroid.

Marissa privi primele fotografii. Ele arătau cadavrul unui om aşezat pe masa de autopsie.

În ciuda cantităţii mari de leziuni hemoragice, Marissa reuşi să găsească acea leziune circulară, pe care o descoperise şi pe coapsa doctorului Richter. Ea corespundea, ca dimensiuni, extremităţii pistolului de vaccinări.

— Aş putea păstra unele dintre aceste fotografii?

— Da, dacă doriţi. Noi avem destule.

Marissa introduse fotografia în buzunarul halatului. Ea ar fi vrut să aibă mai degrabă pistolul de vaccinări dar şi această fotografie era destul de convingătoare. Ea mulţumi doctorului şi se ridică pentru a pleca.

— Nu vreţi să-mi spuneţi şi mie ce ipoteze aveţi? întrebă el abordând un zâmbet larg.

În acea clipă, interfonul îl anunţă pe dr. Vandermay că are o conversaţie urgentă pe linia şase. El ridică receptorul şi Marissa îl auzi spunând:

— Ah, ce coincidenţă, doctore Dubchek! Sunt chiar aici cu dr. Blumenthal…

Exact în acel moment Marissa se ridică şi se precipită spre uşă luând direcţia ascensorului. Vandermay o strigă, dar ea nu se mai opri. În faţa ascensorului şi a scării de incendiu ea se decise să ia totuşi ascensorul. Dacă Dubchek era la etajul doi probabil că pentru a ajunge mai repede ar folosi scările. Marissa apăsă butonul pentru coborâre. Un tehnician de laborator aştepta şi el liftul ţinând în mână un platou cu flacoane goale. Marissa îl privi în timp ca apăsa cu disperare butonul deja luminos.

— Aveţi o urgenţă? întrebă bărbatul când privirile lor se încrucişară.

O cabină sosi şi Marissa intră. Uşile păreau să se închidă atât de greu şi Marissa avea senzaţia că-l vede, din clipă în clipă, pe Dubchek, precipitându-se să o oprească. Dar, în cele din urmă liftul coborî şi Marissa se destinse... până în momentul când cabina se opri la etajul al doilea. Ea se lipi de peretele din spate al liftului, bucurându-se pentru o clipă că este atât de mică. Din fericire, în ascensor urcă un tehnician cu părul gri. Ea îl întrebă unde se află cafeneaua, iar el îi spuse că trebuie să o ia la dreapta liftului pe un culoar care ducea direct în locul căutat de ea.

Ieşind din cabină, dânsa urmă instrucţiunile primite. Apropiindu-se simţi mirosul bucătăriei. Ajungând în cafenea observă că toţi o priveau cu o oarecare curiozitate, dar nimeni nu o întrebă nimic. Marissa se gândi că nu putea risca să iasă pe uşa principală. Probabil că Dubchek anunţase deja poliţiştii să o intercepteze. Stând aproape de bucătărie, văzu o comandă pentru livrări. Ea se strecură pe lângă camionul care descărca lapte.

Ajungând în stradă, Marissa se întoarse imediat pe Madison Avenue. După ce merse puţin spre nord, se întoarse spre est şi intră pe o străduţă liniştită, străjuită de arbori. Erau puţini pietoni şi ea începu din nou să se întrebe dacă nu cumva o urmăreşte cineva. Ieşind în Park Avenue, opri un taxi. Pentru a se convinge că nu este urmărită, ea merse până pe 3° Avenue, coborî din taxi şi luă apoi, din nou, altă maşină care o duse până la hotel. Când ajunse la Essex House, se simţea oricum mai în siguranţă decât în orice alt moment al acestei zbuciumate zile.

Pe uşa camerei sale, era încă inscripţia pe care o lăsase: «Nu deranjaţi». Totuşi, înainte de a pătrunde în interior, ea ezită puţin. Nimeni nu ştia că se înscrisese sub un nume fals, dar amintirea de la Chicago o mai bântuia totuşi. Cu prudenţă, deschise uşa şi înainte de a intra privi cu atenţie. Apoi bloca uşa cu un scaun şi un fotoliu. Privi sub pat, în dulap şi în baie. Toate erau aşa precum le lăsase.

Capitolul 15

23 mai 1986 (continuare)

Marissa mâncă din fructele pe care i le aduse comisionarul hotelului. În timp ce muşca dintr-un măr se întrebă ce trebuia să facă, acum, că ipotezele sale fuseseră confirmate. Singura idee care-i veni în minte fu aceea de a lua legătura cu avocatul pe care i l-a găsit Ralph. Trebuia să-i spună acestuia ce credea. Că un mic grup de medici de extremă dreapta au contaminat clinicile particulare cu Ebola pentru a scădea încrederea pacienţilor în sistemul de asigurări medicale. Ar fi putut să pună la dispoziţia avocatului şi puţinele probe pe care le avea.

Marissa lăsă deoparte mărul şi ridică receptorul. Se simţea mai bine acum, că fusese în stare să ia o decizie. Formă numărul de telefon a lui Ralph.

— I-am dat instrucţiuni precise, zise el. În altă ordine de idei, dacă nu ştiţi cumva, am să vă spun că mi-am făcu griji pentru dumneavoastră.

— Sunteţi drăguţ, spuse Marissa.

Simpatia lui Ralph o tulbură chiar dacă se străduia să-şi păstreze sângele rece. Pentru o secundă se simţi asemeni unui copil, care cade şi nu plânge până nu vine mama.

— Vă întoarceţi astăzi?

— Depinde, spuse Marissa muşcându-şi buzele. Apoi, după ce îşi reveni, adăugă:

— Credeţi că m-aş putea întâlni cu acest avocat astăzi?

— Nu, spuse Ralph. Mi-a zis că pleacă pentru o zi din Atlanta. Dar mâine va fi aici.

— Păcat, continuă, cu o voce care începu să tremure.

— Totul e bine, Marissa?

— Ar fi putut fi bine, recunoscu. Mi s-au întâmplat lucruri incredibile.

— Ce lucruri?

— Pentru moment, nu pot să vă spun, zise ea.

— Ascultaţi-mă, insistă Aş vrea să vă întoarceţi imediat. Şi apoi, ce vă ţine la New York? V-aţi întâlnit din nou cu Dubchek?

— Asta ar mai fi lipsit, zise Marissa.

— Bine. Atunci am să vă aştept la primul zbor. Am să vin la aeroport.

Era o idee seducătoare şi tocmai se pregătea să-i spună asta când auzi nişte bătăi în uşă. Tăcu o clipă. Se auzi o nouă lovitură.

— Marissa. Mai sunteţi la telefon? întrebă Ralph.

— O secundă, spuse ea. Este cineva la uşă. Nu închideţi.

Puse receptorul pe masă şi se îndreptă spre uşă.

— Cine este acolo?

— Am un pachet pentru domnişoara Kendrick. Marissa întredeschise uşor uşa. Era un băiat care ţinea în braţe un pachet uriaş, învelit în cutie transparentă.

Nervoasă, îi spuse băiatului să aştepte până termină de vorbit la telefon.

Ea îi spuse lui Ralph că este cineva la uşă şi că îl va telefona din nou când va şti exact ce zbor va alege pentru Atlanta.

— Promiteţi? întrebă el.

— Da.

Revenind la uşă, Marissa se întreba cine ar fi putut să-i trimită Lisei flori, mai ales că ea trăia pe Coasta de Vest.

Ea luă telefonul şi întrebă la recepţie dacă cineva avea un pachet pentru ea. I se spuse că da şi că în acest moment chiar, comisionarul trebuie să fi ajuns la uşa ei.

Marissa se simţi un pic mai bine, dar nu dorea să deschidă uşa.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, aş dori să lăsaţi florile lângă cameră jos. Am să le iau peste câteva secunde.

— Cum doriţi, zise băiatul lăsând pachetul lângă uşă.

După ce îl auzi îndepărtându-se, decuplă lanţul şi luă pachetul rapid, blocând uşa la loc. Ea scoase hârtia şi descoperi un fermecător buchet cu flori de primăvară. În pachet se afla şi o foaie de hârtie îndoită, adresată Marissei Blumenthal. Inima să-i bată cu putere:

«Dragă doctore Blumenthal,

Felicitări pentru performanţa dumneavoastră de dimineaţă. Ne-aţi impresionat pe toţi. Bineînţeles, vă vom vizita din nou, dacă nu vă veţi comporta rezonabil. Să ştiţi că întotdeauna am ştiut unde aţi fost, dar ne-am hotărât să vă lăsăm în pace, dacă ne veţi înapoia aparatul medical pe care l-aţi luat.»

Marissa rămăsese împietrită uitându-se la flori. Nu-i venea să creadă ochilor. Îşi dădu seama că de fapt, ei intraseră în cameră. Deschizând sertarele se convinse. Niciun lucru nu era aşa cum îl lăsase. Se gândi, atunci, să-şi strângă lucrurile şi să-şi facă bagajele. Şi totuşi, cine erau aceşti oameni care o urmăreau pas cu pas şi care o găsiseră chiar şi la Essex House, unde se înscrisese sub un nume fals.

Privind minunatele flori, ea îşi spuse că ar putea aplica aceeaşi strategie ca şi dânşii. Plecând de la această idee, ea începu să pună la punct un plan care ar putea să o ducă la soluţia întregii afaceri.

Deschise lista responsabililor de la Physician’s Action Congress şi observă că secretarul general al consiliului de administraţie locuia chiar la New York. Era un oarecare Jack Krause, cu adresa 426 84 Rue Est. Marissa se decise să-i facă o vizită imprevizibilă. Probabil că nu toţi medicii ştiau ce se întâmplă. Nu-şi putea imagina că un grup de medici ar fi hotărât propagarea acestei teribile maladii. Oricum, apariţia Marissei la uşa lui Krause le va provoca mai multă panică decât o sută de buchete de flori la un loc.

Se pregăti să ia câteva măsuri pentru a-şi camufla plecarea. Ridică receptorul şi ceru să vorbească cu directorul hotelului. Când acesta răspunse la telefon, Marissa începu să se plângă că unul din recepţioneri dăduse numărul ei de cameră unui vechi prieten care îi crea numai necazuri.

— Este imposibil, zise directorul. Noi nu dăm niciodată numerele de cameră ale clienţilor.

— Nu are rost să ne certăm acum, i-o tăie sec Marissa. Ce-a fost, a fost! Doar pentru că prietenul acesta are un caracter violent, îmi este

teamă.

— Ce doriţi? întrebă directorul, care simţi că femeia avea deja o idee clară în minte.

— Să-mi oferiţi o altă cameră.

— Am să mă ocup personal, zise directorul.

— Şi încă ceva, insistă Marissa. Prietenul meu este blond şi atletic. Aţi putea preveni personalul.

— Desigur, spuse directorul.

□□□

Peste drum de Essex House, Al privea spre intrarea hotelului sperând, din tot sufletul, ca Jake să fie bine instalat pe hol pentru ca Marissa să nu poată ieşi discret pe uşa din spate.

El se îndreptă, apoi, spre taxi şi lovi de câteva ori cu degetele în capota maşinii. George întoarse imediat automobilul. Al îi surâse.

— Eşti puţin nervos, George.

— Ce se mai întâmplă? strigă George.

Ambii bărbaţi se instalară pe bancheta din spate a taxiului.

— Cât e ceasul? întrebă Al aprinzând o ţigară.

El deja fumase un pachet în acea după-amiază.

— Şapte şi jumătate.

Al scutură mucul de ţigară pe geamul deschis al portierei. Afacerea mergea rău. Cum ei nu reuşiră să descopere pistolul de vaccinări în camera doctoriţei, ordinele erau de a o urmări până când vor reuşi să pună mâna pe instrument. Dar era foarte clar că Marissa Blumenthal nu avea de gând să le uşureze treaba, cel puţin deocamdată.

În acele clipe, un grup de asistente medicale, însoţite de alte persoane ieşiră din hotel. Veneau probabil de la vreun congres, căci toate purtau un fel de ecusoane pe care era trecut numele lor şi sigla: SANYO.

Paznicul hotelului chemă taxiurile care aşteptau mai departe, în parcare. Una câte una, maşinile se opreau în faţa clădirii luând pasageri.

Al îl bătu pe George pe umăr şi îi arătă un grup format din doi bărbaţi care duceau de braţ o femeie, care purta şi ea un ecuson SANYO, dar care era atât de ameţită că nu se putea ţine pe picioare.

— Ia priveşte! Între cei doi bărbaţi este o femeie micuţă. O fi ea?

George încruntă sprâncenele şi înainte de a-şi forma o impresie, femeia dispăruse în maşină. El se întoarse spre Al.

— Nu cred. Parcă era altfel coafată. De fapt, nu sunt sigur.

— La naiba! zise Al. Nici eu nu sunt sigur. După o scurtă ezitare, Al sări în taxi.

— Dacă a fost totuşi ea? Rămâi aici şi pândeşte. Apoi, el traversă strada şi luă un taxi. Marissa se afla, aşa precum bănuise bărbatul blond, în acel taxi. Când ajunse pe 5 Avenue, rugă şoferul să oprească o clipă, ea sări aproape din mers şi-i strigă taximetristului să meargă mai departe.

Găsind o librărie deschisă încă la acea oră, ea intră. Prin vitrină, reuşi să vadă taxiul care o urmărise. Avu timp să-l recunoască şi pe uriaşul blond, care stătea aplecat în faţă pentru a vedea mai bine. După ce taxiul

trecu de librărie, ea ieşi şi începu să caute locuinţa lui Jack Krause. Între timp, Marissa se gândi că doctorul n-ar fi în stare să o atace. Prin intermediul unei organizaţii cum era PAC poate, dar nu şi cu propriile sale mâini.

Ajungând în faţa uşii, sună. În spatele grilajului, poarta grea de lemn era decorată, în centru, cu un ecuson în relief.

Ea aşteptă câteva minute, apoi se aprinse o lumină şi, într-un târziu, veni o femeie care o întrebă:

— Aş vrea să-l văd pe doctorul Krause, spuse Marissa pe un ton plin de încredere.

— Sunteţi aşteptată?

— Nu, recunoscu Marissa. Dar spuneţi-i doctorului că aş vrea să-i vorbesc în legătură cu o afacere urgentă în ce priveşte Physician’s Action Congress. Cred că mă va primi.

Marissa aşteptă ca uşa să se deschidă. Peste câteva minute, intră.

— Doctorul vă aşteaptă.

Apoi ea auzi zgomotul grilajului din fier forjat, care se deplasa pe şinele neunse cu ulei. Femeia, îmbrăcată într-o rochie neagră, probabil camerista, reveni după ce închise grilajul.

— Da?

— Urmaţi-mă, vă rog!

Marissa o urmă pe un hol din marmură, ornat cu candelabre, apoi pe un culoar destul de scurt ce dădea spre bibliotecă.

— Aşteptaţi aici. Doctorul va veni imediat. Marissa privi încăperea şi magnifica mobilă veche.

— Mă scuzaţi că v-am făcut să aşteptaţi, se auzi o voce agreabilă.

Marissa se întoarse. Doctorul Krause avea o faţă plăcută, dar cu multe riduri profunde, iar când îi făcu semn să se aşeze, remarcă mâinile sale mari şi pătrate, ca ale unui ţăran. După ce se aşeză, îl văzu mai bine. Ochii săi inteligenţi şi simpatici îi aminti de profesorii ei de Ja facultate. Marissa era uimită că un om ca el era amestecat în organizaţia Physician’s Action Congress.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora aceasta, spuse ea.

— Ah, nu m-aţi deranjat, zise doctorul. Pur şi simplu, citeam. Cu ce vă pot ajuta?

Marissa se apropie pentru a vedea figura lui Krause mai bine.

— Sunt dr. Marissa Blumenthal, îi spuse.

El nu zise nimic Aşteptă ca dânsa să continue. Expresia figurii lui nu se schimbă. Ori era un actor grozav, ori nu-i cunoştea numele.

— Lucrez în cadrul Departamentului de investigaţii epidemiologice de la CDC, adăugă Marissa.

Ochii lui Krause se închiseră pe jumătate.

— Femeia mi-a spus că aţi venit în legătură cu PAC, zise Krause pe un ton mai puţin cordial.

— De fapt, am venit să aflu dacă sunteţi la curent cu unele lucruri pe care le-a făcut PAC şi care interesează CDC.

De această dată, îl văzu pe Krause strângând din dinţi. Respira puternic, dar în cele din urmă zise:

— PAC se chinuie să salveze medicina americană de influenţele economice care vizează distrugerea ei. Acesta a fost scopul încă de la început.

— Un scop nobil, recunoscu Marissa. Dar în ce mod vrea PAC să-şi îndeplinească această misiune?

— Prin promovarea unor legi serioase şi rezonabile, zise Krause.

El se ridică pentru a scăpa de privirea Marissei.

— PAC dă ocazia unor elemente conservatoare să-şi exercite influenţa. Şi acestea au tot timpul. Profesiunea medicală este ca un teren încărcat.

El se duse în dosul şemineului, ascunzându-şi fata în umbra camerei.

— Din păcate, însă, spuse Marissa, PAC nu pare să susţină proiecte de legi. Din această cauză CDC a intervenit.

— Nu cred că avem ce să ne mai spunem, zise doctorul. Vă rog să mă scuzaţi…

— Mai mult, cred că PAC este responsabil pentru epidemiile de Ebola, spuse Marissa ridicându-se şi ea în picioare. De asemenea, doriţi să vă impuneţi punctele de vedere pe cale ilegală şi de aceea aţi favorizat propagarea maladiei doar în spitalele ce au aderat la sistemul de asigurări medicale.

— Este absurd! strigă Krause.

— Sunt de acord, zise Marissa. Dar am documente care demonstrează relaţiile pe care dumneavoastră şi alţi membri PAC le aveţi cu Professional Labs din Grayson, Georgia, care a achiziţionat cel mai sofisticat material tehnic pentru studiul tratamentului bolilor virale. Am şi pistolul de vaccinări cu ajutorul căruia au fost infestaţi primii pacienţi.

— Ieşiţi de aici! spuse sec Krause.

— Cu plăcere, zise Marissa. Dar mai lăsaţi-mă să vă spun că am de gând să merg la mai mulţi membri PAC. Nu pot să cred că toţi şi-au dat acordul pentru un asemenea plan criminal. Îmi vine greu să-mi imaginez că un medic de talia dumneavoastră a putut accepta aşa ceva.

Abordând un surâs calm, Marissa se îndreptă spre uşă, dar doctorul rămase tot în spatele şemineului, nemişcat.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, zise ea. Şi regret că v-am supărat. Dar sper să găsesc măcar un membru PAC care să dorească să pună capăt acestei afaceri criminale. Sau să scrie o telegramă ministerului public. Aţi putea fi chiar dumneavoastră această persoană. Şi aş dori să fie aşa. Noapte bună, doctore Krause.

Marissa se strădui să meargă lent pe culoarul ce ducea spre holul de la intrare. Dar dacă îl judecase rău pe Krause? Oare va pune pe cineva s-o urmărească? Toate aceste întrebări frământau mintea Marissei. După ce ieşi din raza de lumină a casei, ea o luă la fugă.

Câteva minute după aceea, rămase nemişcat. Era ca şi cum cele mai groaznice coşmaruri ale sale deveniseră realitate. Avea un pistol, în camera sa, de la primul etaj. Poate că ar fi mai bine dacă s-ar sinucide. Ori poate să ia legătura cu avocatul său şi împreună să încropească o telegramă către ministerul public, cerând în schimb imunitate pentru sine. De fapt, era tulburat şi nu ştia ce să facă. Îl cuprinse panica şi se îndreptă

spre birou. Deschise agenda şi formă un număr de telefon din Atlanta cu accentul său de sudist, Joshua Jackson întrebă cine este la telefon.

— Jack Krause, zise doctorul. Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Aţi jurat că în afară de Los Angeles, PAC nu are nimic de a face cu epidemiile Ebola. Mi-aţi spus că celelalte au fost declanşate prin contacte întâmplătoare cu primii pacienţi. Joshua, mi-aţi dat cuvântul dumneavoastră.

— Calmaţi-vă, spuse Jackson.

— Cine este dr. Blumenthal? întrebă Krause un pic mai liniştit.

— Totul este bine, răspunse Jackson. De ce îmi puneţi întrebarea asta?

— Fiindcă femeia asta a venit la mine şi m-a acuzat că împreună cu PAC am lansat toate epidemiile de Ebola.

— Ea mai este încă acolo?

— Nu, a plecat. Dar cine e femeia asta?

— Ea este epidemiolog la CDC şi are într-adevăr o groază de noroc. Dar nu vă neliniştiţi, Heberling se ocupă de ea.

— Afacerea asta e pe cale de a deveni un coşmar, zise Krause. Şi vreau să vă reamintesc că eu am fost împotriva acestui proiect, chiar şi când s-a discutat despre utilizarea virusului gripei.

— Ce voia Blumenthal?

— Să mă sperie, spuse Krause şi cred că a reuşit. Mi-a zis că are toate numele şi adresele celor din consiliul de administraţie PAC şi mi-a dat de înţeles că are de gând să meargă pe la toţi, pe rând.

— A spus şi cu cine o să înceapă?

— Nu, doar nu crezi că e idioată, replică el. Este chiar foarte inteligentă. Efectiv m-a jucat pe degete. Dacă are de gând să treacă pe la toţi, va găsi până la urmă pe cineva care să fie de partea ei. Vă amintiţi de Tieman din San Francisco? El a fost şi mai pornit decât mine împotriva acestui proiect.

— Încercaţi să vă liniştiţi. Înţeleg că sunteţi tulburat. Dar vă amintesc că nu sunt probe convingătoare împotriva noastră. Şi ca precauţie, Heberling a curăţat tot laboratorul său, chiar şi în ce priveşte studiile bacteriologice. Am să-l informez că această femeie vrea să vadă şi alţi membri PAC. De asemenea, vom lua precauţii pentru a-l ţine la distanţă pe Tieman.

Krause închise telefonul. Se simţea mai puţin neliniştit, dar ridicându-se de la birou şi stingând lampa se decise să-şi sune mâine avocatul. Nu găsea nimic rău în faptul de a se interesa în legătură cu procedura de telegrafiere ministerului public

□□□

Când taxiul trecu podul Triborough, Marissa rămase fascinată de spectacolul pe care Manhattan-ul îl oferea noaptea. După ce maşina coborî spre Long Island, mirificul peisaj dispăru şi ea se uită din nou peste listele cu nume şi adrese ale celor de la PAC. Nu avea niciun motiv logic de a alege următorul membru. Cel mai apropiat era cel mai uşor de

depistat, dar risca să fie urmărită. Deci, din prudenţă, îl alese pe cel mai îndepărtat, adică pe doctorul Sinclair Tieman, din San Francisco.

Marissa îi ceru şoferului să o lase la aeroportul Kennedy la linia United Airlines La ora aceea târzie, numărul pasagerilor era mic şi ea fu repede servită. Găsi un zbor comod spre San Francisco, cu o singură escală la Chicago. Îşi plăti biletul folosind un nume fals şi apoi îşi cumpără câteva ziare. Întrucât mai avea ceva timp până la decolare, se decise să-i telefoneze lui Ralph. Aşa precum se aşteptase, el era neliniştit pentru că îl suna întotdeauna cu întârziere, dar era şi încântat când auzi că-i telefonează din aeroport.

— Vă iert şi de această dată, spuse el, doar pentru simplul motiv că vă întoarceţi.

— Aş fi vrut să vă văd în seara asta, dar...

— Să nu-mi spuneţi că nu veniţi, zise Ralph încercând să-şi frâneze mânia şi să-şi ascundă decepţia. Am organizat totul pentru a vă întâlni mâine cu Mequinllin, la prânz. Mi-aţi spus că o să veniţi cât mai curând posibil.

— A intervenit ceva, zise ea. Trebuie să merg la San Francisco pentru o zi sau două. Nu pot să spun mai multe acum.

— Şi totuşi, Marissa, ce aveţi de gând să faceţi? Cu puţinele informaţii pe care le am, cred că cel mai bine ar fi să vă întoarceţi şi să luaţi legătura cu avocatul.

— Cred că sunteţi neliniştit, Ralph. Dar asta îmi dă curaj, ştiind că vă pasă atât de mult de mine. Totul se derulează atât de repede! Şi apoi, ceea ce sunt pe cale să fac, va facilita mult munca domnului Mequinllin. Aveţi încredere în mine.

— Nu pot, zise Ralph. Nimic din ce spuneţi nu sună logic.

— S-a anunţat deja zborul meu, îl informă Marissa. Am să vă telefonez cât de curând.

Ea puse receptorul în furcă suspinând. Ralph nu era un bărbat romantic, dar în orice caz era sensibil şi afectuos.

□□□

Al se afla în taxi cu Jake, în timp ce George aştepta la rândul său în holul de la Essex House. Al simţi că afacerea e pierdută. El urmărise taxiul acela până la Soho, dar nu văzu nicio fată care să iasă sau să intre în acea maşină. Revenind la hotel, îl trimise pe Jake să vadă dacă domnişoara Kendrick mai avea reţinută camera de la hotel. Avea, dar când Al urcă pentru a trece prin faţa camerei, văzu că femeia de serviciu făcea menajul. Mai mult chiar, fu depistat de către detectivii hotelului, care-l scoaseră afară. Flerul său profesionale îi spunea, însă, că fata plecase de mult şi că ei îşi pierdeau timpul supraveghind Essex House.

În timp ce se afla în maşină, staţionată vis-a-vis de hotel, Al auzi un bip-bip ce se declanşa din buzunarul său interior. Îl opri furios, căci ştia cine este.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse el sec lui Jake. Apoi, ieşi din maşină, traversă strada şi o porni spre Piaza, unde în hol îl aştepta Heberling.

— Dumnezeule, femeia asta nu cântăreşte mai mult de 50 de kilograme şi ne-a înnebunit pe toţi. Te porţi de parcă ţi-aş fi cerut să-l prinzi pe Rambo! Tot nu înţeleg de ce vă mai plăteşte PAC mii de dolari pe zi!

— Femeia asta are mult noroc, zise Al.

El era calm de felul său, dar până la un punct.

— Spune-mi, cam unde crezi că ar putea fi ea în acest moment?

— Nu ştiu, recunoscu Al.

— Asta înseamnă că ai pierdut-o, spuse Heberling. Dar eu pot să-ţi zic unde este. Deoarece l-a văzut pe dr. Krause, acum trebuie să fie în drum spre dr. Tieman, căci el este cel mai vulnerabil. Eu mă voi ocupa de ceilalţi medici iar tu şi urangutanii tăi mişcaţi-vă fundul spre San Francisco să vedeţi dacă doctoriţa este acolo.

Capitolul 16

24 mai 1986 (dimineaţa)

Soarele tocmai răsărise când Al, Jake şi George aterizară la San Francisco. Ei reuşiseră să prindă un zbor American Airlines care făcuse o escală de o oră şi jumătate la Dallas şi care întârziase mai mult decât trebuise la Las Vegas.

Jake avea o în valiză pistolul de vaccinări pe care-l utilizase împotriva lui Mehta. El chiar se întreba dacă arată la fel de rău ca şi ceilalţi complici ai săi. Toţi trei aveau nevoie de un duş şi doreau să-şi schimbe hainele şifonate în timpul zborului.

Al se gândea mereu la situaţia actuală şi se simţea descurajat. Fata asta ar fi putut fi în cel puţin patru oraşe. Lăsându-i pe Jake şi George să aştepte sosirea bagajelor, el se duse să închirieze o maşină, folosind una din numeroasele cărţi de credit pe care le purta mereu cu el. Îşi spuse că singura soluţie era să urmărească în permanenţă locuinţa lui Tieman. Închirie o maşină cu telefon, iar apoi, desfăcu planul care-i indica adresa lui Tieman. Descoperi că medicul locuia într-o zonă izolată numită Sausalito. Pe străzi nu era multă lume. Uitându-se la ceas, Al constată că nu era nici măcar ora şapte.

□□□

Operatoarea de la Faimont o trezi pe Marissa la ora 7.30 aşa precum

se înţeleseseră. Aseară, ea avusese noroc, căci un grup de congresişti îşi anulară rezervările şi obţinu, astfel, uşor, o cameră confortabilă.

În timp ce aştepta micul dejun, ea se întrebă oare ce fel de om era Tieman. Probabil nu prea diferit de Krause, adică egoist şi în stare de orice pentru a-şi salva pielea. Ea făcu un duş şi apoi îşi luă micul dejun care, ca de obicei, consta în fructe şi o ceaşcă de cafea. În timp ce mânca privi adresa locuinţei lui Tieman şi se întrebă dacă nu ar fi mai bine să-l viziteze la cabinet. Mai mult ca sigur că cineva apucase să-l anunţe deja de eventuala ei vizită, astfel încât aceasta nu mai era o surpriză pentru el. Se decise în cele din urmă să meargă acasă la el.

Pentru a se asigura, Marissa sună la cabinetul doctorului şi află că serviciul nu începe mai devreme de ora 8.30. Nu mai aşteptă niciun minut.

Se îmbrăcă repede şi apoi formă din nou numărul cabinetului. De această dată, secretara îi spuse că doctorul va întârzia încă trei ore, întrucât astăzi este ziua în care operează la spitalul general din San Francisco.

Această informaţie schimbă din nou planurile Marissei, care se hotărî să-l viziteze la spital.

Ieşi din cameră şi prinse de uşă anunţul: «Nu deranjaţi!». Era mai puţin nervoasă ca la New York şi asta din cauză că avea atâtea ore distanţă faţă de ei.

Spitalul general din San Francisco era admirabil situat, dar interiorul era cel obişnuit în spitalele marilor oraşe. Clădirea forfotea de lumea care se afla într-un dute-vino permanent. Marissa reuşi să se strecoare neremarcată până în vestiarul medicilor. Aici, în timp ce încerca să-şi găsească un halat pe măsură, o infirmieră se apropie de ea:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Sunt doctorul Blumenthal, zise Marissa, şi aş vrea să-l văd pe doctorul Tieman.

— Trebuie să vă dau un şorţ protector, spuse infirmiera căutând în dulap.

Marissa îşi luă basca şi o pereche de mănuşi, apoi se îndreptă spre sala 11, unde opera doctorul Tieman. El era deja, astăzi, la a doua sa histerectomie.

— Da? întrebă infirmiera din spatele biroului.

— Vreau să-l văd pe doctorul Tieman operând, spuse Marissa.

— Intraţi. Sala 11, zise infirmiera, care se ocupa deja cu altceva.

— Mulţumesc, spuse Marissa, angajându-se pe culoarul central.

Intră, mai întâi, în vestiarul comun celor două săli de operaţie 11 şi 12, îşi luă o mască şi apoi se strecură în sala 11.

Erau cinci persoane şi pacientul. Anestezistul stătea lângă capul bolnavului şi cei doi medici erau de o parte şi de alta a mesei. Când Marissa intră, o infirmieră veni spre ea şi o întrebă ce doreşte.

— Mai durează?

— Trei sferturi de oră, răspunse infirmiera. Doctorul Tieman este foarte rapid.

— Care este el? întrebă Marissa. Infirmiera o privi uimită.

— Cel din dreapta, răspunse ea. Dar dumneavoastră, cine sunteţi?

— Un medic din Atlanta, o prietenă, spuse Marissa.

Apoi, ea făcu turul mesei de operaţie şi îl privi pe Tieman. Îşi dădu seama de ce infirmiera fusese surprinsă de întrebarea ei. Doctorului Tieman era negru.

Foarte curios, se gândi Marissa. Până acum crezuse că toţi membrii din PAC sunt albi tradiţionalişti şi, foarte probabil, şi rasişti.

O clipă, ea rămase aproape de masă urmărind operaţia. Tieman era un chirurg desăvârşit, care o făcuse pe Marissa să exclame: este un adevărat talent!

După operaţie, ea îl aşteptă aproape jumătate de oră, şi când intră în vestiar să se schimbe, avea aerul că nici nu operase. Marissa se apropie de dânsul şi îi oferi o ceaşcă de cafea. Bluza de operaţie cu manşetele suflecate îi punea în evidenţă fermitatea muşchilor.

— Sunt dr. Marissa Blumenthal, zise ea, urmărindu-i reacţia.

El avea o faţă mare, virilă, cu o mustaţă bine tăiată şi o privire tristă.

— Aş putea să vă vorbesc între patru ochi? Tieman se întoarse spre asistentul său şi-i spuse:

— Ne vedem în sala de operaţie.

O conduse apoi pe Marissa în unul din cele două birouri din sala de aşteptare. Întrucât acolo era un singur scaun, el îi făcu semn ei să se aşeze. El se sprijini de un dulăpior, în timp ce-şi sorbea cafeaua.

— Mă surprinde faptul că numele meu nu vă spune nimic, zise Marissa.

Ea îl privi în ochii care erau la fel de întrebători şi încă prietenoşi.

— Îmi pare rău, zise Tieman. Văd de multe ori persoane…

— Doctorul Jack Krause nu v-a informat? Nu v-a spus nimic despre mine?

— Nu sunt sigur că-l cunosc pe acest doctor Krause, zise Tieman aplecându-se spre ceaşca de cafea.

Prima sa minciună, se gândi Marissa. Apoi, ea îi repetă exact ceea ce-i spusese şi doctorului Krause. În timp ce vorbea, Marissa observă că el devenea din ce în ce mai nervos. Cafeaua începu să tremure în mâna chirurgului şi ei îi părea bine că nu este viitoarea lui pacientă.

— Zău, nu înţeleg pentru ce îmi spuneţi mie toate aceste chestiuni, zise Tieman. Şi apoi îmi pare rău, dar am o intervenţie.

Marissa se ridică şi făcu un gest care nu-i era obişnuit: îi puse un deget pe piept pentru a-i atrage atenţia.

— Încă nu am terminat, spuse ea. Chiar dacă nu aţi fost implicat, această afacere vă va afecta. Am dovezi că Physician’s Action Congress a declanşat şi propagat deliberat epidemiile de Ebola în Statele Unite. Sunteţi trezorierul acestei organizaţii şi sunt şocată că un om cu reputaţia dumneavoastră a putut fi amestecat într-o astfel de afacere murdară.

— Dumneavoastră sunteţi şocată. Ei bine, eu sunt stupefiat că aţi avut tupeul să veniţi aici şi să îmi aruncaţi în faţă fapte nefondate.

— Nu insistaţi, zise Marissa. Sunteţi în mod oficial unul dintre responsabilii de la PAC şi comandantul unuia dintre singurele laboratoare din America echipat pentru tratarea bolii Ebola.

— Cred că sunteţi bine asigurată, îi zise Tieman plin de nervi. O să

aveţi de-a face cu avocatul meu.

— Perfect, spuse Marissa. Poate vă va convinge că singura dumneavoastră şansă este să vă puneţi bine cu justiţia.

Ea se dădu un pas în spate şi îl privi drept în ochi.

— Acum, după ce v-am cunoscut, nu-mi vine să cred că dumneavoastră aţi putut accepta ideea propagării acelei maladii mortale. Toată povestea asta se poate transforma într-o adevărată dramă. Gândiţi-vă că aţi putea pierde tot ce aţi câştigat cu atâta trudă. Reflectaţi la problema asta şi cât mai repede, mă tem că nu v-a rămas prea mult timp.

Marissa ieşi în clipa următoare, lăsându-l pe Tieman stupefiat, care se şi precipită spre telefon.

□□□

Tot drumul de la spital până la hotel, taxiul Marissei fu urmărit de două maşini. Una era condusă de Jake, iar cealaltă de George. După un sfert de oră, Marissa ajunse, în sfârşit, la Fairmont.

— Eu mă ocup de maşină, zise Al. Tu mergi şi vezi ce cameră are!

Jake coborî, în timp ce Al trecu la volan. El traversă strada şi intră în hotel chiar când Marissa coborî din taxi. În hol, el cumpără un ziar şi îl deschise pentru a o putea urmări fără să fie observat.

Jake urcă în lift înaintea Marissei, nu fără a se asigura că era loc destul şi pentru ea. El se opri chiar în faţa tabloului de comandă. Ascuns de ziarul său, observă că Marissa apasă pe butonul 11. Când ajunseseră la etajul 11, lăsă să treacă prin faţa sa Marissa şi încă un client. Când ea se opri în faţa camerei 1127, el îşi continuă drumul pentru a nu da de bănuit. Abia când auzi uşă închizându-se, se întoarse şi coborî cu ascensorul.

Jake traversă strada şi intră în maşină.

— Deci? întrebă Al.

— Camera 1127, zise Jake cu un surâs satisfăcut.

— Să sperăm că nu te-ai înşelat, spuse Al ieşind din maşină. Aşteaptă-mă aici. Nu va dura mult.

În drum spre hotel, Al trecu pe la maşina lui George.

— Tu mergi şi aşteptă la ieşirea din spate. Nu se ştie niciodată.

Al intră în holul hotelului şi se îndreptă spre recepţie. Profitând de vânzoleala de acolo, reuşi să obţină cheia de 1127, de fapt dublura cheii pe care o avea Marissa.

La etajul 11, el căută din ochi căruciorul de serviciu, îl găsi în faţa unui apartament încărcat de draperii şi prosoape de schimb. Luă un prosop pe care îl întinse bine, asemeni unei coarde solide. Apoi intră în apartamentul unde femeia de serviciu făcea curăţenie.

Livingul era gol. El văzu aspiratorul în mijlocul camerei, dar nicio persoană. Apropiindu-se de baie, auzi robinetul curgând. Femeia de serviciu era în genunchi, curăţând cada cu detergent.

Fără nicio ezitare, Al se apropie de dânsa, pe la spate, şi o strânse de gât cu prosopul. Cu câteva ţipete înăbuşite, ea îşi dădu sufletul. Când Al slăbi strânsoarea, femeia căzu ca o păpuşă de cârpă.

Al, luă apoi din buzunarul ei passe-partout-ul şi ieşi pe culoar. Puse

căruciorul de serviciu pe casa scărilor pentru a nu fi remarcat şi se îndreptă, în cele din urmă, spre camera 1127.

Capitolul 17

24 mai 1986 (după-amiaza)

Marissa tocmai îşi reţinuse telefonic un loc pentru zborul de după-amiază spre Minneapolis, când auzi nişte mişcări ciudate venind dinspre uşă. Îşi aminti că prinsese o pancartă pe care scria «Nu deranjaţi». În acea clipă însă văzu cum butonul uşii începe să se învârtă silenţios.

Instantaneu îşi aminti de incidentul din camera de hotel de la Chicago când a fost surprinsă de bărbatul cu pistolul de vaccinări. Teama o scutură ca un curent electric. Se aşeză pe pat şi luă telefonul. Dar înainte de a ridica receptorul, uşa se deschise şi văzu venind spre ea un bărbat. O prinse cu ambele mâini de gât şi o clătină de câteva ori cu frenezie. Apoi, apropiindu-se de faţa ei o întrebă.

— Îţi mai aminteşti de mine?

Marissa îşi aminti: era uriaşul blond, tuns a la Julius Cesar.

— Ai zece secunde pentru a-mi da pistolul de vaccinări, zise Al, luându-şi mâinile de pe gâtul ei. Dacă nu, să ştii, că-ţi rup gâtul.

Şi pentru a se face bine înţeles îi dădu o lovitură violentă peste cap, care o făcu să simtă o durere surdă în coloana vertebrală.

Marissa încercă să se îndepărteze de el, şi când Al vru s-o lovească din nou, ea, ridicând mâinile pentru a se proteja, atinse lampa de noapte care căzu.

— Asta-i ultima ta şansă! ţipă Al. Ce-ai făcut cu vaccinatorul?

Marissa simţi că mâna se atinge de cuţitul de curăţat fructe. Cu degetele prinse mânerul acestuia şi apoi cu toată forţa ei îl înfipse în stomacul bărbatului. Ea nu-şi dădu seama ce se întâmplase, de fapt, dar Al se opri în mijlocul unei fraze şi căzând pe spate, chipul său exprima mirare şi stupefacţie. Ea luă cuţitul în mâna sa dreaptă, în timp ce Al privea înmărmurit pata de sânge de pe cămaşa lui.

Marissa se gândi că în urmă cu câteva ore, aceeaşi situaţie se petrecuse şi la Chicago. Ca şi atunci, ea fugi în baie. Al o ajunse din urmă, însă ea avusese timp să închidă uşa. În timp ce el se împingea în uşă. Marissa o întredeschise puţin şi îl lovi din nou cu vârful cuţitului. Al scoase un strigăt şi-şi retrase mână, lăsând o dâră de sânge pe perete. Uşa se închise şi Marissa avu timp să tragă zăvorul.

Ea ridică receptorul telefonului din baie şi în clipa în care se hotărî să formeze un număr, Al se izbi cu atâta forţă în uşă că o scoase din ţâţâni. Apoi, o forţă pe Marissa să lase telefonul. Ea însă avea la dânsa cuţitul şi începu să-l lovească pe bărbatul blond cu furie. Fără să-i pese de cuţit, Al o trase pe Marissa de păr până la lavabou. Ea încercă să-l mai lovească o dată, dar scăpă arma din mână. Cuţitul alunecă pe gresia din baie.

El se aplecă să ia cuţitul şi când încercă să se ridice, Marissa îl lovi puternic în cap cu telefonul. O clipă el rămase pietrificat, apoi se prăbuşi în cadă, lovindu-se cu capul de robinete.

Marissa îşi privi agresorul care zăcea prăbuşit, plin de sânge, apoi îşi luă geanta şi ieşi cât putu de repede din cameră. Îşi aminti că la New York, bărbatul blond nu fusese singur, deci probabil în hotel se află şi complicele lui.

Ajungând la parter, ea nu ieşi pe uşa principală, ci mai coborî un etaj. Apoi se strecură afară pe uşa din spate, alergând cât putu de repede şi sări într-o maşină.

□□□

Lui George nu-i venea să creadă: era exact fata de care trebuiau să se ocupe. Rapid formă numărul de telefon de la maşina lui Jake.

— Al este şi el cu dânsa? întrebă Jake.

— Nu. Este absolut singură. Dar pare că s-ar feri de cineva.

— Ceva nu-i în regulă!

— Urmăreşte-o, zise George. Eu mă duc în hotel să văd ce e cu Al.

— Bine, spuse Jake, gândindu-se că Al ar înnebuni aflând că fata a scăpat din nou.

Marissa renunţă să mai plece la Minneapolis. Dorea să se întoarcă acasă şi să mărturisească totul unui avocat, să-i spună tot ce ştia clar până în prezent şi de asemenea, ce presupuneri avea.

Din spatele hotelului unde stătu un timp ascunsă, Marissa se hotărî să iasă în strada plină de lume. În apropiere era chiar o staţie de tramvai. Sări într-un vagon şi merse până în Chinatown. Ajunse în faţa unui restaurant chinezesc şi o clipă se opri ezitând. În cele din urmă intră. Imediat apăru o femeie într-o rochie de mătase roşie cu mâneci portocalii.

— Deschidem peste jumătate de oră, zise ea.

— Îmi permiteţi să merg la toaletă şi să dau un telefon? întrebă Marissa.

Femeia o examina câteva secunde, îşi spuse că nu poate fi periculoasă şi o conduse în spate.

Marissa se trezi într-o încăpere în care de o parte era un lavabou, iar de cealaltă parte era un telefon. În spatele cămăruţei erau două uşi. Pe una scria «Femei», pe cealaltă «Bărbaţi».

Marissa începu prin a da telefon. Sună la Fairmont şi spusese recepţionerei să cheme o ambulanţă, căci în camera 1127 se află un bărbat rănit. Înainte ca recepţionera s-o mai întrebe ceva, ea închise telefonul. Apoi, se gândi dacă ar trebui să cheme poliţia şi să le explice totul. Nu, îşi zise, ar fi prea complicat. Cel mai bine era să se întoarcă la

Atlanta şi să vadă un avocat.

În timp ce se spăla pe mâini, Marissa se privi în oglindă. Era într-adevăr într-o stare deplorabilă. Arăta îngrozitor. Încercă să se aranjeze puţin, apoi plecă.

O oră mai târziu, Jake o văzu pe Marissa luându-şi biletul şi îmbarcându-se spre Atlanta. Ar fi vrut să-şi ia şi el un bilet, dar nu îndrăzni fără aprobarea lui Al.

După ce avionul decola, Jake se întoarse la maşină. Deşi în ultima jumătate de oră sunase de mai multe ori în maşina lui George, nu răspunse nimeni. Jake se hotărî să se întoarcă la Fairmont pentru a încerca să-i găsească pe ceilalţi doi complici.

Intrând pe autostradă, Jake sună din nou în maşina lui George. Spre marea sa surpriză, George răspunse.

— Ce-ai făcut atâta timp? Te-am sunat de-am crezut că o să înnebunesc şi nimic.

— Avem o problemă.

— Cred că ştii despre ce este vorba, zise Jake. Fata a plecat cu avionul spre Atlanta.

— Nu-i asta problema. Fata la înjunghiat pe Al. L-am dus la spital, la San Francisco. Va trebui să-l opereze. Arată oribil.

— Târfa! zise Jake incapabil să-şi imagineze cum o femeie atât de firavă şi mică face aşa ceva.

— Şi asta încă nu e prea grav, zise George. Mai rău e că Al a şţrangulat o femeie de serviciu de la hotel, l-au găsit în buzunarul hainei passe-partout-ul. Aşa că Al este inculpat pentru crimă.

— Târfa! zise din nou Jake.

Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău.

— Tu unde eşti? întrebă George.

— Pe autostradă.

— Întoarce-te la aeroport şi ia două bilete de avion pentru următorul zbor spre Atlanta, îi zise George. Al merită să-l răzbunăm puţin.

Capitolul 18

24 mai (seara)

— Doriţi să beţi ceva? întrebă zâmbind stewardesa.

Marissa făcu semn că da. Avea nevoie să se gândească la altceva decât la oribila scenă de la hotel.

— Doriţi şi un ziar sau un magazin?

— Un ziar, e suficient, răspunse Marissa.

— «San Francisco Examiner» sau «New York Times»?

— «New York Times», ceru ea în cele din urmă. Deschizând ziarul, Marissa privi sumarul.

Urmările epidemiei de Ebola în Philadelphia şi la New York puteau fi citite pe pagina patru. Numărul morţilor la Philadelphia crescuse la patruzeci şi nouă şi se semnalau, în continuare, cazuri noi de pacienţi infestaţi. Pe pagina următoare, era un interviu cu doctorul Ahmed Fakkry, responsabilul secţiei de epidemiologie a Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, în care se preciza că va înmâna celor de CDC anchetarea epidemiei Ebola, deoarece OMS-ul se temea ca puternicul virus să nu treacă Atlanticul.

□□□

Ralph tocmai de pregătea să citească ziarele de dimineaţă, când cineva sună la uşă.

— Marissa! zise el, deschizând uşa.

Ea se aruncă în braţele lui întinse şi începu să plângă ca un copil.

— Vă credeam în California, spuse el. Trebuia să-mi telefonaţi să mă anunţaţi că veniţi. Aş fi venit să vă iau de la aeroport.

Marissa continua să plângă. Era atât de minunat să te simţi în siguranţă!

— Ce s-a întâmplat?

Marissa începu să bolborosească câteva cuvinte, fără înţeles.

— Staţi puţin să ne aşezăm, zise el conducând-o spre divan.

Apoi, o lăsă câteva minute să-şi revină.

— Unde vă sunt bagajele? întrebă Ralph într-un târziu.

Marissa nu-i răspunse, ci doar îşi scoase batista din buzunar şi îşi şterse faţa.

— Am nişte pui în bucătărie, zise din nou Ralph.

— Foarte puţin, spuse Marissa. Dar nu acum. Mai staţi cu mine. Mi-a fost atât de frică!

— De ce nu m-aţi chemat la aeroport? Unde e maşina dumneavoastră? Parcă aţi spus că aţi lăsat-o la aeroport.

— E o adevărată istorie, zise Marissa. Mi-a fost frică să nu fiu urmărită. Nu vreau să ştie nimeni că m-am întors în Atlanta.

Ralph îşi ridică o sprânceană.

— Adică, o să dormiţi aici, la noapte?

— Da, dacă nu vă deranjez. Nu am obiceiul să mă invit singură, dar ţinând cont de faptul că sunteţi prietenul meu…

— Sigur nu vreţi să vă conduc la dumneavoastră acasă? întrebă Ralph.

— Mulţumesc, dar acasă nu mă pot duce din aceleaşi motive din care nu mi-am folosit nici maşina. Singurul loc unde aş vrea să merg astăzi este CDC, deoarece Tad trebuie să-mi dea un pachet. Dar, de fapt, cred că totul poate aştepta până mâine. Probabil avocatul care va veni mă va ajuta să nu intru la închisoare.

— Dumnezeule! spuse Ralph. Cred că nu vorbiţi serios. Nu credeţi că a sosit timpul ca să ştiu în sfârşit ce s-a întâmplat?

— Ba da, zise Marissa. Dar lăsaţi-mă să mă calmez mai întâi. Mi-ar prinde bine puţină mâncare.

— Mă duc să caut puţin pui.

— Ar fi bine.

— Sosesc imediat. Trebuie să dau un telefon.

Marissa se gândi, însă, să meargă şi ea în bucătărie. Uitându-se în frigider i se făcu poftă de omletă. Se uită la Ralph, dorind să-l întrebe dacă nu vrea şi el. Punând ouăle pe masă, ea apăsă un buton al interfonului din bucătărie, ca să vadă cum funcţionează.

— Alo? Alo? spunea ea pe tonuri diferite.

Apoi apăsă celălalt buton. Imediat auzi vocea lui Ralph:

— Ea nu mai este la San Francisco, spunea el. A aici la mine.

Linişte. Apoi:

— Jackson, eu habar n-am ce s-a întâmplat. Ea e isterică. Mi-a spus doar că are de luat un pachet de la CDC. Ascultă, nu pot să mai vorbesc acum. Ea mă aşteaptă.

Linişte.

— Am s-o reţin aici. Dar veniţi cât puteţi mai repede.

Linişte.

— Nu, nu ştie nimeni că este aici. Sunt sigur. La revedere.

Marissa se cramponă de suportul telefonului. Deci, încă de la început, Ralph, singura persoană în care avusese încredere, era, de fapt, unul de-al lor. Şi Jackson! Trebuie să fie acelaşi Jackson care venise la petrecerea lui Ralph. Şeful PAC. «Ah, Dumnezeule mare!» îşi spuse ea în gând.

Când Ralph veni în bucătărie, ea încercă să se poarte normal.

Ea privi cămaşa lui luxoasă, cu butonii la manşetă din aur şi totul la el i se păru ridicol şi artificial ca şi casa somptuoasă în care trăia.

Ralph era membru PAC şi îl susţinuse financiar pe Markham. Şi apoi, în afară de Tad, el era cel care ştiuse întotdeauna unde se află ea. În timp ce mâncă, Marissa se gândi că dacă ar putea să fugă de aici nu ar avea pe nimeni unde să se ducă. Nu se mai punea problema să accepte avocatul lui Ralph. Îşi aminti că numele cabinetului juridic pe care i-l recomandase el, nu-i era străin: Cooper, Hodges, McQuinllin şi Hanks erau de fapt mandatarii organizaţiei PAC.

După ce terminară de mâncat, Ralph îi oferi braţul şi o conduse în camera de zi. Se aşeză pe comodă. Ralph dispăru un timp pentru a-i aduce o pastilă. Disperată, Marissa se duse în bucătărie şi începu să caute o eventuală legătură de chei. Ralph se întoarse şi îi întinse Marissei o pilulă roşu cu mov.

— Dalmane? întrebă ea. Am crezut că-mi veţi aduce un calmant.

— Acesta vă va deconecta şi veţi dormi foarte bine, explică Ralph. Marissa îi întinse pastila.

— Aş prefera un calmant.

— Ce anume? Valium?

— Da.

Marissa nu găsea nicăieri cheile. Nici măcar pe holul de la intrare,

unde scotoci toate sertarele. Ea deschise şifonierul şi căută prin buzunarele vestelor lui Ralph.

Marissa reveni repede în bucătărie astfel că Ralph o găsi unde o lăsase.

— Uite, zise el înmânând Marissei o pilulă albastră.

— Ce doză are?

— Zece miligrame.

— Nu-i prea mult?

— Dar sunteţi extrem de tulburată. Luaţi-o, vă va face bine, îi spuse Ralph întinzându-i paharul cu apă.

Ea luă paharul, apoi se prefăcu că înghite pilula cu valium, pe care o lăsă să alunece în buzunar.

Revenind în salon, Ralph insistă ca Marissa să ia un pahar cu vin.

— Nu cred că este indicat, după valium, spuse ea.

— În doză mică nu vă va face rău.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să mă îmbătaţi? zise ea forţându-se să râdă. Mă rog, daţi-mi un pahar.

— Imediat, zise Ralph. Eu voi lua un scotch.

Marissa se duse la bar şi îi puse lui Ralph într-un pahar, trei degete de whisky. Apoi sparse comprimatul de valium şi-l strecură în paharul lui.

Ralph luă paharul său şi se aşeză pe divan. Marissa se aşeză lângă el, întrebându-se unde ar putea fi blestematele alea de chei. Deodată, îi veni o idee oribilă: dacă el avea cheile în buzunarul pantalonilor săi? Pipăindu-l uşor ea descoperi că avusese dreptate. Se apropie şi mai mult de el zâmbind. Era atât de aproape, că el o trase spre dânsul şi ea reuşi să-şi strecoare mâna în buzunarul pantalonului şi luă cheile. În acea clipă ea îl sărută pasional pe Ralph, iar el îi întoarse sărutul. Acum, ea îşi dădu seama că Ralph era terminat.

— Scumpule, zise ea. Îmi pare rău dar valium-ul şi-a făcut efectul.

— Rămâi aici, în braţele mele.

— Aş vrea, dar trebuie să mă odihnesc.

Ea se desprinse din braţele lui şi Ralph o ajută să urce scara până în camera de oaspeţi.

— Nu vrei să rămân cu tine? întrebă el.

— Nu, Ralph. Trebuie să dorm, zise ea forţându-se să zâmbească.

— Am putea continua ce am început, când efectele valiumului vor trece.

Pentru a întrerupe discuţia, ea se lungi pe pat îmbrăcată.

— Nu vrei să-ţi împrumut o pijama? întrebă el plin de speranţă.

— Nu, ochii mi se închid singuri.

— Bine. Strigă-mă dacă ai nevoie de ceva. Sunt jos.

Imediat ce el închise uşa, Marissa se ridică din pat şi în vârful picioarelor se duse să asculte la uşă dacă Ralph a coborât scara.

Ea se gândi, apoi, câteva minute la ce avea de făcut. Ştia că în camera unde se afla putea folosi balustrada.

Astfel, când fu sigură că nu se mai aude niciun zgomot, deschise fereastra, ieşi în balcon şi, sărind balustrada, alunecă încet spre colţ. Îşi propuse să ajungă la scara de incendiu, însă, trebuia să fie foarte atentă.

Deodată, auzi o maşină şi gândindu-se că ar putea fi văzută, reveni pe balcon şi se lipi de imobil. Cineva sună la uşă şi Ralph deschise. Marissa îşi urmă drumul propus. În cele din urmă ajunsese la scara de incendiu şi începu să coboare. Când ajunse la mijlocul etajului doi îşi dădu seama că scara de lemn nu o mai poate ţine. De aceea se hotărî să sară la etajul unu, în vestibul. Reuşi şi o luă la fugă spre scara de salvare construită din fier. În cele din urmă ajunse pe pământ şi, răsuflând uşurată, o luă spre garaj. Cu cheile lui Ralph pătrunse în Mercedes-ul lui nou, 300SDL.

Între timp, cei doi bărbaţi din casă observară dispariţia ei. Ralph dădu ordin ca poarta să rămână închisă. Marissa trecu cu maşina peste poartă şi, abia într-un târziu, auzi maşina lui Jackson care pornea pe urmele ei. Marissa ştia însă că el nu o va putea urmări mult timp.

— Dânsa v-a găurit radiatorul, spuse Jake. Nu mai aveţi deloc răcire. Chiar dacă demaraţi, nu puteţi merge.

— La naiba! strigă Jackson ieşind din maşină. Femeia asta e o vrăjitoare.

Aruncă o privire furioasă spre Heberling.

— Nu s-ar fi întâmplat aşa ceva dacă aş fi venit direct aici, în loc să fi aşteptat la aeroport?

— Ce? zise Heberling. Şi ce-aţi fi vrut să faceţi? Să veniţi aici şi să-i ţineţi lecţii de morală? Aveţi nevoie de Jake şi de George.

— Puteţi să luaţi maşina mea 450 ŞI, propuse Ralph. Dar are numai două locuri.

— Dar ea are avantaj mai mare faţă de noi, zise George. Oricum, nu o mai ajungem.

— Nu pot să-mi dau seama cum a reuşit să fugă, spuse Ralph pe un ton de scuză. Am lăsat-o dormind şi la urma urmei ştiu sigur că a luat zece miligrame de valium.

— Aveţi idee unde s-ar putea duce? întrebă Jackson.

— În orice caz, nu cred că s-a dus la poliţie, zise Ralph. Şi în plus, acum îi e frică de toată lumea. Dar s-ar putea să se fi dus la CDC. Spusese ceva de un pachet, care o aştepta acolo.

Jackson îl privi pe Heberling. Se gândeau la acelaşi lucru: pistolul de vaccinări.

— Trebuie să-i trimitem pe Jake şi George, zise Heberling. Este aproape sigur că nu se va duce acasă şi după ce i-a făcut lui Al, băieţii vor să-l răzbune.

□□□

La un sfert de oră de casa lui Ralph, Marissa începu să se calmeze şi să se întrebe unde este. Află de la un trecător că a ajuns în staţia Shell. Se gândi că ar trebui să vadă un avocat, şi încă unul foarte bun, însă nu se punea problema ca acesta să fie McQuinllin.

Singura soluţie care se impunea acum era recuperarea pistolului de vaccinări. Acesta era singura ei probă vizibilă. Fără pistol, nimeni nu ar crede-o. Ea mai avea încă în geantă cartea de intrare a lui Tad. Se întoarse deci la CDC.

Intră şi ca de obicei semnă în registru. Observă că băiatul de la serviciul de securitate citea o carte.

— Ce citeşti? întrebă ea, aproape epuizată.

— Camus.

Se gândi dacă era opera lui Camus intitulată «Ciuma», însă nu-l întrebă nimic pe gardian. Se îndreptă spre lift, simţind privirea băiatului în ceafă. Apăsă butonul etajului ei şi se întoarse spre gardian. Acesta încă o mai privea.

Când uşile ascensorului se închiseră, el luă receptorul şi formă un număr.

— Doctorul Blumenthal a venit şi a semnat în registru ora sosirii. A urcat cu liftul.

— Bravo, Jerome, zise Dubchek. Nu lăsa nicio altă persoană să intre. Vin imediat.

— Am înţeles, doctore Dubchek.

Marissa, ajunsă la etajul biroului ei, refăcu obişnuitul, de acum, drum spre laborator. Totul merse bine şi când uşa grea şi veche se deschise ea intră. După ce racordă întrerupătorul, Marissa pătrunse în prima încăpere, îşi luă hainele de protecţie şi intră apoi în laboratorul principal, întrebându-se oare unde ascunsese Tad pistolul de vaccinări contaminat.

Dubchek conducea ca un nebun, nefrânând în viraje, decât dacă era absolut necesar şi trecând pe culoarea roşie a semaforului. Îl însoţeau doi bărbaţi: John şi Mark. Toţi trei aveau figurile sumbre: le era frică să nu ajungă prea târziu.

— Aici este, zise George, arătând spre pancarta pe care scria Center for Disease Control.

— Uite şi maşina lui Ralph! adăugă el, văzând Mercedesul pe alee. S-ar putea spune că şansa a revenit de partea noastră.

George scoase Magnumul său S&W356 şi verifică dacă e bine încărcat.

— Chiar ai de gând să foloseşti aşa ceva? întrebă Jake. Să ştii că face leziuni nu glumă!

Jake ridică din umeri şi ieşi din maşină, verificând dacă propriul său Beretta automatic era la locul lui.

În laboratorul principal, Marissa căuta pachetul. De asemenea, observă că agitaţia şi nebuneala pe care o lăsase în urmă când părăsi ultima dată laboratorul, dispăruse, dar ea tot îşi mai amintea teribila seară. Marissa tremura. Tot ce-şi dorea era să găsească pachetul acela şi să plece apoi la capătul lumii. Dar era, bineînţeles, uşor de zis şi greu de făcut.

Marissa căută în dreapta şi în stânga, în spate, dar nimic. Se gândi că poate le pusese în centrul laboratorului, în hota pe care Tad o considera ca şi cum ar fi fost a lui. Dar nimic. Găsi doar sticluţe cu reactivi, şerveţele de hârtie, saci de plastic. Atunci se gândi să se uite şi dincolo de vitrina hotei. Imediat, observă punga verde. Marissa conectă ventilatorul de sub hotă şi ridică vitrina. Apoi, îşi luă cu grijă pachetul, pentru a nu atinge alte lucruri de-ale lui Tad. Pentru mai multă siguranţă îl verifică: era scrisul ei, iar destinatarul Tad. Luă pachetul şi închise. Trecu apoi în încăperea cu

duş dezinfectant. După aceea intră în vestiar, unde îşi schimbă rapid hainele.

□□□

Dubchek se opri cu un puternic scrâşnet de pneuri drept în faţa Centrului. Cei trei bărbaţi săriră din maşină. Jerome le şi deschise una din uşile de sticlă. Dubchek nu puse nicio întrebare, gândindu-se că dacă Marissa ar fi plecat, gardianul i-ar fi spus. Împreună cu ceilalţi doi bărbaţi luă ascensorul şi se grăbi să ajungă în laboratorul cu maximă izolare.

Marissa tocmai se pregătea să treacă grilajul de fier când uşa principală a clădirii de virusologie se deschise. Văzu trei bărbaţi. Ea se întoarse pe loc şi alergă spre serviciul de virologie.

— Marissa, opreşte-te! ţipă unul dintre bărbaţi. Era o voce care semăna cu cea a lui Dubchek.

Dumnezeule, chiar şi el o urmărea? Trebuia neapărat să se ascundă undeva. Se uită în jur. La dreapta era liftul, la stânga casa scărilor de incendiu. Ea nu avea timp de ezitări.

Când Dubchek ajunse lângă ascensor acesta era deja plecat. Marissa aproape ajunsese în holul principal când cei trei bărbaţi o luară la fugă pe scări.

Afară, în timp ce căuta cheile de la maşina lui Ralph, îşi trecu pachetul în mâna dreaptă. Ea auzi strigăte şi uşile de la CDC deschizându-se brusc. Ea tocmai se instala la volan. Imediat îşi dădu seama că locul de alături şi unul de e bancheta din spate erau ocupate. Dar mai rău decât atât era revolverul fixat spre ea.

Marissa încercă să se apere, dar se simţi ca şi cum ar fi fost prinsă într-un lichid dens, vâscos, iar capul nu-i mai răspundea la comenzi. Ea văzu revolverul venind spre ea, dar nu putu reacţiona în niciun fel. În penumbră, văzu totuşi o faţă care-i şopti:

— Adio…

□□□

Când Marissa îşi reveni era aşezată pe o canapea din holul principal al Centrului. Lumini galbene şi roşii luminau sala ca într-o discotecă. Vedea o mulţime de oameni care intrau şi ieşeau, dar totul îi era confuz.

— Marissa, vă simţiţi mai bine?

Deschizând ochii îl văzu pe Dubchek care se aplecă asupra ei, cu o privire plină de teamă.

— Marissa? spuse el din nou. Vă simţiţi bine? Sunt într-adevăr neliniştit. Când o să înţelegeţi că mereu ne-a fost teamă că veţi fi omorâtă. Dar niciodată nu aţi stat într-un loc suficient timp pentru a vă putea găsi.

Marissa avea încă scuze prea multe pentru a putea vorbi.

— Spuneţi ceva, zise Dubchek. V-au rănit?

— Am crezut că şi dumneavoastră faceţi parte din complot, reuşi să spună Marissa.

— De asta m-am temut, murmură Dubchek. Dar o merit. Am fost prea preocupat de a salva prestigiul CDC-ului, pentru a avea încredere în ipotezele dumneavoastră. Dar credeţi-mă, eu nu sunt implicat în afacerea aceea.

Marissa îi luă mâna.

— Nu v-am dat prea multe ocazii ca să vă explicaţi. Eram prea ocupată, şi apoi, am violat toate regulile.

Un infirmier se apropie:

— Doamna merge la spital?

— Marissa? întrebă Dubchek.

— Cred că da. Dar mă simt deja mult mai bine, zise ea.

Un alt infirmier veni să-l ajute pe colegul său să o întindă pe Marissa pe targă.

— Când am auzit prima detonare, am crezut că am murit.

— Era unul din oamenii de la FBI, pe care i-am adus cu mine şi care l-a doborât pe cel care voia să vă omoare.

Marissa tremură. Dubchek merse alături de targă şi ajută la urcarea ei în ambulanţă. Marissa întinse braţul şi îl prinse de mână.

Epilog

Marissa îşi desfăcea bagajele, după două săptămâni de vacanţă, pe care şi le luă la insistenţele doctorului Carbonera. Ea se întorsese din Virginia, de la părinţii ei, care făcură tot posibilul să-i găsească un nou câine, pe care dânsa îl numi Taffy al doilea. Auzi soneria şi când deschise uşa îl văzu pe Cyrill Dubchek cu un necunoscut.

— Dr. Carbonera mi-a spus că s-ar putea să fiţi acasă. Acesta este doctorul Fakkry, de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii, care doreşte mult să vă cunoască. Este ultima lui zi în Statele Unite. Pleacă la Geneva în seara asta.

Necunoscutul se apropie şi se înclină uşor în faţa ei, înainte de a privi în faţă. Ochii lui îi aminteau de cei ai lui Dubchek: adânci, dar transparenţi.

— Sunt onorat să vă cunosc, zise Fakkry, cu un accent englezesc pronunţat. Ţin să vă mulţumesc personal pentru strălucita dumneavoastră muncă de detectiv.

— Şi fără niciun ajutor din partea noastră, zise Dubchek.

— Mă simt flatată, zise Marissa negăsind alte cuvinte.

Dubchek tuşi puţin şi Marissa găsi că această timiditate, absolut nouă, îi venea bine.

— Ne-am gândit că aţi vrea să aflaţi tot ce s-a întâmplat, spuse el. La presă s-au dat detalii cât mai puţine.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum s-a terminat toată afacerea, zise Marissa. Haideţi să intrăm şi să ne aşezăm. Pot să vă ofer ceva de băut?

După ce se instalară, doctorul Fakkry spuse:

— Datorită dumneavoastră, aproape toţi cei care au fost amestecaţi în complotul Ebola au fost arestaţi. Bărbatul pe care l-aţi întâlnit la San Francisco l-a denunţat pe doctorul Heberling, imediat ce a ieşit din sala de operaţie.

— Poliţia crede că el voia să intre la închisoare pentru ca dumneavoastră să nu-l puteţi găsi, zise Dubchek cu o urmă de surâs ironic.

Marissa tremură, amintindu-şi teribila scenă când îl înjunghie pe bărbatul blond în baia din hotelul Fairmond. O clipă, imaginea celor doi ochi de un albastru rece o paralizã. Apoi, ea întrebă ce se-ntâmplase cu Heberling.

— El va fi judecat pentru mai multe omucideri voluntare, spuse Dubchek. Judecătorul a refuzat să-l elibereze pe cauţiune, spunând că el este la fel de periculos pentru societate aşa cum au fost criminalii nazişti.

— Şi cel care m-a ameninţat cu pistolul de vaccinări?

Marissa puse cu teamă această întrebare. Ea nu voia să fie responsabilă de moartea unui om şi nici să fi propagat fără intenţie o nouă epidemie de Ebola.

— Va trăi destul ca să participe la proces. El s-a servit la timp de serum, care a fost eficace. Dar boala care a luat-o fără serum este la fel de gravă.

— Şi cu responsabilii de la Physician’s Action Congress? Ce s-a întâmplat? întrebă Marissa.

— Mulţi dintre ei au trimis telegrame şi au făcut plângeri ministerului public, zise Dubchek. Începem să credem că membrii oficiali ai Organizaţiei s-au gândit că era vorba doar de o banală campanie de influenţă.

— Şi Tieman? El nu avea deloc aerul de a fi amestecat în acest gen de afaceri.

— Avocatul său a obţinut un aranjament bun pentru el, oferindu-i o condamnare mai uşoară în schimbul colaborării.

— Doctorul Jackson şi doctorul Heberling ar sfârşi linşaţi dacă oamenii ar şti ce au făcut, adăugă doctorul Fakkry.

— Cred că şi Ralph a fost condamnat, zise încet Marissa.

Ea încă nu putea să creadă că omul pe care-l considerase protectorul ei încercase de atâtea ori să o ucidă.

— El a fost printre primii care au colaborat cu acuzaţia. Are în mod cert noroc, dar nu cred că va fi eliberat curând. În afară de raportul pe care îl avea cu PAC, el era direct implicat în agresiunile împotriva dumneavoastră.

— Ştiu, suspină Marissa. Deci, totul s-a terminat.

— Datorită perseverenţei dumneavoastră, zise Dubchek. Ştiţi că epidemia de la New York a fost definitiv oprită.

— Bunul Dumnezeu s-a îndurat! spuse ea.

— Deci, când reveniţi la CDC? întrebă Dubchek. V-am obţinut deja autorizaţia pentru laboratorul cu maximă izolare.

De data aceasta, el surâse, fără nicio urmă de îndoială.

— Nimeni n-o să vă mai lase să vă plimbaţi, noaptea până la laborator.

— Nu sunt încă hotărâtă. Cred că vreau într-adevăr să mă întorc la pediatrie.

— La Boston? întrebă Dubchek.

— Asta ar fi o pierdere pentru munca noastră, zise doctorul Fakkry. Aţi devenit o adevărată eroină a epidemiologiei internaţionale.

— Am să mă mai gândesc, promise Marissa. Dar chiar dacă nu am să mă întorc la pediatrie, am intenţia să rămân la Atlanta.

Ea îşi îmbrăţişă noul căţeluş.

— Vreau să vă spun ceva, adăugă ea.

— Bineînţeles, dacă vă pot ajuta cu ceva… spuse Fakkry.

— Nu, zise Marissa. Doar Cyrill singur m-ar putea ajuta în această problemă. Chiar dacă mă întorc la pediatrie sau nu, sper ca el să mă mai invite o dată să cinăm împreună.

Dubchek fu luat prin surprindere. Apoi, începu să râdă în faţa figurii stupefiate a lui Fakkry, care nu înţelegea nimic. Cyrill se ridică, se îndreptă spre Marissa şi aplecându-se spre ea o strânse între braţele sale.

Sfârşit